BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a II-a)

”CARTEA TEXTELOR COMPILATE”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: ”*Cartea Creaţiei*”
2. ***BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: ”Cartea textelor compilate”***
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: ”*Cartea pergamentelor*”
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: ”*Cartea Fiilor focului*”
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: ”*Cartea manuscriselor*”
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: ”*Cartea preceptelor şi învăţăturile morale*”
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: ”*Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”*Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: ”*Cartea lui Lucius*”
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: ”*Cartea Înţelepciunii*”
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: ”*Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

”CARTEA TEXTELOR COMPILATE”

Oamenii se luptă zilnic cu fiarele şi îşi scot cele necesare traiului din pământ; ziua lor nu este altceva decât luptă şi trudă. Aşa că femeiele nasc copii în dureri mari, şi pentru că sunt fragile, sunt luate în stăpânire de soţii lor. Omul este zămislit în pântecul femeii şi ea îi dă viaţă. Prin urmare, atunci când Dumnezeu l-a ridicat pe om din rândul animelelor, alegându-l să îi fie moştenitor şi înzestrându-l cu un spirit nemuritor, El a aşezat un văl peste porţile vieţii. Aşa că femeia nu trebuie să uite că ea se deosebeşte de toate creaturile vii şi că ei i s-a încredinţat o misiune divină. Căci femeia nu numai că dă viaţă unei fiinţe muritoare, ci ea aduce pe Pământ o scânteie divină, de aceea nu poate exista o responsabilitate mai mare decât cea a femeii.

CUPRINS

Capitolul I. - Maya şi Lila
Capitolul II. - Eloma
Capitolul III. - Potopul lui Atuma
Capitolul IV. - Potopul
Capitolul V. - Naşterea lui Hurmanetar
Capitolul VI. - Tovărăşia lui Yadol
Capitolul VII. - Moartea lui Yadol
Capitolul VIII. - Hurmanetar călătoreşte în lumea Nether (Neagră)
Capitolul IX. – Asarua
Capitolul X. – Moartea lui Hurmanetar
Capitolul XI. – Învăţăturile lui Yosira
Capitolul XII. – Legile lui Yosira
Capitolul XIII. – Regula Yosira
Capitolul XIV. – Calea (Necazurile) lui Yosira
Capitolul XV. – Glasul lui Dumnezeu
Capitolul XVI. – Spiritul lui Dumnezeu
Capitolul XVII. – Cântecul sufletului

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - MAYA ŞI LILA

1:1. Iniţial, aceasta s-a numit Cartea Zămislirii şi despre ea s-a spus că este Prima Carte a Cărţii de Bronz. Ea se referă la concepţia referitoare la Adevăratul Dumnezeu pe care o aveau oamenii în timpurile străvechi, atunci când se luptau să se întoarcă în lumină.

1:2. Odinioară, toţi oamenii aveau pielea neagră şi erau păroşi, şi în acele zile femeia a fost ispitită de puterea şi ferocitatea animalului care trăia în pădure, aşa că rasa omenească a fost din nou întinată.

1:3. Prin urmare, Spiritul lui Dumnezeu s-a mâniat pe mâniat pe femeie, fiincă a ei era responsablitatea de a respinge atât animalul din interior, cât şi pe acela din exterior, ca să poată da naştere unor copii ai luminii, care să meargă în lumină; pentru că omul este în acelaşi timp şi animal şi spirit dumnezeiesc, dar spiritul dumnezeiesc merge în lumină, pe când animalul merge în întuneric.

1:4. Ei bine, din cauza răului care a fost făcut, există printre oameni unii care se numesc Copiii Animalului, iar aceştia sunt un popor diferit. Pedeapsa a căzut numai asupra rasei oamenilor, întrucât animalul a acţionat potrivit naturii sale. În om, spiritul dumnezeiesc se luptă cu animalul, aşa că omul fie îşi va ocupa locul printre spiritele vii, fie va trăi printre animalele care mor; însă femeia, în slăbiciunea ei, a trădat în favoarea animalelor.

1:5. Oamenii se luptă zilnic cu animalele şi îşi scot cele necesare traiului din pământ; ziua lor nu este altceva decât luptă şi trudă. Aşa că femeiele nasc copii în dureri mari, şi pentru că sunt fragile, sunt luate în stăpânire de soţii lor. Omul este zămislit în pântecul femeii şi ea îi dă viaţă. Prin urmare, atunci când Dumnezeu l-a ridicat pe om din rândul animalelor, alegându-l să îi fie moştenitor şi înzestrându-l cu un spirit nemuritor, El a aşezat un văl peste porţile vieţii. Aşa că femeia nu trebuie să uite că ea se deosebeşte de toate creaturile vii şi că ei i s-a încredinţat o misiune divină. Căci femeia nu numai că dă viaţă unei fiinţe muritoare, ci ea aduce pe Pământ o scânteie divină, de aceea nu poate exista o responsabilitate mai mare decât cea a femeii.

1:6. Ochiul care vede lucrurile pământeşti este înşelător, însă ochiul care vede lucrurile spirituale este de încredere. Însă în vremurile acelea, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat, Marele Ochi care vede Adevărul s-a închis, şi de aceea omul trăieşte într-o lume falsă. Incapabil să perceapă Adevărul, el a văzut doar lucrurile înşelătoare, şi dacă nu se va trezi, va continua să le vadă în continuare.

1:7. Pentru că nu-l cunoştea pe Dumnezeu, omul a venerat Pământul care i-a dat viaţă şi i-a asigurat toate cele necesare. Dumnezeu nu s-a supărat, fiindcă acest lucru stă în firea copiilor; însă atunci când nu mai sunt copii, ei trebuie să renunţe la lucrurile copilăreşti. Şi pentru că El îi orbise, nu era mânios că nu puteau vedea, căci mai presus de toate Dumnezeu este înţelegere. Un tată bun are o faţă serioasă şi se comportă mai aspru, deoarece îndatorirea unui tată nu este o povară uşoară, însă inima lui este plină de compasiune. Copiii săi umblă în Adevăr şi corectitudine; picioarele lor nu rătăcesc şi nu sunt încăpăţânaţi sau nestatornici.

1:8. Omul este născut din noroi, soare şi Spirit. În zilele zămislirii, Spiritul lui Dumnezeu a impregnat primitoarea planetă Pământ, iar aceasta a dat naştere copiilor ei. A urmat apoi omul, care mergea ca un copil mic, însă Dumnezeu l-a luat în mână şi l-a învăţat să umble în dreptatea lui Dumnezeu.

1:9. Din ţinuturile reci aflate la miazănoapte a ieşit o rasă de oameni. Acei oameni erau conduşi de un tată înţelept, iar deasupra lor era Marea Tovărăşie, care mai târziu s-a retras dezgustată. Aceasta rasă era numită Copiii lui Dumnezeu; ei cunoşteau Adevărul şi trăiau în pace şi bunăstare. Însă Copiii Oamenilor, care trăiau în jurul lor, erau sălbatici şi cruzi; se îmbrăcau cu piei de animale şi trăiau precum fiarele. Chiar mai sălbatici decât aceştia erau Oamenii lui Zumat, care trăiau dincolo de ei. Printre Copiii lui Dumnezeu, femeia era egală cu bărbatul, căci sfaturile ei erau înţelepte. Ea asculta cu înţelegere, iar vorba ei era cugetată; în acele zile, cuvintele ei erau măsurate, căci limba nu îi zornăia în cap ca sămânţa într-o păstaie uscată.

1:10. Femeia ştia că deşi bărbatul ar putea s-o biruie cu puterea lui, faptul că o dorea îl făcea să fie slab. Puterea ei stătea în slăbiciunea lui, şi în acele zile ea ştia să o folosească cu

© Biblioteca Spirituală

înţelepciune, căci aceasta reprezenta temelia poporului. Rasa era bună datorită bunătăţii oamenilor, însă urma să fie lovită, pentru că doar vasul bun este vrednic de foc. Căci este ars ca să se întărească şi să-şi păstreze forma. Calea păcii nu este calea progresului.

1:11. Oamenii nu erau conduşi de prinţi sau de nobili, ci de înţelepţii care formau un sfat. Exista doar un cod de conduită şi o tradiţie morală care îi lega pe toţi unul de altul ca o pânză de păianjen simetrică, o pânză de păianjen a vieţii. Cei care încălcau codul şi tradiţia erau consideraţi nevrednici de a trăi printre oameni şi erau trimişi în exil.

1:12. Printre Copiii Oamenilor, femeia era o sclavă. Era supusă bărbatului şi constituia un obiect pentru satisfacerea poftelor şi necesităţilor lui. Bărbatul o supusese şi o ţinea în robie, căci se ştia că femeia îl trădase pe bărbat, iar acest lucru nu putea fi nici uitat, nici iertat.

1:13. Copiii lui Dumnezeu preţuiau femeia şi o protejau de cruzime, iar rangul ei era atât de înalt, încât era atribuită doar celor mai merituoşi bărbaţi. Aceştia o respectau, deoarece pentru ei ea era izvorul vieţii rasei lor şi cea care le făurea viitorul. Însă chiar şi aşa, era nevoie să o ţină sub control, deoarece avea tendinţa de a fi încăpăţânată şi de a-şi neglija responsabilităţile.

1:14. Oamenii au prosperat şi, de la o generaţie la alta, au devenit mai înalţi şi mai atrăgători. Ei reprezentau valurile omenirii care se ridică spre împlinirea destinului lor. Dreptul bărbatului de a avea o parteneră se stabilea în funcţie de nivelul lui de gândire, de integritatea sa şi de maniera în care respecta codul şi tradiţia, precum şi de felul în care înţelegea relaţiile dintre bărbat şi femeie. Bărbaţii cei mai merituoşi puteau să-şi aleagă o parteneră dintre toate femeile, însă cei mai puţin vrednici erau nevoiţi să caute printre cele care rămâneau, în funcţie de un anumit standard. Unora, care erau oameni doar ca înfăţişare, nu li se dădea nicio parteneră, pe când bărbaţii cei mai nobili puteau să-şi mai ia şi alte femei dintre acelea de rang inferior. Astfel, rasa avea tendinţa de a progresa permanent, de ajunge la acel nivel pentru care fusese creată.

1:15. Sfatul poporului cunoştea bine forţa dorinţei bărbatului pentru femeie. Forţa acestui impuls nu era irosită, căci înaintaşii lor o folosiseră ca mijloc prin care rasa lor să devină mai măreaţă decât celelalte. Rasa, care putea să-şi canalizeze aşa cum se cuvine forţele de care dispunea, era pregătită să controleze şi forţele aflate dincolo de ea. Cele mai mari forţe pe care omul le poate pune la lucru în folosul său sunt acelea care zac în interiorul lui, însă tăria care stătea la baza poporului era reprezentată de moralitatea femeilor, fiindcă aceasta era forţa care controla totul, deoarece rolul ei era acela de a ocroti ceva de valoare. Oamenii doresc să obţină aur şi îl preţuiesc pentru că este ceva ce nu poate fi dobândit cu uşurinţă. Dacă aurul ar putea fi adunat cu mâna, atunci oamenii l-ar nesocoti; puterea lui stă în faptul că este un lucru rar.

1:16. Însă la un moment dat, unul dintre bărbaţi a devenit arogant din cauza puterii sale şi a faptului că se mândrea cu rangul pe care-l avea, iar gândurile lui s-au îndreptat mai mult către sine decât către bunăstarea poporului. El a dispreţuit vechile obiceiuri, afirmând că codul şi tradiţia erau o povară inutilă aşezată în spinarea oamenilor. Aşa că a spus, „De ce să cărăm povara lucrurilor care ne-au fost transmise de taţii noştri? De unde ştim noi că aceştia erau înţelepţi? Oare ceea ce erau bun pentru ei este bun şi pentru noi?”. Din cauza vorbelor sale obraznice şi a caracterului său nestăpânit, sfatul l-a izgonit pentru o vreme; dacă ar fi plecat şi ar fi stat cu sine însuşi, inima lui s-ar fi smerit şi ar fi căpătat înţelepciune. Însă printre Copiii lui Dumnezeu era o femeie, una foarte frumoasă şi foarte dorită, care a intervenit pentru el, ca acesta să pe poată întoarce şi să locuiască în mijlocul lor, căci codul de conduită pe care-l aveau spunea că un om nestăpânit putea oricând să se întoarcă şi să-şi recapete locul printre semenii lui.

1:17. Femeia l-a căutat în pustietate şi, găsindu-l, i-a zis, „Chiar dacă inima mea îmi spune că tu eşti cel mai minunat bărbat, în ochii bătrânilor tu eşti nevrednic să mă ceri pe mine. Prin urmare, eu am vorbit în numele tău; acum, vino; du-te tu însuţi înaintea lor şi spune-le că singurătatea ţi-a schimbat modul de a privi lucrurile. În felul acesta, sfatul îţi va fi favorabil şi poate voi reuşi să devin partenera ta. Datorită tăriei şi curajului, pe care eu le admir, bărbaţii te apreciază foarte mult şi eşti în graţiile bătrânilor, însă neînfrânarea şi spiritul batjocoritor nu sunt vrednice de trupul tău. Cu toate că eşti admirat de femeile tinere şi nesăbuite, care văd doar

© Biblioteca Spirituală

exteriorul trupului tău, iar asta le face să devină şi mai necugetate, ochii femeilor înţelepte îţi văd spiritul, şi nu se lasă înşelate. Aşadar, ignoră privirile femeilor nesăbuite şi comportă-te bine. Acţionează în aşa fel încât să capeţi trecere în ochii femeilor înţelepte". Şi i-a mai zis, „Nu sunt eu Maya, femeia cea mai dorită, pe care toţi bărbaţii o caută? Totuşi eu mă voi păstra numai pentru tine, aşa că ai grijă să nu fi nevrednic de mine".

1:18. Bărbatul a ieşit din pustietate. A mers înaintea sfatului femeilor înţelepte şi a spus, „Ce trebuie să fac ca să o am pe această femeie ca parteneră? Căci o doresc mai presus de toate lucrurile, chiar şi mai presus de viaţa mea. Pentru ea, voi deveni cel mai vrednic bărbat din popor; ştiu că standardul ei este ridicat, aşa că nu aş putea să o am în alt fel". Femeile înţelepte i-au răspuns astfel, „Un anumit timp te vei comporta în felul acesta", şi au hotărât perioada de timp şi sarcina pe care o avea de îndeplinit. Ca lucrurile să meargă bine, trebuia ca sarcina să fie îndeplinită atât cu inima, cât şi cu fapta; omul a acceptat bucuros, fiindcă inima lui nu era acolo, ci la zilele ce urmau să vină. Sfatul şi bătrânii au spus, „este bine ce au făcut femeile înţelepte; totul va fi spre folosul poporului".

1:19. Bărbatul a început să-şi ducă la îndeplinire sarcina cu curaj şi se dovedea a fi un om atrăgător; noul lui fel de a fi bucura inimile tuturor fecioarelor, iar multe dintre ele simţeau furnicături ciudate în piept. Printre ele era şi una mai puţin atrăgătoare, a cărei inimă ardea pentru el şi ale cărei gânduri erau îndreptate necontenit asupra lui; însă aceasta ştia că în ochii lui ea era o femeie neînsemnată. Numele ei era Lila.

1:20. Aşa se face că trezindu-se într-o zi dis-de-dimineaţă, l-a văzut pe bărbat plecând în pădure pe cărarea de lângă mlaştină, ca să-şi ducă la îndeplinire sarcina pe care o avea; după ce a cugetat puţin, femeia s-a gândit să-l urmărească. Când l-a văzut că se odihneşte întrun loc de reculegere s-a apropiat de el şi i-a vorbit cu blândeţe, zicând, „Sunt slujitoarea ta, Lila. O, Stăpâne, nu ai obosit ocupându-te de sarcina aceasta care îţi împovărează zilele şi te lipseşte de bucuria de a avea o tovarăşă care să ţi-o uşureze? Unde este cea care a pus în spinarea ta puternică această povară? Unde este femeia care, fără îndoială, este mai atrăgătoare şi mai dezirabilă decât mine, şi care va fi răsplata potrivită pentru eforturile tale? Se odihneşte la umbră sau adună fructe în grădină? Fără îndoială, se gândeşte la tine, dar nu are oare inima împietrită pentru faptul că nu vine să te mângâie, când datoria femeii este aceea de a veni la bărbat şi de a-i uşura povara cu gingăşia ei? Nu este oare în firea femeii să fie supusă, ca bărbatul să se bucure de tăria lui? Aşa că, în pofida faptului că este frumoasă, oare nu s-ar putea ca inima femeii pe care o doreşti să nu fie o inimă de femeie? Să fie aceasta oare ca o portocală înşelătoare, dulce la privit, dar amară la gust?".

1:21. „Sau poate că inima ei este în posesia bătrânilor, şi de aceea preferă căile lor, decât căile celor tineri? Ce ţi-a făcut; nu ţi-a înjosit bărbăţia punându-te să lucrezi ca un bou ca să respecţi obiceiurile poporului? Şi oare se cuvine ca hotărârile unor bătrâni care au murit demult să stea între un bărbat şi o femeie care sunt în viaţă? Nu ar fi mai bine ca obiceiurile bărbaţilor să se supună legii Aceleia (n.t. în text e genul feminin) care ne-a dat firea pe care o avem? Această femeie pe care o doreşti poate fi a ta, încă cu condiţia să trudeşti şi să aştepţi. Este a ta, dar nu fără nişte condiţii. Ea nu vine fără nicio reţinere, aşa cum ar trebui să facă o femeie, ci ca un bărbat care vine la un măgar cu hamul în mână. Păcat că îmi lipseşte frumuseţea care pune jugul pe gâtul tău, însă pe dinăuntru nu îmi lipseşte nimic şi sunt la fel de femeie ca toate celelalte. Inima mea arde pentru tine cu o flacără care aproape îmi mistuie trupul. Ia-mă; acceptă oferta mea umilă. Eu renunţ la absolut tot şi voi fi a ta fără niciun fel de condiţii. O, Stăpâne, care dintre noi oferă mai mult? Cea care nu cedează deloc sau eu, care voi fi blestemată de Dumnezeu şi de oameni de dragul tău? Eu, care nu reprezint nimic pentru tine, nu îţi cer să faci niciun sacrificiu. Nu cer nimic şi ofer tot ce poate oferi o femeie". Apoi, Lila a îngenuncheat la picioarele bărbatului şi şi-a aşezat capul pe genunchii lui.

1:22. Omul era puternic stârnit în trup şi purta o luptă cu ceea ce simţea, dar spiritul său i-a adus înaintea ochilor imaginea femeii pe care o dorea, astfel încât s-a simţit întărit. Aşa că s-a ridicat şi a spus, „Dispari, şi nu mă mai ispiti nicio clipă!".

1:23. Atunci, Lila a plecat şi s-a dus în drumul ei, însă pe dinăuntru punea la cale ceva, iar

© Biblioteca Spirituală

în zilele care au urmat, gândurile ei s-au transformat într-un plan întunecat. A făcut o poţiune interzisă din ierburi şi, punând-o într-un ulcior cu apă îndulcită cu miere, a dus-o bărbatului care trudea în arşiţa zilei ce era pe sfârşite. Văzând-o, omul i-a spus, „De ce ai mai venit?”. Iar ea i-a răspuns, zicând, „Stăpâne, slujitoarea ta îţi face o ofertă mai măruntă, de care nu trebuie să te temi aşa cum te-ai temut de oferta mai mare; acesta este un dar umil, ca să te răcoreşti”. Fiind o zi foarte călduroasă, în care avusese de trudit din greu, darul a fost binevenit. Omul a băut cu nesaţ din ulcior şi din cauza poţiunii spiritul lui a adormit, în timp ce trupul i-a fost ocupat de o fiară.

1:24. Când focul pasiunii sale a fost stins de apele poftelor, spiritul lui s-a întors, aşa că a ocărât-o pe femeie, zicându-i, „Ce-ai pus la cale? Vrei să mă distrugi?”. Femeia a răspuns, „Fapta este a ta, Stăpâne, căci tu eşti bărbat, iar eu sunt femeie”. Atunci, bărbatul s-a temut, deoarece cunoştea codul şi tradiţia. S-a înfuriat, aşa cum li se întâmplă oamenilor înspăimântaţi, şi a urlat, „Dispari din ochii mei, viperă, până nu te strivesc”. Lila i-a răspuns calm, „Stăpâne, de ce eşti mânios şi te temi fără niciun motiv? Căci acesta va fi secretul nostru şi nimeni nu-l va cunoaşte vreodată. Priveşte, Stăpâne, nu eşti liber din nou şi nu ţi s-a luat jugul de pe gât? Acum ştii ce plăceri poate oferi o femeie fără să te mai trudeşti cu sarcina ta; prin urmare, linişteşte-te, căci viaţa este bună cu tine”.

1:25. Cuvintele femeii nu au fost dulci pentru urechile omului, fiindcă în sinea lui regreta ce făcuse. Aşa că a zis, „Tu nu eşti femeia dorinţelor mele, cea în care inima mi se desfată şi pentru care am acceptat sarcina cu bucurie. Ce se va întâmpla acum cu aceea a cărei frumuseţe care se aseamănă cu slava soarelui, a cărei gingăşie mângâie ca o rază de soare, şi pe lângă a cărei frumuseţe tu nu eşti decât o umbră întunecată?”. Lila a răspuns, „Ea este întradevăr precum soarele; o poţi venera de la distanţă, dar nu o vei putea atinge niciodată, fiindcă vei fi ars şi distrus”.

1:26. „Eu sunt femeia trupului tău, pe care carnea ta a ales-o. Ce a făcut cealaltă femeie pentru tine? Nu a ascuţit ea sabia cu care te-ai tăiat? Dacă cineva aprinde focul între trestii, ştiind că un om doarme acolo, cine este de vină că va arde? Focul, cel care l-a aprins sau trestiile? Este mai prejos de bărbăţia ta să te întorci împotriva mea în felul acesta; oare de dragul tău nu m-am făcut şi eu de ruşine? Şi care dintre femei ar stârni mânia zeilor şi a oamenilor, aşa cum am făcut eu? Fii mulţumit cu răul pe care pofta ta l-a săvârşit deja. Ai comis o faptă reprobabilă, însă pentru că acum suntem uniţi trupeşte, nu vei avea de suferit niciun lucru rău din partea mea”.

1:27 În continuare, printre oameni au mers singuri, dar trupul a fost chemat la carne, aducându-le pe furiş împreună în locuri secrete. Fiecare locuia cu şoaptele reproşătoare ale spiritului lor şi fiecare mergea în umbra fricii din cauza codului şi a tradiţiei.

1:28. Ei bine, bătrânii nu erau lipsiţi de agerime; ei şi-au dat seama că bărbatul nu mai era atât de plin de râvnă în îndeplinirea sarcinii sale şi că se întorsese la vechiul său fel de a fi. De asemenea, evita să o privească în ochi pe Maya şi nu mai era atât de reţinut în privinţa femeilor; căci odată ce gustase din fructul oprit, voia să încerce acum şi alte soiuri. Nu era un om care să aibă un scop pe care să dorească să-l atingă; purtarea sa nu mai era aceea a unui om liber. Privirile jenate dintre bărbat şi femeie nu erau greu de descifrat.

1:29. Înţelepţii şi femeile inteligente şi-au spus, „Acesta este comportamentul celor ce cară o povară în inima lor, a căror iubire tenebroasă nu este altceva decât un lucru firav şi ascuns, care înfloreşte nedemn în locuri ferite şi întunecate”. Prin urmare, au hotărât ca cei doi să fie supravegheaţi. Supraveghetorul a mers după ei şi i-a găsit întinşi şi dezbrăcaţi, aşa că a început să le adreseze cuvinte urâte, căci pasiunea lor era profană şi vrednică de luat în râs. Era ca o ciupercă pe copacul iubirii.

1:30. Amândoi au fost aduşi înaintea marelui sfat, care era alcătuit din sfatul bătrânilor şi din sfatul femeilor înţelepte, unde au fost întrebaţi, „Din ce motiv aţi abătut răul asupra noastră?”. Bărbatul a răspuns, „Femeia mi-a adormit spiritul cu o fiertură malefică, iar trupul mi-a devenit slab, fiind copleşit de fecioria mea”. Ei au răspuns, „Adevărat, acum nu mai eşti fecior, dar din cauza acestei femei ai devenit un bărbat neînsemnat”.

1:31. Femeia s-a ridicat în picioare în faţa Marelui Sfat şi le-a răspuns cu curaj, „Aşadar,

© Biblioteca Spirituală

dintre noi doi eu sunt mai puternică? Eu ridic cele mai mari pietre şi alerg cel mai repede? Nu întotdeuna cel puternic triumfă asupra celui slab, şi nu este acest bărbat cel mai puternic dintre toţi bărbaţii? Contează câtuşi de puţin acest lucru pentru voi? Şi în definitiv doar noi avem de suferit; cum am făcut rău şi altora? O să fim pedepsiţi pentru ceva ce ne priveşte doar pe noi şi care nu face niciun rău celorlalţi?".

1:32. Marele Sfat a răspuns, „Faptele oricărei persoane care afectează vieţile celorlalţi îi privesc pe toţi ceilalţi. Chiar dacă lucrurile s-au petrecut în taină între voi doi, nu văd toţi ceilalţi efectele lor? Îşi va sluji oare bărbatul mai bine semenii datorită acestui lucru sau îi va sluji mai rău? S-a adăugat ceva oamenilor sau li s-a luat ceva? Nu oamenii sunt cei care au pierdut?".

1:33. „Aşa că nu vedeţi că ceea ce aţi făcut îi priveşte pe toţi, nu numai pe voi? Nu fapta în sine este un lucru rău, ci felul în care a fost săvârşită. O femeie care nu se preţuieşte pe sine fură ceva de la toate femeile, căci acestea vor fi mai puţin apreciate de către bărbaţi. Ar mai preţui oamenii aurul dacă l-ar putea aduna de pe marginea drumului? Şi mai presus de toate, ce s-ar alege din iubirea dată de Dumnezeu? Oare voi aţi înălţat sau aţi degradat modalităţile sale de exprimare în rândul bărbaţilor şi femeilor? Dacă o comunitate apreciază aurul, cel care îi depreciază valoarea sau îl falsifică va comite un lucru rău împotriva acelor oameni. Aici, unde iubirea este preţuită mai mult decât orice, şi unde femeia este slăvită pentru faptul că îi poartă de grijă, cei care o înjosesc sunt priviţi şi ei ca nişte fiinţe josnice". 1:34. „Noi locuim într-un loc plăcut, unde este pace şi adundenţă, un loc pe care-l moştenim de la părinţii noştri. Copiii Oamenilor au moştenit ţinuturile neroditoare. Să fie părinţii noştri mai puţin înţelepţi decât ai lor, astfel încât obiceiurile pe care ni le-au lăsat să fie tratate cu dispreţ? Ce aţi făcut voi are legătură cu amândoi, aşa că amândoi veţi fi pedepsiţi. Această pedeapsă nu vine ca urmare a faptului că ne-aţi făcut vreun rău nouă, căci noi suntem bătrâni, şi acest lucru ne afectează prea puţin. Noi pedepsim pentru că avem o datorie atât faţă de cei tineri, cât şi faţă de copiii rasei noastre care încă nu s-au născut. Şi avem o datorie şi mai mare faţă de lucrurile sfinte, care inspiră omenirea şi o situează mai presus de animale".

1:35. „Fapta voastră rea nu afectează doar un singur bărbat şi o singură femeie; ea îi afectează pe toţi bărbaţii şi pe toate femeile, aşa că dacă am trece-o cu vederea, acest lucru îi va influenţa negativ pe copiii care încă nu s-au născut. Codul şi tradiţia sunt stâlpii de susţinere ai poporului nostru, iar cei ce lovesc în aceşti stâlpi nu pot scăpa nepedepsiţi. Chiar dacă sunt rezistenţi şi o singură lovitură nu îi va afecta, mai multe lovituri vor pune la pământ şi cel mai puternic stâlp. O lovitură nepedepsită încurajează o alta. O faptă trecută cu vederea este o faptă care este încurajată".

1:36. Un popor poate fi judecat după lucrurile pe care le pedepseşte şi după cele pe care le permite. Porcul se simte bine în mizerie şi de aceea va ataca pe oricine intră în ţarcul lui. Dacă noi am aparţine numai Pământului, atunci ar trebui să protejăm doar lucrurile pământeşti".

1:37. „Astfel, vă izgonim pentru totdeauna din mijlocul nostru, deşi poate atunci când veţi fi bătrâni veţi avea parte de îndurare şi vi se va permite să vă întoarceţi".

1:38. Aşa au fost alungaţi bărbatul şi femeia de pe terenurile cultivate, pentru a rătăci în sălbăticia aflată dincolo de ele. Au locuit într-o peşteră aflată în pustietate, la hotarul ţinuturilor cultivate, şi au mâncat ierburi şi creaturi sălbatice. Acolo erau într-un loc ferit de duşmani şi protejat împotriva atacurilor. În primele zile ale exilului lor, bărbatul a fost mânios pe femeie şi i-a vorbit cu răutate, zicându-i, „Eşti ca un felinar care nu dă lumină, eşti o femeie lipsită de feminitate şi nu mai meriţi cinstea care li se cuvine femeilor rasei noastre. Adevărat ai grăit atunci când ai spus că eu sunt puternic şi tu eşti slabă. Aşa să fie; de acum încolo, slăbiciunea ta va fi puterea mea; slăbiciunea bărbatului nu va mai fi tăria femeii şi coloana vertebrală a unui popor care se agaţă de lucruri lipsite de conţinut. De acum încolo nu mai am obligaţii faţă de nimeni şi singura datorie pe care o am este faţă de mine însumi. Omul este slab numai în privinţa dorinţei sale pentru femeie, dar slăbiciunea femeii va fi de azi înainte aceea de a-i satisface această dorinţă".

1:39. Aşa că bărbatul a supus-o pe femeie aşa cum făceau şi Copiii Oamenilor; ea era o soţie care îl slujea, zicând, „Stăpâne, eu sunt doar o femeie şi sunt slujitoarea ta".

© Biblioteca Spirituală

1:40. Fiarele din pustietăţi o păzeau pe femeie şi aceasta era în robia pământului neroditor, căci pustietatea nu era udată de ape, ci era un loc al durerii, unde creşteau doar spini şi mărăcini. Bărbatul pleca să vâneze animale sălbatice, în timp ce femeia săpa după rădăcini, căutând hrană printre buruieni.

1:41. Aşa se face că într-o zi, fiind copleşită de foame, femeia s-a dus printre trestiile care creşteau la marginea terenurilor cultivate, fiindcă acolo creşteau plante cu flori, ale căror rădăcini puteau fi mâncate. În timp ce se ocupa cu adunatul lor, a fost văzută de un bărbat care cultiva pământul, care a venit pe furiş la ea şi i-a zis, „Femeie, te văd; nu eşti cumva cea care a fost alungată? Dacă este aşa, obiceiul spune că trebuie să mori, pentru că îţi este oprit să vii din nou pe terenurile roditoare odată ce ai fost exilată”.

1:42. Atunci, femeia, care încă se afla în apă, şi-a desfăcut cingătoarea şi lăsându-şi părul să se reverse a spus, „Poate că nu mai merit să fiu apreciată, poate că trebuie să mor, dar cât trăiesc încă sunt femeie, nu-i aşa? Dacă tu mă priveşti altfel decât ca pe o femeie care îl poate mulţumi pe un bărbat în felul în care o fac femeile, atunci îţi spun că nu poţi fi bărbat. Da, sunt femeia sedusă de fratele tău, victima fragilă a poftei sale. Poate ar fi mai bine să pier pe loc de mâna ta decât să mor încet de foame în pustietate. Moartea nu mă poate răni mai mult decât o face viaţa, care m-a trimis să sufăr răutatea bărbaţilor”. Şi zicând aceste lucruri, a ieşit din apă.

1:43. Cultivatorul nu a ucis-o, ci s-a distrat cu ea până seara. Înainte ca el să plece, femeia i-a spus, „Acesta va fi secretul nostru, căci nu este nimeni în apropiere care să ne vadă. Dă-mi de mâncare, ca trupul meu să devină tare şi inima să se bucure, ca să pot veni mai des în acest loc”.

1:44. Astfel, în zilele care au urmat, femeia s-a dus de multe ori în acea zonă unde se găsea apă sau în alte locuri unde erau alţi bărbaţi. Prin urmare, nu mai trebuia să sape după rădăcini şi nici să mai trudească în pustietate.

1:45. Atunci, din cauza femeii, Copiii lui Dumnezeu au izgonit şi alţi bărbaţi în pustietate, iar bărbatul, înţelegând cum s-a întâmplat acest lucru, a venit şi a spus, „Oare necazurile pe care mi le provoci nu se sfârşesc niciodată?”. Femeia a răspuns, „Stăpâne, am făcut lucrul acesta de dragul tău; priveşte-i pe aceştia, nu sunt ei alungaţi în pustietate fără nicio căpetenie care să-i conducă şi fără nicio mână care să-i călăuzească? Adună-i laolaltă, ca să vâneze pentru tine şi să te slujească; stăpâneşte-i şi devino puternic. Ce am făcut, am făcut numai pentru tine. La puterea ta se va adăuga puterea lor, iar pierderea bărbaţilor de pe terenurile fertile va deveni astfel câştigul tău. Ce lucru nu poate fi obţinut cu ajutorul puterii? Dacă îţi doreşti şi alte femei, nu le vei avea cu ajutorul puterii? Prin urmare, nu mă ocărî, căci am pus acum în mâinile tale mijloacele prin care să dobândeşti ceea ce doreşti”.

1:46. „Acum îţi spun, şi vorbesc cu adevărat despre lucruri pe care doar o femeie le cunoaşte, că eşti un bărbat mai bun decât aceia care trăiesc pe terenurile cultivate, care sunt dispreţuiţi în taină de femeile lor pentru faptul că se supun codului şi tradiţiei”.

1:47. Bărbatul a fost tulburat de aceste cuvinte şi a plecat să îi caute pe ceilalţi; apropiindu-se de ei le-a zis, „Iată, am fost izgoniţi pentru că am urmat căile bărbaţilor şi am făcut ceea ce stă în firea bărbaţilor. Bărbăţia din noi este bună, aşa că haideţi să o susţinem, ca puterea noastră să crească”.

1:48. Aşa se face că bărbaţii care fuseseră alungaţi intrau noaptea pe furiş pe terenurile rodnice şi cultivate, dând foc la case şi răsturnând turnurile cu apă, zicând, „Să facem ca acest ţinut să redevină o pustietate”.

1:49. Au ucis oameni şi au răpit femei şi copii. Au furat oi, capre şi vite. Apoi, s-au retras la adăpostul pustietăţii. Acolo au ridicat o tabără şi au întărit-o cu ziduri şi şanţuri, după care au purtat război împotriva Copiilor Oamenilor şi i-au învins. Îşi stăpâneau femeile cu severitate şi le făcuseră roabe, cumpărându-le şi vânzându-le ca pe vite. Când bărbatul zicea, „Vino”, femeia se ducea, iar când îi zicea, „Pleacă”, femeia pleca. Exploatând-o şi punând-o să-l slujească mânia lui s-a risipit, iar de trupul ei se folosea ca să-şi satisfacă poftele.

1:50. Lila a fost o adevărată fiică a femeii care a trădat prima rasă de oameni. În legătură cu ea, stă scris că atunci când fiii ei au ajuns la maturitate i-a pus să-l ucidă şi să-l mănânce pe tatăl lor, ca să poată dobândi putere şi înţelepciune pe toată durata vieţii lor.

© Biblioteca Spirituală

1:51. Bărbatul ţinea femeia în sclavie pentru că ştia de pe pielea lui care era firea ei şi că nu se putea avea încredere în ea. Din acel moment, ea nu mai putea merge liberă printre bărbaţi, întrucât aceştia ştiau că deşi femeia e slabă şi bărbatul puternic, ea îi poate exploata slăbiciunile cu ajutorul vicleniei sale. La oamenii izgoniţi şi la Copiii Omului, femeia era sclava bărbatului, iar acesta îşi impunea voinţa asupra ei şi o domina.

1:52. În felul acesta, femeia a pus la cale propria prăbuşire şi distrugerea celor care îi acordau un mare respect. Ea şi-a aruncat farmecul personal la picioarele celor care au călcat peste el. Femeia nu era încă pregătită să fie paznicul suveran al porţilor vieţii. Ea nu a fost niciodată suficient de înţeleaptă să acorde încredere părinţilor rasei, căci nu a fost condusă de înţelepciune, ci de capriciile femeieşti.

CAPITOLUL II - ELOMA

2:1. Copiii lui Dumnezeu s-au împerecheat cu fiicele Copiilor Oamenilor, care cunoşteau felul de a fi al bărbaţilor şi nu erau ruşinoase. Legământul fusese rupt, aşa că în gospodării au fost aduse femei ciudate, iar unele chiar au fost luate de soţii; însă cu toate că fiicele erau femei mici de statură, fiii lor erau uimitor de înalţi şi deveniseră luptători puternici.

2:2. Acest nou popor a ieşit din pustietate şi a traversat către Kithermis, pe care l-au împărţit între ei în trei părţi, delimitate de râuri. Acest lucru se întâmpla în perioada când zilele vieţii omului au fost împuţinate, pentru că acum se hrănea numai cu ceea ce îi oferea Pământul; însă omul rămăsese viguros, chiar dacă era plin de ură, mai ales împotriva celor ce iubeau.

2:3. Spre Răsărit, se întindea ţinutul muntos al lui Ubal, iar Ubaliţii erau păstori. Spre Apus, era ţinutul lui Chaisen, care spre Miazănoapte se unea cu Ubak. Spre Miazăzi, erau ţinutul lui Utok şi ţinutul lui Kayman, ale căror popoare trăiau în câmpie şi cultivau pământul. Unele familii din rândul Copiilor lui Dumnezeu s-au dus în ţinutul lui Chaisen, au dat oamenilor legi şi i-au învăţat să construiască cu cărămizi. Netar şi Baletsheramam, fiii lui Enanari, i-au învăţat să scrie şi au inscripţionat literele pe un stâlp din Herak. Enkilgal, fiul lui Nenduka, a construit cetatea Keridor, aflată între două râuri.

2:4. Apoi, anii s-au lungit, şi nu se mai ştia exact când era perioada semănatului, aşa că seminţele mureau în pământ. În acele zile, Enos a ieşit din ţinutul lui Chaisen şi le-a vorbit Copiilor Oamenilor despre Dumnezeu. Pe vremea aceea trăiau mulţi descendenţi ai Copiilor lui Dumnezeu, iar aceştia îşi plecau urechile la cuvintele lui, întrucât credeau că Marele Dumnezeu al părinţilor lor îi abandonase. Prin urmare, cuvântul luminos al lui Dumnezeu a venit la Eloma.

2:5. Eloma, fiica lui Kahema, a auzit glasul lui Dumnezeu şi a fost dusă în pustietate, într-un loc unde se găsea o peşteră şi unde erau ape curgătoare limpezi, şi a locuit acolo timp de şapte ani. Eloma a avut trei fii, şi toţi trei au auzit glasul lui Dumnezeu şi au umblat împreună cu El. Fiul întâi născut era Haryanah, care a dus cuvântul lui Dumnezeu la Copiii lui Dumnezeu care locuiau în Ţinuturile Nordice, fiindcă aceia uitaseră Căile Lui. El s-a căsătorit cu Didi, fiica unui mare rege şi a devenit la rândul lui un rege şi mai măreţ; a avut mulţi fii, care au devenit regi faimoşi. Yamaha, fiul născut al doilea, a dus cuvântul lui Dumnezeu la oamenii care trăiau spre Răsărit, iar Manum, fiul născut al treilea, l-a dus la cei din Apus.

2:6. Când Eloma a simţit că i se deschide urechea Spiritului s-a întors la poporul ei şi a devenit Mesagera lui Dumnezeu. În zilele în care unii oameni plecau pentru a trăi printre Copiii Oamenilor, alţii au venit la Eloma şi i-au zis, „Iată, oamenii pleacă şi noi devenim slabi, pe când Copiii Oamenilor devin puternici. Aceasta este oare voia Tatălui nostru?”. Atunci, Eloma l-a chemat pe Dumnezeu, iar El i-a auzit strigătul şi i-a spus, „Spiritul tău să fie împăcat, căci lucrurile se întâmplă aşa cum trebuie; grâul se separă de pleavă. Întotdeauna este mai uşor pentru oameni să urmeze căile trupului, decât pe acelea ale spiritului; totuşi, cu cât omul va coborî mai adânc în valea lucrurilor pământeşti, cu atât îi va fi mai greu să urce spre slava cea înaltă. O generaţie coboară, zece generaţii se vor înălţa din nou. Omul trebuie să se lupte ca să nu degenereze, însă poteca plăcerii este agreabilă, pe când drumul spre progres este plin de durere

© Biblioteca Spirituală

şi luptă”.

2:7. Dumnezeu i-a zis lui Eloma, slujitoarea Sa, „Iată, am fost bun cu copiii Mei; li sau dat numai lucruri plăcute; totul le-a venit cu uşurinţă în mână. Soarta Copiilor Oamenilor este mai aspră, dar cu toate acestea prosperă. De la un copil te aştepţi la lucruri copilăreşti, însă atunci când creşte te aştepţi la mai mult; cu toate acestea, copiii Mei vin la mine ca nişte copii”.

2:8. Apoi, Dumnezeu a spus, „Du-te, întoarce-te în locul de unde ai venit şi rămâi acolo şapte ani”; şi aşa a făcut. Cei şapte ani au trecut; Eloma s-a întors la popor şi, iată, terenurile rodnice erau nesemănate, canalele de irigaţie erau seci, iar în mijlocul apelor totul era pustiu. Eloma a căutat pe câmpuri, însă când a ajuns la locul unde se găseau locuinţele, inima ei a fost sfâşiată, căci a văzut că fiicele Copiilor lui Dumnezeu convieţuiau cu fiii Copiilor Oamenilor şi nu mai erau ca nişte femei adevărate. Atunci, Eloma le-a zis, „Cum s-a întâplat acest lucru?”. Iar ele au răspuns, „Iată, din pustiu au ieşit nişte bărbaţi, iar bărbaţii noştri au fost ca nişte oi înaintea lupilor; uite, chiar şi acum muncesc într-un ţarc pentru robi”. Atunci, Eloma s-a dus la bărbaţi şi le-a spus, „Cum s-a întâmplat acest lucru?”. Ei i-au răspuns, „Iată, dumnezeul Copiilor Oamenilor este, spre deosebire de al nostru, un dumnezeu al războiului, astfel încât am fost daţi în mâinile lor”.

2:9. Atunci, Eloma şi-a simţit inima grea şi l-a chemat pe Dumnezeu, zicând, „Iată în ce stare sunt copiii Tăi”, iar Dumnezeu a auzit-o şi i-a răspuns, „Eu nu sunt indiferent, căci suferinţele lor sunt şi suferinţele Mele. Ei nu sunt sub biciul oamenilor, ci sub îmblăciul lui Dumnezeu; grâul se separă de pleavă. Ei nu trudesc sub loviturile oamenilor, ci sub ciocanul lui Dumnezeu; ei nu sunt prizonieri, ci sunt aşezaţi pe nicovală. Eu nu sunt Dumnezeul războaielor, nici Dumnezeul popoarelor, nici măcar Dumnezeul oamenilor. Eu sunt Dumnezeul Sufletelor, Paznicul Comorilor Veşnice. Eu nu am întors spatele copiilor Mei; copiii Mei sunt cei care Mi-au întors spatele şi care îmi nesocotesc legile. Acest strigăt va reverbera de-a lungul generaţiilor care vor urma: «Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?». Şi el va veni de la aceia care l-au părăsit pe Dumnezeul lor”.

2:10. „Scoală-te; du-te şi caută printre oameni, căci vei găsi o fecioară cu inima pură, însă ea este batjocorită şi înjosită, fiind pusă să aibă grijă de porci. Ia-o cu tine şi duceţi-vă în Shinara; păzeşte-o bine, fiindcă ea este fiica zorilor care se vor arăta din nou”. Eloma a căutat printre oameni şi a găsit-o pe Nanua, Fecioara Dimineţii, şi s-au dus în Shinara.

2:11. În Shinara, Glasul lui Dumnezeu a venit la Eloma şi i-a spus, „Iată ce trebuie să facă cei ce aspiră la dumnezeire. Aceştia trebuie să urmeze doar căile pe le-am arătat prin cuvintele profeţilor Mei. Spiritul deschis care locuieşte în aceia care au sângele Copiilor lui Dumnezeu şi măreţia care se găseşte în oameni vor spori în sângele copiilor lor. Înţelepciunea lor va creşte foarte mult, cu condiţia ca legătura de sânge să fie puternică. Aşa cum vinul bun se strică dacă este diluat prea mult, aşa se întâmplă şi cu măreţia din sângele omului. În sângele acelora care i-au avut ca strămoşi pe Copiii lui Dumnezeu există o anumită virtute, iar dacă doi oameni având acest sânge se căsătoresc, atunci virtutea va spori în sângele copiilor lor şi va fi mai mare decât cea a părinţilor. Există o lege a moştenirii de la care omul nu face excepţie, căci omul este guvernat atât de legile creaturilor pământeşti, cât şi de nişte legi mai înalte. Oare nu este ales cel mai bun berbec ca să prăsească o nouă turmă? Aşa că femeile trebuie să aleagă cel mai bun bărbat pe care-l pot găsi, iar bărbaţii pe cea mai bună femeie, iar cei ce ascultă cuvintele Mele vor şti care este partenerul cel mai potrivit. Stăpânirea trebuie să fie a celor cu adevărat măreţi”.

1:12. Dumnezeu a spus, „Cuvintele creatoare rămân de această parte a vălului, dar ecoul lor răsună în partea în care sunteţi voi. Ce este real rămâne aici, dar reflexia lucrului respectiv este acolo; creaţia este oglinda Mea, chiar dacă deformează realitatea. Eu am creat în spirit şi în materie, gândurile Mele au variat de la lucrurile cele mai mici şi nevăzute, până la cele imense şi imposibil de cuprins. Gândurile mele cele mai măreţe au format substanţa pentru spiritele fiilor şi fiicelor Pământului”.

2:13. „Adevărul şi dreptatea, perfecţiunea frumuseţii şi a bunătăţii rămân cu Mine, iar voi nu le puteţi cunoaşte pe Pământ decât ca pe nişte reflexii. În universul Adevărului, toate lucrurile ies de sub influenţa iluziei şi pot fi văzute aşa cum sunt în realitate, dar pe Pământ, chiar şi

© Biblioteca Spirituală

reflexia este deformată. Eu am creat lumina şi am numit-o substanţă; ea este luminată pe dinăuntru de lumina unui potenţial de iubire ce este mereu prezent".

2:14. „Oamenii se închină multor dumnezei, deşi deasupra tuturor este Unul; însă indiferent cum mă numesc, Eu îi aud, căci Eu sunt Dumnezeul fără Nume, Dumnezeul care Cuprinde Toate Numele. Indiferent ce cred oamenii, dacă slujesc Binele, atunci îl slujesc pe

Dumnezeu. Dar lanţurile de aur nu sunt pentru oi, iar formele de venerare exterioară sunt doar pentru cei subdezvoltaţi din punct de vedere spiritual. Ceremoniile oamenilor sunt adesea ceremonii lipsite de conţinut, dar unele pot păzi Marile Taine din spatele lor".

2:15. „Dacă un om vrea să ajungă la Mine prin rugăciune şi zice, „Dumnezeule, dă-mi acel lucru sau pe celălalt", ei bine, lucrul respectiv nu îi va fi dat decât dacă îi va fi de folos pentru binele său spiritual ori dacă altcineva va avea de câştigat de pe urma lui. Eu nu sunt un negustor care oferă binecuvântări în schimbul venerării; omul nu poate să-mi dea niciun lucru pe care să nu-l am deja. De asemenea, oamenii mă slăvesc prea puţin atunci când nu-şi dau seama că Eu sunt mai presus de preocupările trupurilor, care putrezesc şi se descompun atunci când spiritul însufleţitor le părăseşte. Omul este doar om, dar tu să ştii că Eu sunt un Dumnezeu al înţelegerii şi compasiunii. Dacă omul strigă la mine atunci când este apăsat şi suferă cu adevărat, nu va pleca nemângâiat. Totuşi, înţelege că durerea şi suferinţa îi sunt sortite omului pentru ca el să poată deveni un Om Dumnezeu. Mai există şi Legea cea Mare, căreia omul trebuie să i se supună; mai există şi iţele încurcate ale legilor Enidvadew, care trebuie descâlcite, precum şi potecile sfidătoare ale destinului şi sorţii, care trebuie urmate. De prea multe ori, preţul care trebuie plătit pentru lucrurile făcute sau nefăcute este reprezentat de durere şi suferinţă, dar ce ar avea de câştigat datornicul dacă Eu i-aş şterge aceste datorii? Însă Eu veghez ca niciodată să nu se depăşească nici măcar cu un fir de păr ceea ce este absolut necesar şi corect".

2:16. „Pe Pământ, bucuria şi veselia vor cântări mai greu decât durerea şi suferinţa".

2:17. „Pământul este Pământ; ia-l aşa cum este; nu te aştepta să găseşti acolo lucruri dumnezeieşti. El este un loc pentru învăţătură, căci scopul vieţii este acela de a învăţa. Toate lucrurile de pe Pământ sunt vremelnice şi pieritoare; nemurirea nu poate fi găsită aici. Când lucrurile pământeşti îşi vor fi împlinit scopurile lor ascunse vor dispărea, întorcându-se în ţărâna din care au venit".

2:18. „Iată, în zilele care vor veni Adevărul va fi arătat tuturor oamenilor, va fi dezvăluit în aşa fel şi într-o asemenea măsură încât să corespundă nevoilor şi priceperii lor. Va fi transmis de la o generaţie la alta şi de la un om la altul. Puritatea flăcării sale va fi pe măsura calităţii uleiului spiritualităţii cu care va fi alimentat şi întreţinut; aşa că vor exista multe grade de puritate şi revelaţie. Alimentele care îi plac unuia pot să-i cadă greu la stomac altuia, totuşi ar fi absurd să spunem că hrana cuiva trebuie să devină hrana tuturor. La fel este şi cu lucrurile spirituale în care oamenii cred".

2:19. „Eu nu voi trimite profeţi, nici nu voi numi purtători de cuvânt, ci aceştia se vor ridica prin propriile eforturi şi îşi vor uni conştiinţa cu a Mea. Ei vor arăta calea ce trebuie urmată de către cei cu spiritul puternic, însă cei mai slabi din punct de vedere spiritual vor trebui să meargă pe un drum mai uşor, de aceea mulţi vor progresa doar prin credinţă şi slujire, prin dreptatea şi bunătatea pe care le vor arăta altora".

2:20. „Scânteia de divinitate din om dă naştere unor vise inspirate, care îl vor ademeni să meargă înainte şi în sus; însă drumul este lung, iar călătoria obositoare şi adesea neplăcută. Omul s-a împovărat fără să fie necesar; şi-a acoperit spiritul cu vălul unduitor al pasiunilor pământeşti. Marele Ochi i-a devenit orb, pentru că s-a lăsat pradă viciilor, iar spiritul său s-a degradat; nu i-au mai rămas decât simţurile înşelătoare, iar acestea îl amăgesc făcându-l să creadă că vehiculul său muritor reprezintă întreaga sa fiinţă. În prezent, soarta omului nu este alta decât necazul şi putreziciunea, căci el a intrat în noaptea lungă şi întunecată a ignoranţei. Ei bine, sufletul lui se va purifica şi se va trezi, şi va ajunge să vadă slava care este în el, doar dacă va merge pe drumul cel lung şi dureros al experienţei pământeşti".

2:21. „Omul mă poate concepe aşa cum vrea, căci va fi bine. Eu nu sunt un Dumnezeu al mâniei. Aşa cum Eu am dat la iveală creaţia, tot aşa şi el va da la iveală revelaţia Dumnezeului

© Biblioteca Spirituală

său. Iar ţie, Eloma, copila Mea, îţi încredinţez cheile Comuniunii şi Unităţii”. 2:22. Aşa că Eloma s-a dus printre oameni şi le-a vorbit despre Creatorul lor în felul acesta, „Vă aduc cuvintele ce mi-au fost şoptite în suflet de către Dumnezeu, Turnul cel Veşnic al Puterii, Oceanul Insondabil de Compasiune. El a atârnat Pământul deasupra golului şi l-a înconjurat cu nefiinţă; totuşi, prin puterea Lui, acesta rămâne în locul care i-a fost hărăzit. El îşi ascunde slava în spatele unui scut de iluzii, ca nu cumva să copleşească spiritele oamenilor. El este acoperit de norul întunecat al ignoranţei muritorilor. El este spiritul însufleţitor care intră în inimile oamenilor, silindu-se să-i facă să aspire către măreţie şi împlinire”.

2:23. „El a modelat cerul de deasupra noastră şi l-a împodobit cu splendoare şi cu o frumuseţe uimitoare. El a învăţat stelele să cânte cântecul lor de bucurie şi vânturile să dea glas muzicii lor minunate. Toată faţa Pământului vesteşte creativitatea Sa, în timp ce bolţile înalte îi dezvăluie iscusinţa şi îndemânarea. Mesajele Sale ajung la oameni nu în cuvinte, ci pătrund în inimile lor ca nişte şoapte nerostite. Degetul Lui trasează cursul apelor fertilizatoare, care hrănesc nisipurile sterpe, făcând să iasă muguri fragezi din pământul mort. Apele blânde mângâie pământul, iar păşunile ajung să devină locuinţe pentru marile turme”.

2:24. „Trandafirul îşi deschide frumuseţea pentru a-L slăvi, iar caprifoiul îl desfată cu parfumul pe care-l lasă în voia vântului. Ogoarele se apleacă smerite; apoi, spicele de grîu se ridică pentru a-L slăvi. Copacii îşi întind ramurile în semn de veneraţie, iar firele de orz vorbesc în şoaptă despre razele milostive ale soarelui Său. El este Sursa Primară a Întregii Vieţi, Veghetorul Apelor Fertilizatoare şi Căpetenia Stelelor”.

2:25. „Oamenii stau sub marele dom al cerului înstelat şi se simt intimidaţi de lucrarea marelui arhitect şi de misterele luminoase care fac paradă de atâta frumuseţe. Ei sunt înspăimântaţi de micimea lor, dar sunt încurajaţi de cuvintele Lui, care le-au parvenit din vremurile străvechi”.

2:26. „Dumnezeu l-a încununat pe om cu viaţă şi i-a pus în mână sceptrul minţii. L-a făcut stăpân peste toate celelalte creaturi vii şi l-a aşezat pe tronoul creaţiei. El ne disciplinează când suntem tineri şi ne întinde o mână primitoare atunci când ne apropiem de sfârşitul călătoriei prin această viaţă. El îi însoţeşte pe oameni în pelerinajul lor de-a lungul drumului vieţii, domolindu-le necazurile şi bucurându-i cu surprize plăcute. El echilibrează vieţile tuturor oamenilor, astfel încât să întâlnească condiţiile şi situaţiile care le sunt necesare”.

2:27. „Cerurile întinse şi misterioase sunt tronul Lui, iar Pământul generos este scăunelul pe care-şi pune picioarele; nimic din ceea ce omul poate făuri nu îl va cuprinde. Dacă ar avea nevoie de o locuinţă, niciun loc făcut de mâinile omului nu s-ar putea compara cu ceea ce mâinile Sale ar putea ridica. Pe Pământ nu este niciun lucru pe care omul i l-ar putea oferi lui Dumnezeu, care ar putea să se adauge slavei lui Dumnezeu sau care ar putea să sporească ceea ce are. Singura jertfă acceptabilă pe care omul o poate oferi este să facă voia lui Dumnezeu, iar voia lui Dumnezeu este ca omul să devină spiritual şi să îmbunătăţească Pământul. Cine oferă ca jertfă bunuri sau bani îl jigneşte pe Dumnezeu, căci asta nu înseamnă decât evitarea efortului necesar, sustragerea de la îndatoririle şi obligaţiile pe care le are; este calea uşoară, şi de aceea nu este acceptată”.

2:28. Dumnezeu este adăpostul celui sărman şi mângâietorul celui nevoiaş. Compasiunea Sa îi înconjoară pe oameni atunci când necazurile îi copleşesc. Totuşi, necazurile şi obstacolele, durerea şi suferinţa, nu trebuie considerate poveri inutile, care se adaugă la dificultăţile inerente existenţei pământeşti. Acestea sunt nişte lucruri de valoare, care deschid ochii pentru Adevăr. Ele călesc spiritul, aşa cum fierul se călește în foc”.

2:29. Eloma i-a învăţat multe lucruri şi le-a interzis bărbaţilor să păcătuiască trupeşte cu femeile nemăritate, ale căror vorbe sunt înşelătoare şi ale căror farmece îi duc pe bărbaţi pe cărări greşite. De asemenea, a hotărât ca bărbaţii să nu aibă relaţii sexuale cu fecioare sau cu soţiile altora, căci cel care ar face aşa ceva nu ar putea fi socotit un om onorabil, iar astfel de fapte dăunează spiritului.

2:30. Şi tot Eloma a fost cea care i-a învăţat pe bărbaţi înţelepciunea aştrilor, care călătoresc în conformitate cu destinele lor. Ea i-a învăţat să interpreteze modelul vieţii fiecărui

© Biblioteca Spirituală

om, care este ţesut din firele sorţii şi ale destinului, printre care se amestecă şuviţele colorate ale legilor Enidvadew. Aceste lucruri au fost aflate şi consemnate în scris de către Ishkiga.

CAPITOLUL III - POTOPUL LUI ATUMA

3:1. Iată, nu a fost oare scris acest lucru în zilele părinţilor părinţilor noştri şi ale părinţilor de dinaintea lor, ca să ajungă până la noi, iar noi la rândul nostru să vi-l transmitem vouă, copiii încă nenăscuţi ai zilelor ce vor veni? Prin urmare, dacă priceperea celui care a scris va rămâne cu voi, atunci şi generaţia voastră va putea citi aceste cuvinte.

3:2. O, copii nenăscuţi ai anilor ce vor veni, citiţi şi absorbiţi înţelepciunea trecutului, care este moştenirea voastră. Acestea sunt cuvintele luminoase ale unui trecut care pentru voi este atât de departe în timp, dar atât de aproape de Adevăr.

3:3. Ni se spune că noi vom trăi veşnic, şi acest lucru este adevărat, dar la fel de adevărat este şi faptul că niciun moment din viaţă nu trebuie irosit; căci fiecare ceas şi fiecare zi de pe Pământ ne modelează viitorul. Noi suntem moştenitorii unei anumite perioade de timp; o putem irosi pe lucruri inutile sau o puteam folosi pentru câştigul nostru veşnic. În zilele părinţilor noştri, înainte ca învăţăturile sterile să frâneze gândurile oamenilor, iar ritualurile formale şi deşarte să ridice un zid care să blocheze înţelegerea, oamenii umblau în lumina Adevărului. Pe atunci, ei ştiau că există un singur Dumnezeu, dar pentru că nu-şi mai folosiseră abilităţile lor superioare, nu mai erau capabili să-L vadă limpede. Şi pentru că El apărea sub diferite forme, aceştia au crezut că există mai mulţi dumnezei.

3:4. Ei bine, în zilele noastre, Dumnezeu are în ochii oamenilor felurite forme, şi fiecare susţine că numai el cunoaşte adevăratul nume al lui Dumnezeu şi adevărata Sa înfăţişare. În această privinţă, toţi oamenii greşesc, deşi toţi rostesc adevărul potrivit înţelegerii lor. Însă Adevărul nu se conformează înţelegerii limitate a omului; pentru a-l putea pricepe, omul trebuie să-şi sporească capacitatea de înţelegere.

3:5. În vremurile vechi, au apărut monştri uriaşi, precum şi fiare cu forme înspăimântătoare, cu dinţi care scrâşneau groaznic şi cu gheare lungi şi puternice; pe lângă acestea, un elefant părea ca un şobolan. Apoi, din cauza revoltei şi tulburării din cer, precum şi din cauza fricii care copleşise inimile oamenilor, Cel Măreţ şi Unic a întărit faţa Pământului, care a devenit instabilă, iar fiarele au fost preschimbate în stane de piatră. Acest lucru s-a întâmplat la începuturile timpului, când Nimicitorul încă dormea în bolţile înalte ale Cerului.

3:6. Iată ce este scris în însemnările lui Beltshera: În acele zile, oamenii erau răi, şi cu toate că înţelepţii din mijlocul lor dădeau multe avertismente referitoare la mânia care urma să vină, aceştia nu voiau să asculte; fiindcă urmau calea celor răi. Aşa se face că Spiritul viu s-a revoltat împotriva lor din cauza mirosului de răutate ce se înălţa de pe Pământ, căci nările lui urăsc mirosul răului. Acesta este un miros pe care niciun om nu-l poate cunoaşte, căci aşa cum ogarii simt mirosul de frică, pe care niciun om nu-l poate discerne, tot aşa şi alte fiinţe pot să simtă mirosul de răutate.

3:7. Prin urmare, zăgazurile uriaşe aflate deasupra Pământului au fost deschise. Apele au crescut şi au acoperit uscatul, iar ploile torenţiale s-au năpustit de acolo de sus. Vânturile nu mai puteau să-şi găsească drumul.

3:8. Oamenii au părăsit câmpia din ţinutul Shinara şi au fugit pe un munte înalt, care domina terenurile joase aflate la poalele lui, şi şi-au ridicat tabăra acolo, aproape de vârf. Simţindu-se în siguranţă, nelegiuiţii au rânjit, zicând, „Apa nu va putea ajunge aici niciodată, pentru că nici în Cer, nici pe Pământ nu este atâta apă”. Totuşi, apele au continuat să crească, iar gurile celor răi au amuţit. Preoţii poporului dansau şi rosteau incantaţii în zadar, făcând apel la numeroase ritualuri menite să potolească mânia din cer.

3:9. A urmat o perioadă de linişte; apoi, oamenii au făurit un portal către Cer, pe unde Căpetenia Tălmăcitorilor să poată intra în legătură cu Celălalt Tărâm. Acesta a devenit tăcut şi şi-a trimis acolo spiritul, care a intrat în legătură cu Spiritul viu, căruia oamenii îi spun în alte feluri.

© Biblioteca Spirituală

Aşa că a auzit glasul acestuia în inimă cum îi spunea, „Eu sunt cel ce am fost atras de mirosul răutăţii care se ridică din trupurile oamenilor, ce nu poate fi ascuns de niciun fel de tămâie. Căci aşa cum mirosul de putrefacţie loveşte nările oamenilor, tot aşa şi răutatea emană ceva ce ne deranjează pe noi, cei de pe acest tărâm. Prin urmare, răutatea este pentru noi o ofensă. Dacă un om ar arunca cu mizerie pe peretele din curtea voastră, nu aţi considera că fapta lui este un semn de ostilitate? Ar putea vreunul dintre voi să trăiască în armonie cu aceia care sunt insensibili la sensibilitatea voastră? Astfel, eu m-am trezit şi am văzut ce se întâmplă în lumea oamenilor, iar acum sunt îmbrăcat cu o substanţă care se manifestă".

3:10. Fiinţa Spirituală a spus, „Nu vreau să-i pedepsesc pe oameni în mod excesiv. Du-te la ei şi spune-le că dacă îşi vor îndrepta comportamentul şi nu vor mai umbla pe calea răutăţii, voi pleca". Dar când Căpetenia Tălmăcitorilor s-a întors la poporul său, el i-a găsit pe oameni temători şi agitaţi, fiind ca un lut în mâinile falşilor preoţi, care se închinau unor zei malefici. Falşii preoţi cereau jertfe pentru zeii lor, şi îl prinseseră pe Anis, un tânăr mai chipeş decât toţi ceilalţi, un mesager care alerga între cetăţi. Apoi, deşi vorbeau între ei cu voce scăzută, îngroziţi de fapta lor, oamenii au prins-o şi pe Nanua, slujnica lui Eloma, Cea Iluminată, a cărei viaţă îi era dedicată lui Illana, fiindcă aceasta aruncase blesteme asupra capului lor atunci când îl luaseră pe tânăr.

3:11. Nanua şi Anis erau ţinuţi de preoţii falşi, iar în jurul lor clocotea o masă de oameni; deşi Căpetenia Tălmăcitorilor şi-a ridicat vocea, nimeni nu l-a băgat în seamă. Apoi, masa de oameni s-a deplasat la marginea apei, iar acolo s-au oprit, în timp ce preoţii strigau rugăciuni către zeii mânioşi din înalt. Cerurile se întunecaseră din cauza norilor uriaşi care se rostogoleau; pe vârful muntelui, vânturile băteau cu putere şi fulgera. Oamenii îşi sfâşiau veşmintele; femeile se văicăreau, iar bărbaţii îşi loveau antebraţele. Anis a fost bătut cu o bâtă şi aruncat în apă.

3:12. Apoi, când cel care ţinea bâta s-a întors către Nanua, aceasta le-a spus celor din jurul ei, „Fie, mă voi lăsa singură în voia apelor, căci dacă tot trebuie să fiu jertfită este mai bine să procedez în felul acesta". Aşa că s-a dus spre apă, dar când a intrat cu picioarele s-a tras înapoi din faţa adâncimilor reci, întunecate şi ude din faţa ei. Dar pentru că cel care mânuise bâta se apropia de ea, un tânăr pe nume Sheluat, Scribul, un om liniştit, nici chipeş, nici viguros la trup, a ieşit în faţă şi, luând-o de mână, a intrat în apă cu ea.

3:13. Apele se ridicaseră, iar oamenii împărţeau locul unde stăteau cu animalele sălbatice, precum şi cu oile şi vitele, însă acum tumultul se potolise, iar apele se retrăgeau. Văzând acest lucru, oamenii au înălţat laude zeilor malefici şi au strigat, „Măreţi sunt zeii cei puternici şi preoţii lor sfinţi!".

3:14. Căpetenia Tălmacilor s-a dat cu părere de rău într-o parte, ascunzându-se, căci acum se temea pentru viaţa sa. Când apele s-au retras, el şi-a trimis din nou spiritul şi a intrat în legătură cu Spiritul viu, căruia i-a spus, „Să mă jertfesc şi eu, intrând în apele care se retrag? Căci viaţa acum este inutilă, căci am rămas şi fără Dumnezeu şi fără onoare". Cel măreţ i-a răspuns, „Oamenii văd în evenimente lucrurile pe care vor să le vadă, fiindcă ei interpretează doar în funcţie de nivelul lor de înţelegere. Apele au crescut până acolo unde trebuia să crească şi nu au scăzut datorită acelor sacrificii inutile. Puterile de deasupra pot să abată asupra oamenilor evenimente prin care să-i pedepsească, însă de cele mai multe ori asemenea evenimente nu sunt altceva decât nişte încercări şi nişte provocări. Însă, într-adevăr, intervenţia divină se manifestă rar".

3:15. „Aceşti preoţi urmează o altă cărare, una mai lungă, însă şi ei condamnă răutatea şi arată calea Adevărului, deşi această cărare poate fi şerpuită şi presărată cu multe pericole. Aşa că indiferent pe cine va asculta poporul, pe tine sau pe ei, mirosul de răutate va deveni mai slab. Scopurile divine pot fi atinse prin diferite mijloace; puţini sunt aceia ai căror ochi se deschid pentru a vedea mijloacele sau scopul final".

3:16. „Viaţa nu este niciodată inutilă, dar jertfa ta va fi. Niciun om nu îl poate pierde pe Dumnezeu, fiindcă El este mereu aici; dar reputaţia unui om în privinţa lui Dumnezeu este un lucru lumesc şi puţin însemnat. Cum poţi să ştii dacă ai pierdut sau câştigat? Evenimentele momentane nu pot fi cântărite pe loc, ci ele vor putea fi evaluate şi judecate pe măsura trecerii

© Biblioteca Spirituală

anilor. Numai eternitatea cunoaşte dacă un lucru a fost bun sau rău, dacă a reprezentat un câştig sau o pierdere".

3:17. Apoi, Cel Măreţ i-a deschis ochii Căpeteniei Tălmăcitorilor, astfel încât a văzut departe de limitele pământeşti, până în tărâmul de dincolo. Şi, iată, l-a văzut pe Anis, care fusese puternic şi chipeş pe Pământ, dar la care acum nu îţi făcea plăcere să te uiţi. A mai văzut şi adevărata frumuseţe a lui Nanua, care era acum orbitor de fermecătoare, iar lângă ea era Sheluat, care întodeauna o iubise în taină, şi care acum era tânăr şi strălucea de frumuseţe precum Helith. Căpetenia Tălmăcitorilor a înţeles că răul poate fi transmutat în bine şi că oamenii cunosc prea puţin adevărata natură a lucrurilor.

3:18. Acum pe munte este un crâng şi un templu de formă circulară, construit din pietre albe, unde oamenii îşi aduc aminte de ziua izbăvirii lor. Dar ce-şi aduc ei aminte şi ce sa întâmplat în realitate sunt două lucruri diferite; nici cauza ce o păstrează în minte nu este cauza adevărată. Ei spun, „Noi suntem copiii lui Atuma, cel care ne-a salvat". Mulţi dintre cei care au mers adesea la Templul Izbăvirii spun că au văzut două umbre, una de o frumuseţe strălucitoare, iar cealaltă extrem de chipeşă, care hoinăreau mână în mână printre copaci sau şedeau în poienile însorite. Totul în jur este acum un loc liniştit.

3:19. Oamenii se plimbă la umbra spaimei, iar frica de puterile necunoscute le umple inimile. În bezna ignoranţei lor, ei şi-au făurit idoli după asemănarea cu lucrurile care îi înspăimântă şi resping cu dispreţ realitatea de dragul lucrurilor ireale. Dacă ar vedea mai limpede şi-ar da seama că lucrurile de care se tem nu sunt altceva decât nişte mâini blânde şi robuste, care îi pot călăuzi spre tărâmurile satisfacţiei.

CAPITOLUL IV - POTOPUL

4:1. În Marea Carte a Şoimilor de Foc scrie că Pământul a fost nimicit de două ori, o dată în întregime de foc şi o dată parţial de apă. Distrugerea provocată de apă a fost mai mică, şi ea s-a petrecut în felul acesta.

4:2. Oamenii din acele vremuri au respins toate lucrurile spirituale şi trăiau numai pentru plăcere, păsându-le prea puţin de binele omenirii sau de viitorul popoarelor. Obscenităţile şi minciunile erau pe buzele tuturor oamenilor, iar fraţii nu aveau încredere unul în altul. Regii şi guvernatorii erau corupţi; tributul nu se plătea aşa cum se cuvine; legile erau subiect de batjocură. Vieţile oamenilor erau conduse de dorinţele lor, aşa că aceştia îşi petreceau zilele în lăcomie, beţie şi desfrânare ori dansând şi cântând la instrumente muzicale.

4:3. Pământul era neîngrijit, căci oamenii îşi iroseau puterea în pofte şi plăceri neproductive. Femeile nu aveau ruşine, aşa că multe aruncau priviri după bărbaţi. La rândul lor, bărbaţii se luptau între ei şi chiar se ucideau unul pe altul din cauza dorinţei lor pentru femeile lipsite de valoare, întrucât femeile virtuoase nu erau căutate. Acestea chiar erau respinse, deoarece bărbaţii nu erau dispuşi să facă vreun efort pentru a deveni vrednici de ele în ochii părinţilor lor. Soţiile nu erau respectate, pentru că doar femeile care ofereau plăceri atrăgeau atenţia bărbaţilor. Femeile erau murdare şi lipsite de sfială, iar bărbaţii se întindeau cu ele fără ruşine în prezenţa altora. Femeile bătrâne erau mai pline de poftă decât cele tinere, iar fecioarele erau seduse şi corupte încă din copilărie. Taţii păcătuiau trupeşte în faţa fiilor lor şi erau admiraţi pentru iscusinţa de care dădeau dovadă. Nici nu făceau distincţie între fiii lor şi alţi oameni sau între soţiile lor şi alte femei. Înşelăciunea şi violenţa se vedeau la tot pasul.

4:4. Spre Răsărit şi spre Miazănoapte erau munţi înalţi, pe care trăia un trib numit Fiii lui Nezirah, Oamenii Munţilor, care erau nişte oameni voinici şi vânători puternici, iscuşiţi în urmărirea vânatului şi viteji în luptă. Bărbaţii erau oneşti; soţiile lor erau fidele, iar fiii lor nobili. În inimile lor nu erau lucruri nevrednice, nici invide sau mânie, nici răutate sau gând viclean. Nu îi zâmbeau unui om în faţă, rostind cuvinte plăcute, iar când acela întorcea spatele să se repeadă să îl înjunghie. Soţiile şi fiicele lor nu aveau nicio dorinţă necurată, şi nu se pomenise ca vreuna să înjure sau să mintă. Femeile îi respectau pe bărbaţii lor şi erau decente şi cuviincioase.

© Biblioteca Spirituală

4:5. Totuşi, erau bărbaţi care se purtau bărbăteşte şi care detestau toate formele de degenerare masculină. Prin urmare, bogăţiile din cetăţile aflate în câmpie şi slăbiciunea oamenilor cărora le aparţineau nu a scăpat atenţiei Fiilor lui Nezirah. Aşa încât s-au vorbit între ei, „Haideţi să coborâm şi să facem o faptă bună pentru aceşti oameni; haideţi să le arătăm cum se poartă bărbaţii puternici, făcându-i sclavi şi luându-le bunurile". Bărbaţii au continuat această discuţie în pieţe şi la adunări, până când au fost gata să treacă la fapte, aşa că au strâns laolaltă un grup de luptători. Oamenii Munţilor şi-au ales căpetenii din rândurile lor, după cum era obiceiul, şi s-au pregătit să se năpustească asupra oamenilor din câmpie, care duceau o viaţă lejeră, şi să devină stăpânii lor.

4:6. Când conducătorii Oamenilor Munţilor au văzut ce se întâmplă s-au umplut de mânie şi le-au poruncit oamenilor să se întoarcă la turmele şi păşunile lor. Căpetenia căpeteniilor a stat în picioare în faţa trupei de război şi a spus, „Am hotărât că acest lucru nu se va petrece; nu veţi coborî din aceşti munţi pentru a scoate sabia împotriva acelor oameni. Lăsaţi-i în pace, căci vor pieri la fel cum se usucă şi mor fructele care cad din copaci. Lăsaţi-i să-şi mai trăiască puţin această viaţă, căci pe măsura trecerii timpului se vor distruge singuri.

Nu lăsaţi văduve în poporul vostru. Dacă veţi coborî acolo ducând focul şi sabia s-ar putea să cădeţi în capcanele poftelor trupeşti. Plăcerile şi ispitele vieţii lor extravagante sunt pentru nişte oameni puternici ca voi precum atracţia pe care o simte molia pentru flacără. Nu vă expuneţi distrugerii, oricât de plăcută ar fi ea. Dacă vreţi să-i distrugeţi pe aceşti oameni, atunci distrugeţi-i complet, astfel încât să nu mai rămână niciunul. Ei sunt mulţi, în timp ce noi suntem puţini, şi chiar dacă prin mânuirea iscusită a sabiei îi vom învinge în luptă, oare nu vom fi pierduţi sub un potop de pene moi? Veţi fi voi suficient de înţelepţi ca să sorbiţi laptele cu miere fără să vă înecaţi în el?".

4:7. O perioadă de timp luptătorii au cântărit cuvintele conducătorilor lor, căci nu erau nici încăpăţânaţi, nici nesăbuiţi, însă printre ei erau unii care coborâseră pe câmpie în vreme de pace. Aceştia se întorseseră cu poveşti despre bogăţiile şi plăcerile care îi aşteaptă acolo jos, spunând că este momentul să atace, deoarece luptătorii plătiţi de oamenii din câmpie plecaseră. Căci în acele zile, zeii lui Sharapik se luptau cu zeii lui Elishdur şi Ladek. Aşa că luptătorii au nesocotit poruncile conducătorilor lor şi, alegându-şi căpetenii din rândurile lor, au coborât şi s-au năpustit asupra poporului ce trăia pe câmpie.

4:8. Oamenii din ţinutul de câmpie s-au înclinat în faţa tăriei oamenilor veniţi din munţi. Nu au luptat, pentru că dintre toate bunurile lor, cel mai mult îşi preţuiau viaţa, pe care o considerau a fi mai presus de orice altceva. Ei au spus, „Luaţi tot ce avem, bogăţiile şi recoltele noastre, bunurile din locuinţe, chiar şi pe fiicele noastre, ca să vă distraţi cu ele, dar lăsaţi-ne şi nouă atât cât să putem trăi la umbra voastră". Oamenii voinici veniţi din munţi au fost scârbiţi de aceste jumătăţi de oameni, care trăiau de trei generaţii fără să se lupte, şi i-au disprețuit.

4:9. Oamenii căliţi în bătălie, care coborâseră din ţinuturile înalte, au luat tot ce au vrut. Cei din câmpie au protestat, dar pentru că li se înmuiaseră picioarele în faţa bărbăţiei cuceritorilor lor, protestele au fost doar nişte vorbe în vânt. Învingătorii s-au îmbrăcat cu hainele împodobite pe care le prădaseră şi s-au răsfăţat cu vinurile şi delicatesele de pe mese. S-au culcat în paturile luxoase ale desfrâului şi toate dorinţele lor le-au fost satisfăcute de către cei învinşi. Au deprins plăcerile senzuale, care merg mână în mână cu traiul lejer; unii dintre ei, săturându-se de plăcerile fireşti şi-au alungat plictiseala cu unele nefireşti. Oamenii Munţilor au văzut că femeile din cetate erau frumoase, însă nu erau ruşinoase, ci îşi etalau farmecele înaintea stăpânilor lor, fără nicio reţinere; aşa că se foloseau de ele atunci când aveau nevoie şi le tratau ca pe nişe sclave. Femeile nu se plângeau, deşi până atunci fuseseră egale cu bărbaţii lor, însă egalitatea femeii cu nişte jumătăţi de bărbat nu este un lucru de valoare.

4:10. Cu astfel de femei, bărbaţii nu îşi mai înfrânau deloc poftele şi făceau tot felul de excese. Femeile, care se bucurau de puterea şi vigoarea bărbaţilor, îşi spuneau între ele, „Aceştia sunt nişte bărbaţi adevăraţi, cum nu am mai cunoscut până acum". Apoi, aşa cum fac femeile, ele au întors spatele bărbaţilor lor şi şi-au părăsit soţii şi taţii, fiindcă acum îi disprețuiau. Au lepădat orice reţinere feminină şi s-au agăţat de învingători ca nişte fiare hămesite, aşa că cei

© Biblioteca Spirituală

puternici au fost copleşiţi de slăbiciune. Aşa se comportă femeile când bărbaţii lor sunt biruiţi în luptă.

4:11. Nu a venit nimeni să se lupte cu învingătorii, pentru că cei ce se duseseră să lupte pentru zei îşi găsiseră sfârşitul; însă pe măsura trecerii timpului şi învingătorii au fost distruşi de poftele trupeşti, de desfrânare şi beţie, de comoditate şi lux. Anii au trecut, iar vigoarea de luptători şi valoarea umană i-au părăsit; s-au îngrăşat şi s-au lenevit. Cei ce coborâseră ca nişte bărbaţi pregătiţi să lupte şi să ucidă, cărora oamenii inferiori de la câmpie nu le puteau ţine piept, au fost devoraţi de casele plăcerilor, de tarabele cu băutură, de muzică, de vin şi de hainele frumoase.

4:12. Pe munte şi în căminele aflate pe munte femeile erau triste şi plângeau. Câmpurile erau necultivate, vitele rătăceau, iar oile erau risipite. Cei mai buni lucrători plecaseră şi puţini erau aceia care doreau să deprindă meşteşugurile lor; cei care îi învăţau pe oameni, acum erau tăcuţi. Mâna noduroasă care mânuia sabia şi îngrozea duşmanii, acum ciupea corzile psaltirii şi ale lirei. Vestele aspre şi platoşele fuseseră aruncate şi înlocuite de veşminte fine de in, vopsite în purpuriu şi roşu aprins. Bărbaţii îşi etalau trupurile din ce în ce mai sleite de puteri în veşminte ţipătoare şi se scăldau în ape parfumate. Ei le-au respins pe femeile lor pentru acelea din cetăţi, ale căror mâini şi picioare erau pictate cu culori vii, şi ale căror feţe erau conturate cu albastru.

4:13. Într-o bună zi, de undeva de departe, au venit trei oameni din Ardis, căci ţara lor fusese lovită de o erupţie vulcanică. Aceştia erau adoratori ai Unicului Dumnezeu, a cărui lumină străluceşte în oameni. După ce au trăit un număr de zile în cele două cetăţi, inima lor s-a tulburat de ceea ce-au văzut. Ei l-au chemat pe Dumnezeul lor, ca să vadă acele lucruri rele. Dumnezeul lor a trimis un blestem asupra oamenilor din cele două cetăţi; aşa că a venit o lumină ciudată şi o ceaţă fumurie, care i-a înecat pe toţi locuitorii. Toate lucrurile au rămas nemişcate şi pline de teamă, în văzduh pluteau nori ciudaţi, iar nopţile erau apăsătoare. Au trecut multe zile, până când a venit un vânt din Miazănoapte, iar cerurile s-au înseninat; dar după aceea, când femeile zămisleau, purtau în pântece diavoli. Aşa că dădeau naştere unor fiinţe monstruoase, cu chipuri îngrozitoare şi membre disproporţionate.

4:14. În acele zile, oamenii cunoşteau arta lucrării lutului şi a vopsirii hainelor de in în culori vii; de asemenea, ştiau şi cum să folosească vopseaua pentru ochi. Aveau cunoştinţe despre ierburi şi magie, despre farmece şi despre înţelepciunea Cărţii Cerului; cunoşteau semnele şi prevestirile, secretele anotimpurilor, ale lunii şi ale venirii apelor.

4:15. Restul Fiilor lui Nezirah au rămas în munţii din faţa ţinutului Ardis, pe locul unde îşi aşezase tabăra Lamak. În Ardis, erau mulţi oameni înţelepţi, pătrunşi de înţelepciunea interioară, care citeau Cartea Cerului cu pricepere şi care cunoşteau semnele. Ei au văzut că faptele oamenilor care trăiau în locurile aflate în jurul munţilor au făcut să li se apropie ceasul. Şi a venit şi ziua când Doamna Nopţii şi-a schimbat veşmântul cu unul având o altă nuanţă, iar silueta ei a traversat cerurile mult mai repede. Cosiţele ei de culoare aurie şi arămie i se revărsau pe spate, în timp ce un strigăt puternic se ridica către Cer.

4:16. Atunci, înţelepţii s-au dus în ţinutul Sharapik, căruia acum i se spune Sarapesh, şi i-au spus regelui Sisuda, „Iată, anii s-au scurtat, iar ora încercării se apropie. Umbra morţii se apropie de acest ţinut din cauza răutăţii sale; totuşi, pentru că tu nu te-ai amestecat cu cei răi, vei fi pus deoparte şi nu vei pieri; asta pentru ca sămânţa ta să fie păstrată". Atunci, regele a trimis după Hanok, fiul lui Hogaretur, care ieşise din Ardis, căci auzise o voce printre trestii spunând, „Lasă-ţi locuinţa şi bunurile, căci ceasul morţii este aproape; nici aurul, nici bogăţiile nu pot să cumpere vreun răgaz".

4:17. Aşa că Hanok s-a dus în cetăţi şi le-a spus guvernatorilor, „Iată, voi coborî la mare şi voi construi o corabie uriaşă, ca să îmi pot urca oamenii pe ea. Vor merge cu mine toţi aceia care vă fac necazuri, şi vor lua cu ei acele lucruri care vă provoacă îngrijorare; aşa că veţi fi lăsaţi în pace, ca să vă simţiţi bine". Guvernatorii au zis, „Coboară la mare şi fă-ţi acolo corabia, căci totul va fi bine, fiindcă vei pleca cu binecuvântările noastre". Dar Hanok a răspuns, „Mi s-a spus într-un vis că această corabie trebuie construită la marginea munţilor, căci marea va urca până la mine". Când a plecat de acolo, aceia l-au socotit nebun. Oamenii îşi băteau joc de el, numindu-l

© Biblioteca Spirituală

Comandantul Mării, însă nu îl stânjeneau în niciun fel, ci îl lăsau să-şi vadă de treabă. Prin urmare, sub comanda lui Hanok, fiul lui Hogaretur, a fost construită o mare corabie pentru Sisuda, regele din Sarapesh, care a plătit din vistieria sa pentru construirea vasului.

4:18. Vasul a fost construit pe lacul Namos, în apropiere de locul unde râul de aur se împarte în braţe. Acolo se afla toată casa lui Hanok, precum şi casa fratelui său, cel care îi dirijase pe oameni să ducă sarcina la îndeplinire. Dwyvan, un căpitan de corăbii, din ţinutul aflat dincolo de Ardis, era supraveghetorul meşterilor. Femeile şi copiii cărau, iar bărbaţii construiau. Lungimea corăbiei uriaşe era de trei sute de coţi, iar lăţimea ei era de cincizeci de coţi; marginile ei se ridicau deasupra cu un cot. Avea trei nivele, care fuseseră construite etanş.

4:19. Nivelul cel mai de jos era pentru animale sălbatice, pentru vite şi pentru hrana lor; pe jos, era pus nisip luat din râu. Nivelul din mijloc era pentru păsările cerului şi pentru orătănii, dar şi pentru plante de toate felurile, bune pentru oameni şi animale, în timp ce nivelul cel mai de sus era pentru oameni. Fiecare nivel era împărţit în două, astfel încât erau şase niveluri dedesubt şi unul deasupra, fiecare fiind împărţit în şapte compartimente. Se găseau acolo rezervoare de apă şi cămări pentru alimente, şi totul fusese făcut cu lemn de askara, care nu putrezeşte în apă şi în care viermii nu pot pătrunde. Fusese dat cu smoală pe dinăuntru şi pe dinafară, iar rezervoarele erau căptuşite. Scândurile erau netede, iar îmbinările erau întărite cu păr şi ulei. Pietre mari erau suspendate cu ajutorul unor funii împletite din piele, iar corabia era lipsită de catarg şi de vâsle. Nu erau nici stâlpi, nici deschizături, cu excepţia unei trape aflate sub jgheaburile de deasupra, prin care urmau să intre toate lucrurile. Trapa se închidea cu nişte bârne mari.

4:20. În această corabie imensă au fost duse seminţele tuturor fiinţelor vii; grâul a fost pus în coşuri, şi multe vite şi oi au fost ucise pentru carne, care a fost afumată cu ajutorul focului. Au mai luat tot felul de animale domestice şi sălbatice care trăiau pe câmpie, precum şi păsări, orătănii şi fiinţe târâtoare. Şi au mai luat şi aur, argint, metale şi pietre.

4:21. Oamenii de pe câmpie au urcat acolo şi şi-au aşezat tabăra pentru a vedea această minune; chiar şi Fiii lui Nezirah erau printre ei, şi în fiecare zi îşi băteau joc de cei ce construiau uriaşa corabie; însă aceştia nu se supărau, ci trudeau încă şi mai mult. Ei le-au spus celor care îi luau în râs, „Bucuraţi-vă voi acum, căci, negreşit, va veni vremea să ne bucurăm şi noi”.

4:22. În ziua stabilită, cei ce urmau să plece cu corabia cea mare şi-au părăsit casele şi tabăra. Au sărutat pietrele, au îmbrăţişat copacii şi au luat pământ în căuşul mâinii, ştiind că nu îl vor mai vedea. Au încărcat corabia uriaşă cu bunurile lor şi cu proviziile de hrană. Au pus un cap de berbec pe trapă şi au vărsat deasupra sânge, lapte, miere şi bere. Bătându-se cu pumnii în piept, plângând şi jelind, oamenii au intrat în corabia cea mare şi au închis trapa, asigurând-o pe dinăuntru.

4:23. Intrase şi regele, împreună cu familia sa; în total paisprezece persoane, căci slujitorilor lui le era interzis să vină pe corabie. Dintre toţi oamenii care intraseră cu el, doi înţelegeau mişcările soarelui şi ale lunii, precum şi anul cu anotimpurile sale. Unul ştia cum se scot pietrele din carieră, altul cum se fac cărămizi, iar altul cum se fac topoare şi arme. Unul ştia să cânte la instrumentele muzicale, altul să facă pâine, altul vase de lut, altul să îngrijească grădinile, iar altul să cioplească lemnul şi piatra. Unul ştia să facă acoperişuri, altul să lucreze lemnul, altul să facă brânză şi unt. Unul să planteze copaci şi să cultive plante, altul să facă pluguri, altul să ţească haine şi să prepare vopsele, altul să fermenteze berea. Unul ştia să doboare şi să taie copaci, altul să făurească căruţe, altul să danseze, altul să scrie, altul să ridice case şi să confecţioneze obiecte din piele. Unul era iscusit în prelucrarea lemnului de cedru şi a celui de salcie, şi era şi vânător; altul cunoştea meşteşugul jocurilor şi al circului, şi era şi străjer. Era şi unul care controla apele şi zidurile, dar şi un judecător şi o căpetenie de oameni. Erau şi trei slujitori ai lui Dumnezeu. Mai erau şi Hanok, împreună cu fratele său şi cu casele lor, Dwyvan, precum şi şase oameni străini.

4:24. Apoi, odată cu venirea zorilor, oamenii au văzut o privelişte înspăimântătoare. Din depărtare, călărind pe un nor care se rostogolea, venea Nimicitorul, care tocmai fusese eliberat din strânsoarea hotarelor bolţilor cereşti; acesta răvăşea Cerurile, fiindcă venise ziua judecăţii.

© Biblioteca Spirituală

Fiara îşi deschisese gura şi scuipa foc, pietre încinse şi un fum scârbos. Acoperise întregul cer de deasupra, iar locul unde Pământul şi Cerul se uneau nu mai putea fi văzut. Seara, locurile stelelor se schimbaseră, fiindcă se rostogoliseră pe cer către alte poziţii; şi atunci a venit potopul.

4:25. Zăgazurile Cerului s-au deschis, iar temeliile Pământului au crăpat. Apele înconjurătoare au năvălit asupra uscatului şi s-au izbit de munţi. Lacătele ce ţineau vânturile în loc s-au spart, iar furtunile şi vârtejurile s-au năpustit asupra Pământului. Apele clocotitoare şi furtunile groaznice au distrus tot ceea ce fusese construit; copacii au fost scoşi din rădăcini, iar munţii s-au înclinat. Întâi a fost o căldură mare; pe urmă a venit un frig muşcător. Valurile de deasupra apelor nu urcau şi coborau, ci clocoteau şi se răsuceau; în văzduh se auzea un zgomot îngrozitor.

4:26. Stâlpii Cerului s-au rupt şi au căzut pe Pământ. Bolta cerească s-a sfâşiat şi s-a rupt; întreaga creaţie era cuprinsă de haos. Stelele din ceruri îşi părăsiseră locurile şi rătăceau în dezordine de colo-colo. În înalt se dădea o bătălie; apăruse un nou stăpân, care traversa maiestuos cerul.

4:27. Cei care nu lucraseră la construcţia uriaşei corăbii, precum şi cei care îşi bătuseră joc de constructori, veniseră repede în locul unde se afla. S-au urcat pe corabie şi au bătut cu pumnii în ea; au urlat şi au implorat, însă nu au putut intra înăuntru, şi nici nu au reuşit să spargă lemnul. Pe măsură ce corabia cea mare era luată de ape şi răsucită, aceştia erau măturaţi de pe ea, căci nu aveau de ce să se ţină. Vasul a fost ridicat de valul puternic şi aruncat printre sfărâmături, însă nu a fost zdrobit de versantul muntelui, datorită locului unde fusese construit. Toţi oamenii care nu îşi găsiseră refugiul pe corabie erau înghiţiţi apele furioase, aşa că faţa Pământului a fost purificată de răutatea şi stricăciunea lor.

4:28. Apele umflate au măturat vârfurile munţilor şi au umplut văile. Dar nu s-au ridicat aşa cum se ridică apa când e turnată într-un vas, ci au năvălit sub forma unor valuri clocotitoare uriaşe; însă atunci când furtuna s-a domolit şi apele s-au liniştit, şi-au dat seama că se găsesc la nu mai mult de trei coţi deasupra pământului. Nimicitorul s-a dus în fortăreaţa Cerului, iar marele potop a durat şapte zile, apele scăzând treptat-treptat şi retrăgându-se în locurile lor. După aceea, apele s-au liniştit, iar corabia cea mare a plutit în derivă pe o spumă maronie, printre tot felul de resturi.

4:29. După multe zile, corabia uriaşă s-a oprit la Kardo, în Munţii Ashtar, vizazi de Nishim, din Ţinutul lui Dumnezeu.

CAPITOLUL V - NAŞTEREA LUI HURMANETAR

5.1. Hanok a avut trei fraţi de la mama sa şi unul de la Sadara; doi erau cu el pe corabia cea mare, iar unul se salvase la Megin. Hanok stăpânise tot ţinutul Bokah, dar fiii lui, Labeth şi Hatana, s-au născut la Nasirah, după ce uriaşa corabie s-a oprit.

5:2. Fraţii săi şi-au împărţit între ei pământul spălat de ape. Unul s-a dus la Tirdana şi a construit acolo o cetate, stăpânind asupra apelor din partea de apus. Altul stăpânea apele din partea de răsărit, precum şi mlaştinile care se întindeau până la apele mării; iar altul a ridicat între ei cetatea Eraka, devenind cu timpul cel mai măreţ dintre aceştia. Cetatea Eraka a rezistat o mie de ani, însă în zilele regelui Naderasa, oamenii au făurit idoli uriaşi, cu chip de aur şi trup de aramă. Acestor demoni iviţi din răutate le erau aduşi ca jertfă copii. Atunci, Dumnezeu în mânia Lui a dezlegat vânturile, iar acestea au măturat cetatea sub forma unor vârtejuri. Idolii cu chip de aur au fost loviţi unul de altul şi s-au spart; au căzut apoi la pământ, fiind îngropaţi sub ruinele templelor în care se aflau. Din acel moment, Eraka a dispărut din ochii oamenilor.

5:3. Toate cetăţile au fost reconstruite, însă regii muriseră; oamenii au început să se înmulţească foarte mult atunci când s-a născut Lugadur, cel care i-a învăţat să prelucreze metalele. Acesta a fost cel mai puternic dintre regi, iar faptele sale sunt cunoscute de toţi oamenii şi au fost consemnate în cărţile sale.

5:4. Înţelepciunea a venit în acest ţinut prin mâna tatălui nostru, Hurmanetar, care era

© Biblioteca Spirituală

numit Hankadah; el s-a născut la Egelmek, în ţinutul Khalib, aflat sub stăpânirea cetăţii Eraka; mama lui a fost Nintursu, Fecioară a Templului, fiica lui Gelamishoar, Constructor de Ziduri, fiul lui Lugadur, Prelucrător de Metale, fiul lui Dumath, Păstorul, fiul lui Gigitan, Cultivator al Pământului.

5:5. În zilele în care mama lui Hurmanetar îl purta sub inima ei cu durere, regele, tatăl său, a avut un vis. El a văzut o femeie şi şi-a dat seama că tocmai se împreunase cu ea, dar nu îi putea vedea limpede chipul, căci ori de câte ori i se părea că o recunoaşte, căpăta înfăţişarea altei femei. Femeia se purifica deasupra unui vas cu tămâie, şi făcând acest lucru de pe ea curgea apă. Atunci, din vas a ieşit un nor mare de fum care a umplut încăperea, după care a ieşit pe uşi şi a umplut toată cetatea şi toate templele din ea.

5:6. În noaptea care a urmat, regele a fost tulburat de acelaşi vis. Prin urmare, ştiind că a primit un semn, atunci când s-a trezit a trimis un sol la Templul Astrologilor. Au venit doi înţelepţi, cărora le-a povestit visul, cerându-le să-i tălmăcească semnificaţia. Auzind cuvintele regelui, ei au plecat imediat, ducându-se să consulte Cartea Cerurilor, pentru a vedea ce scrie în ea cu privire la viitor în legătură cu acest lucru. Peste două zile s-au întors şi au intrat la rege, pe când acesta stătea în sala judecăţii; s-au plecat înaintea lui, după care au spus, „Vai de noi, slujitorii tăi, pentru ceea ce avem de spus, căci iată ce scrie. O femeie pe care ai necinstito va da naştere unui fiu, iar acesta va ucide regi, va distruge temple şi se va ridica împotriva zeilor. El se va naşte pentru a fi măreţ printre oameni, dar mâna lui va fi împotriva ta".

5:7. Auzind aceste lucruri, regele s-a gândit la femeile pe care le silise să facă dragoste cu el, însă acestea erau multe şi risipite peste tot. Prin urmare, a trimis din nou după înţelepţi, cerându-le ajutorul, iar înţelepţii i-au ascultat cuvintele.

5:8. Ei bine, înţelepţii ştiau că aceste lucruri erau scrise cu privire la un fiu ce urma să se nască din Nintursu, însă erau dezorientaţi, neştiind ce să facă, pentru că aceasta era o

Fecioară a Templului Celor Şapte Iluminaţi, care fusese construit în zilele lui Sisuda. Dacă sângele cuiva născut în felul acesta ar fi fost vărsat sau dacă respiraţia i s-ar fi oprit în hotarele ţinutului lor, grânele urmau să piară în brazdă, iar florile să cadă din copaci, lăsându-i neroditori. Dar înţelepţii nu erau dispuşi să lase mânia regelui să cadă asupra acestui templu, căci era unul al cărui zeu avea doar o moşie mică, însă nu plătea niciun fel de tribut zeului acelui ţinut. Însă nici nu voiau să-l înşele pe rege în această chestiune, căci dacă din întâmplare înşelăciunea s-ar fi descoperit, atunci ar fi pierdut protecţia lui.

5:9. Aşadar, înţelepţii s-au dus înaintea regelui şi au vorbit în felul acesta, „O, rege, lumină a vieţilor noastre, noi, slujitorii tăi, am descoperit acest copil încă nenăscut. El urmează să se nască dintr-o fecioară a Templului Celor Şapte Iluminaţi; de aceea, sângele lui nu trebuie vărsat pe pământul lucrat de mâna omului şi nici respiraţia sa nu trebuie oprită. Aşa că noi îţi spunem acum să-i trimiţi pe slujitorii tăi cei mai fideli, ca să o ia pe această femeie şi să o ducă undeva departe. Dacă o vor duce în afara hotarelor acestui ţinut, copilul care se va naşte va putea fi ucis acolo şi astfel niciun rău nu se va abate asupra pământurilor zeului nostru". Auzind aceste cuvinte, regele şi-a adus aminte de fecioara cu care îşi satisfăcuse poftele, căci odată când era la vânătoare a dat peste ea atunci când se scălda. Nu ştia nimic nici de templu, nici de zeul său, iar de preoţi nu se temea deloc.

5:10. Regele l-a chemat pe şambelanul său, un om de mare încredere, şi i-a dat această însărcinare, zicându-i, „Du-te şi ia-o pe această Nintursu, pe această fecioară a templului, şi du-o în ţinutul Kithis, intrând acolo pe furiş".

5:11. Şambelanul s-a pregătit şi a plecat, luând cu el nişte oameni aprigi şi pe căpitanul lor. Au călătorit şi au ajuns la templu în zorii zilei. Au luat-o pe Nintursu şi au lăsat în schimb podoabe de aur şi argint.

5:12. Ei bine, când au ajuns la hotarele ţinutului, Nintursu nu născuse încă, aşa încât şi-au aşezat tabăra acolo, iar în zilele care au urmat, oamenii s-au dus să iscodească terenul.

Căpitanul era un om iscusit în luptă şi curajos; un om care purtase multe bătălii, iar Nintursu vorbea adeseori cu el. Însă cu şambelanul abia schimbase câteva cuvinte.

5:13. Lui Nintursu i-a venit vremea să nască în timpul zilelor cu lună plină; prin urmare,

© Biblioteca Spirituală

copilul nu putea fi ucis, aşa încât au amânat până când luna se va întuneca. Apoi, când lucrurile stăteau aşa cum trebuia, şambelanul l-a chemat pe căpitan şi i-a spus, „Aceasta este o sarcină pentru un cineva necruţător, iar eu nu sunt un astfel de om, aşa că ia copilul şi ucide-l dincolo de hotare. Cu tine vor merge şapte oameni, ca să fie martori la această faptă şi să jure pentru ce au văzut".

5:14. Ei bine, bărbaţii aceia necruţători erau aprigi în lupte, iar paturile moi şi gingăşia femeilor le erau străine, însă unii dintre ei erau nevoiţi să o însoţească pe Nintursu în primele ei zile de maternitate. Mai era şi unul al cărui tată fusese un închinător la Templul Celor Şapte Iluminaţi, înainte ca templul fie abandonat de toţi aceia care l-au urmat pe rege. Unii dintre ei murmurau, zicând, „Aceasta este o sarcină pentru cei cu putere şi influenţă, care vorbesc cu miere pe limbă şi au cuţite ascunse, cu care înjunghie pe la spate; nu este un lucru pentru războinici".

5:15. Era adevărat. Aceea nu era o sarcină pentru nişte bărbaţi care mânuiau armele, era o faptă mai potrivită pentru curtenii ipocriţi; dar pentru că le lipsea coloana vertebrală, aceştia se foloseau întotdeauna de alţii ca să le facă treburile murdare, urzite prin intrigă şi conspiraţie. Doamne, fă să vină mai repede ziua când adevăraţii bărbaţi nu vor mai fi conduşi de nişte jumătăţi de bărbaţi!

5:16. Căpitanul l-a aşezat pe copil într-un coş pregătit de Nintursu şi l-a pus pe un măgar. Apoi, el şi oamenii lui au trecut dincolo de hotar, ajungând într-un loc unde nu creşteau nici copaci, nici iarbă; însă la o distanţă de zece aruncări de săgeată curgea un râu, care uda câmpurile şi păşunile din valea situată mai jos. Oprindu-se, căpitanul a dat coşul jos şi l-a deschis, dar când a privit chipul copilului, inima i-a ţinut mâna pe loc. Era un războinic care ucisese în luptă, un ucigaş de oameni pe câmpul de bătaie, nu un intrigant cu genunchii şubrezi şi un ucigaş de copii. Aşa că a închis coşul şi le-a spus celor care veniseră cu el, „Vom aştepta aici până la lăsarea nopţii. Dacă vărsăm sângele copilului aici va intra în pământul sterp şi nu se va întâmpla nimic rău, însă dacă îl ducem mai departe, acolo jos în vale, va curge pe un pământ fertil". Nimeni nu a răspuns, căci erau doar nişte simpli războinici, care nu ştiau că sângele ar fi putut să fie vărsat în apă. Sau poate că înţelegeau inima căpitanului lor.

5:17. Căpitanul a zis, „Este arşiţă, avem timp suficient până când cei din vale vor adormi; prin urmare, haideţi să bem nişte vin şi să ne odihnim puţin". Aşa că au băut din vinul pe care-l aduseseră şi s-au odihnit; însă ameţindu-se, au adormit. Şi iată că a căzut întunericul.

5:18. Ei bine, măgarul nu mai mâncase de dimineaţă; nici nu băuse apă la râu, de aceea căpitanul oamenilor a aşteptat, pentru că avea un plan, iar locul acela îi era cunoscut. În întunericul care se lăsa, a pus coşul, cu copilul în el, înapoi pe măgar. Erau cu toţii sub o stâncă aplecată, căci acolo era un ascunziş bun, cu desişuri de ghimpi de jur împrejur, în timp ce în jos terenul era abrupt şi acoperit cu stânci şi pietre dislocate. Doar căpitanul a ştiut cum, în întuneric, o piatră mare s-a desprins de sus, antrenând multe altele cu ea; acestea au căzut pe locul unde oamenii săteau întinşi sub stânca aplecată. Ameţiţi de vin, aceştia strigau, se împleticeau şi cădeau; unul a fost lovit de o săgeată, altul de o suliţă; era o încleştare în beznă, dar nimeni nu fusese ucis. Măgarul, scăpat din căpăstru, a fugit, şi nimeni nu l-a putut opri.

5:19. Furios, căpitanul a strigat, „Ce oameni mi s-au dat, de ce nu aţi luat şi nişte trâmbiţe ca să anunţaţi că venim? Cine poate vedea măgarul printre tufişuri sau îl poate auzi printre pietre? Apoi, pentru că mai jos apăruseră lumini şi se auzeau glasurile unor oameni în noapte, s-au retras.

5:20. Ajungând într-un loc unde se aflau în siguranţă, oamenii s-au sfătuit între ei, deoarece căpitanul zicea, „Dacă vreţi să scăpaţi nepedepsiţi pentru ceea ce s-a întâmplat în această noapte, atunci trebuie să mă ucideţi acum; dar chiar şi aşa, cum o să vă întoarceţi fără mine? Căci cine ştie unde va curge sângele? Aşa că nu ar fi mai bine să spunem cu toţii că am văzut cu ochii noştri sângele acestui copil şi ştim că este mort? Ce suntem noi, nişte înţelepţi care vor să trăiască sau nişte proşti care vor să moară?" Astfel, pe spinarea unui măgar, Hurmanetar a ajuns în ţinutul Kithis.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VI - TOVĂRĂŞIA LUI YADOL

6:1. Referitor la tatăl nostru, Hurmanetar, iată ce scrie în sulul de pergament al lui Pakhamin, scribul lui Firehawks. Generaţii la rând s-au succedat, însă Domnul Luminii şi al Vieţii se ascunsese, deoarece El cunoştea firea omului, şi nimeni nu-L putea găsi. Timpul a trecut, iar oamenii au încetat să-L mai caute.

6:2. Apoi, călărind pe un măgar, a venit cel ce urma să dezvăluie oamenilor Lumina. Lăudat fie Domnul Luminii şi trăiască Hurmanetar, Aducătorul Luminii! Acesta a cutreierat versanţii dealurilor, mergând printre păstorii care aveau mare grijă de turmele lor, şi i-a învăţat ce trebuie să facă. Acesta era cel mai înţelept dintre oameni, iar trupul lui era plin până la refuz cu puteri omeneşti; cu paşii săi mari a măsurat întinsele păşuni montane. Când se înfuria, faţa îi ardea precum soarele la amiază, însă atunci când era binevoitor se asemăna cu luna care împrăştie lumina sa calmă în liniştea nopţii. Nimeni nu se putea măsura cu el în privinţa iscusinţei şi a curajului. Fusese un copil deosebit; înainte ca alţii să se târască, el stătea în picioare; a învăţat literele la vârsta de trei ani; putea să citească şi să scrie la cinci ani; la şapte ani îi învăţa pe aceia cu care mergea la templu. Avea zece ani când părintele lui adoptiv s-a alăturat părinţilor lui, iar moşia a fost împărţită între femei. La doisprezece ani a schimbat cursul unui râu care se prăbuşea din munţi făcându-l să ude noi păşuni, şi astfel mama lui s-a îmbogăţit. La treisprezece ani, a fost trimis la Păstorul Cetăţii şi a învăţat să mânuiască lancea şi scutul. La şaptesprezece ani, l-a ucis pe acela care era mâna dreaptă a regelui, după care a fugit în Munţii Akimah.

6:3. Rătăcea în voie, ca un animal de pradă; era locuitorul muntelui, avea membre puternice, era iute de picior şi lua după bunul plac de la cei care îi ieşeau în cale. Arcul său din lemn de anshan era puternic; era strâns cu un tendon şi arunca săgeţile cu o viteză mare.

6:4. Mai era cineva care cutreiera munţii, un om numit Yadol, care se hrănea cu plante şi miere sălbatică, care era înalt şi avea părul lung, deoarece nu fusese atins niciodată de vreun cuţit. Mâna sa îmblânzise un pui de lup sălbatic, care acum era tovarăşul său; oriunde se ducea, acela mergea cu el. Fiarele sălbatice nu-l necăjeau, aşa că mergea fără nicio grijă printre ele.

6:5. Hurmanetar era un vânător ce punea capcane pentru animalele sălbatice; el a săpat o groapă în locul unde acestea veneau să bea apă, însă a mai pus şi alte capcane. Yadol a trecut pe acolo; a umplut groapa, a stricat capcanele şi a eliberat căprioara prinsă în ele. Când s-a întors Hurmanetar şi a găsit groapa umplută şi capcanele stricate, inima i s-a învolburat; a strigat cu furie către ceruri şi a jurat în faţa copacilor. A căutat, zile în şir a căutat, însă nu a putut să dea de Yadol, cel viclean şi greu de găsit. Capcanele sale deveniseră inutile, iar gropile erau muncă în zadar. A flămânzit, şi pentru că a flămânzit a devenit mai puţin precaut. Şi odată, când stătea la pândă printre tufişuri ca să le taie calea oamenilor care treceau, nu a mai ţinut cont de numărul lor, ci şi-a slobozit săgeţile şi a sărit în mijlocul lor. Hurmanetar ataca cu inima furtunoasă; ca un vârtej ataca, însă aceia văzând că este singur s-au împotrivit. Hurmanetar s-a întors în tufişuri, dar săgeţile trimise pe urmele lui şi-au atins ţinta.

6:6. Trei zile la rând a zăcut în locul său de pe munte; piciorul i se umflase şi suferea de sete, căci nu putea să se ducă să bea apă. Zăcea în dureri groaznice, iar spiritul lui se pregătea să îl părăsească. Un lup venise aproape, şi atunci a luat o piatră de jos, dar slăbiciunea l-a împiedicat să îşi mişte mâna şi să o arunce. Însă, iată, lupul i-a lins mâna şi a plecat. Pe urmă, a venit Yadol; avea în mână un burduf de piele plin cu apă proaspătă şi a îngenuncheat lângă Hurmanetar dându-i să bea. I-a legat apoi rănile şi i-a dat să mănânce nişte ierburi, şi asa se face că Hurmanetar a prins din nou puteri.

6:7. După aceea, Hurmanetar şi Yadol au locuit împreună într-o peşteră din munţi, însă Yadol nu ucidea niciodată animale şi nici nu se hrănea cu carne. Cu toate acestea, rătăceau împreună prin munţi bucurându-se de tovărăşia lor, iar zilele treceau cu rapiditate. Însă Hurmanetar tânjea după alte lucruri, aşa că era tentat să atace oamenii care treceau, pentru că îşi dorea mâncăruri fine şi haine frumoase şi podoabe pentru trupul său.

6:8. Aceste lucruri au ajuns la urechile regelui, iar cei din preajma lui i-au spus, „Lasăne să

© Biblioteca Spirituală

ne ducem în munţi cu un grup de oameni şi să-l ucidem pe acest hoinar de pe dealuri, pe acest ucigaş şi tâlhar". Însă regele le-a poruncit să nu facă asta, fiindcă îşi dorea să-l vadă personal pe acest om; voia să fie prins viu, aşa că a spus, „Să nu-l ucidă nimeni, acest om este al meu". Prin urmare, regele a ascultat povaţa înţelepţilor, zicând, „Cum putem să-l prindem pe acest om, dacă este într-adevăr un om şi nu un spirit al munţilor? Vreau să îl văd cu ochii mei, căci nu cunosc pe nimeni ca el. Unul care odinioară a fost om, dar care acum nu mai este". Atunci, unul dintre înţelepţi a spus, „Acest om al munţilor, dacă este om, urmează căile oamenilor; prin urmare, haideţi să luăm o desfrânată de la templu, o femeie care oferă plăceri, şi să o trimitem ca să-l prindă; căci vânătorul va fi momit şi va cădea în cursă". Regele a zis, „Acesta nu este un lucru nou, aşa că s-ar putea ca sălbaticul om al munţilor să-mi fie adus în lanţuri de mătase, chiar până aici în cetate; du-te, aşadar, şi pune-ţi cuvintele în practică". Aşa că a fost trimis la templu un om, iar acela s-a întors cu Hesurta, o femeie care oferea plăceri, şi în schimbul ei a primit aur; apoi, femeia a fost luată de vânătorii care cunoşteau potecile munţilor.

6:9. Aşa că vânătorii, desfrânata şi cei care erau cu ea au pornit la drum şi au călătorit câteva zile, până când au ajuns într-un loc în care se afla un ochi de apă, undeva în apropiere de cărarea spre Elamki. Au trecut de ochiul de apă, urcând la izvorul situat deasupra lui, şi au trimis oameni în pădurea înconjurătoare. Într-o bună zi, unul dintre ei s-a întors şi a zis, „Vine omul sălbatic". Atunci, căpetenia vânătorilor i-a spus femeii, „O, femeie, dezgoleşte-ţi sânii şi stai lângă apă; foloseşte-te de şiretlicurile tale, nu te teme, ci întâmpină-l cu curaj. Când va veni aproape, dă-ţi la iveală secretele, ca să se simtă atras de tine; învaţă-l arta desfrânatelor care îi ispitesc pe bărbaţi".

6:10. Femeii nu i-a displăcut să-l atragă, aşa că şi-a jucat bine rolul, stând lângă apă şi cântând. Totuşi, Hurmanetar a fost precaut; a dat câteva târcoale locului, însă nu a descoperit nimic şi nimeni nu a încercat să-i facă rău. A venit mai aproape şi atunci desfrânata şi-a dat dezvăluit farmecele ascunse, fiind foarte mulţumită de dorinţa pe care o stârnise în el. L-a instruit în arta desfrânatelor şi au petrecut acolo câteva zile; însă vânătorii nu au venit să-l ia, deoarece nu găsiseră nicio modalitate să se apropie de el pe furiş. Apoi, după şapte zile, Hurmanetar a plecat, străbătând panta muntelui fără să privească înapoi. Desfrânata era speriată, deoarece vânătorii murmurau împotriva ei, însă nu avea nicio vină, de aceea căpetenia vânătorilor a zis, „Să aşteptăm să vedem ce se întâmplă, să mai zăbovim pe aici ceva vreme".

6:11. Hurmanetar s-a întors în locul unde păşteau căprioarele sălbatice, însă Yadol nu era acolo; când căprioarele i-au simţit mirosul, au rupt-o la fugă.

6:12. S-a dus în peştera în care locuiau împreună, dar nici urmă de Yadol. Doar lupul era acolo; Hurmanetar l-a chemat, însă lupul a păstrat distanţa, nu voia să vină mai aproape, deoarece Hurmanetar nu se purificase de contactul cu desfrânata.

6:13. Timp de o zi şi o noapte, Hurmanetar a străbătut versantul muntelui, mergând cu paşi mari, însă nu l-a găsit pe Yadol; aşa că s-a întors în locul unde o lăsase pe femeie. Ea l-a întâmpinat cu căldură, gătindu-i mâncare caldă, ca să se simtă binevenit, şi bucurându-se în inima ei. Au rămas acolo timp de trei zile, iar ea l-a îmblânzit, ca să-i satisfacă nevoile femeieşti. A venit apoi şi ziua în care i-a spus, „Tu eşti înţelept; eşti puternic ca un taur, de ce să alergi ca un nebun pe munţi împreună cu unul care te părăseşte când vrea? Vino cu mine la rege, căci el a auzit poveşti despre puterea ta şi va închide ochii în privinţa faptelor pe care leai săvârşit. Îţi va da o casă şi aur, iar eu, Hesurta, voi deveni slujitoarea ta. Templul iubirii va fi deschis pentru tine, iar eu îţi voi arăta toate deliciile care sunt în el. Vino să locuieşti la umbra unui rege, căci el este puternic, este ca un taur sălbatic ce rage la oameni".

6:14. Hurmanetar s-a gândit şi a spus, „Nu, nu voi merge în faţa regelui, pentru că el nu este bun în ochii mei. Nu murmură oamenii împotriva lui, zicând, «Vai de zilele noastre.

Mâna regelui ne apasă cu putere, mândria lui nu cunoaşte limite şi nicio femeie nu a rămas fecioară pentru soţul ei. Nici fiica omului de viţă nobilă, nici soţia unui prinţ din această cetate nu pot să meargă liber unde vor. Nu sunt porţile ei închise ca uşile unei închisori»".

6:15. Femeia s-a gândit puţin, apoi a zis, „Cine spune aceste lucruri despre rege? Sunt acestea nişte vorbe dovedite? El este un rege mare; un munte lins de zece mii de limbi; regele a

© Biblioteca Spirituală

cărui şoaptă umple sala de judecată şi al cărui glas răsună până la o mie de leghe. Acesta este regele glorios, un om desăvârşit în privinţa puterii şi a înfăţişării; trupul lui este desfătarea ochilor oricărei femei. Nimeni altul nu posedă înţelepciunea şi cunoaşterea sa. De aceea oamenii vorbesc împotriva lui, căci este în firea oamenilor să fie geloşi pe aceia care o duc bine".

6:16. „Hai să mergem; lasă-l pe rege să te vadă faţă în faţă şi să se bucure, căci şi tu eşti ca el. O, vino cu mine acolo unde fiecare zi aduce noi desfătări, unde femeile tinere sunt îmbrăcate cu strălucire şi sunt admirate de tineri minunaţi. Vino acolo unde briza este plină de mirosuri plăcute, unde paturile sunt moi şi odăile parfumate. Vino în locul unde toţi se bucură de viaţă. Vino, slujeşte-l pe rege; cum eşti tu acum, aşa a fost şi el în tinereţea lui, dar tinereţea ne părăseşte, chiar dacă pleacă încet. El este cel neobosit, fiul Doamnei de Battles. Vino, nu te teme; totul va fi pregătit pentru tine; chiar şi acum înţelepţii vorbesc despre venirea ta, iar oamenii aşteaptă să te escorteze în pace".

6:17. Cuvintele ei l-au mişcat pe Hurmanetar, aşa că a spus, „Fie; unde mergi tu, merg şi eu". Atunci Hesurta i-a dat un colier pe care-l adusese cu ea şi l-a condus la corturile vânătorilor. Dar când aceştia l-au văzut faţă în faţă s-au speriat; căci atât de puternică era lumina din ochii viteazului care mergea cu paşi mari. Totuşi, îşi dădeau seama că este un om ca şi ei, aşa că frica le-a dispărut. Aşa se face că Hurmanetar s-a dus cu ei şi cu femeia. Au ajuns în cetate şi s-a înfăţişat regelui, iar regele l-a privit cu îngăduinţă. I-a dat să bea vin, până s-a îmbătat; i-a dat şi ulei pentru trup, cu care s-a uns. L-a îmbrăcat în trei rânduri de haine şi a devenit un om de vază; i-a dat o casă şi slujitori, precum şi un om care să-l păzească. L-a făcut căpitanul gărzilor, şi nimeni nu mai era ca el.

6:18. Desfrânatei care oferea plăceri, regele i-a dat brăţări de aur şi i-a dat drumul să plece, spunându-i, „Du-te acolo unde este locul tău, căci ai dus la îndeplinire lucrul care ţi s-a cerut. Acolo, vei fi mare peste femei, pe când aici te vei simţi inferioară lor". Hesurta a plecat tristă, căci până şi o desfrânată poate simţi o uşoară afecţiune prin veşmântul spurcat şi unduitor care-i învăluie spiritul josnic.

6:19. Hurmanetar se deprinsese cu palatul şi mergea pe unde voia, dar curând a devenit neliniştit, deoarece gândurile lui se îndreptau spre Hesurta. Îi lipsea felul ei de a fi. Deşi multe femei îi aruncau priviri, în spatele lor se afla ameninţarea sabiei. El nu era un om rafinat, neavând iscusinţa înşelăciunii ce înfloreşte la umbra regilor. Deşi era favoritul regelui şi se simţea sigur sub protecţia sa era totuşi un singur om în acel palat şi în acele curţi. Aşa că a plecat să o caute pe Hesurta la templul plăcerilor, care se afla lângă intrarea în templu, însă preotul i-s zis, „Femeia nu mai este aici, pentru că atunci când unei desfrânate i se dă aur aceasta se consideră regină, aşa că femeile au alungat-o". Hurmanetar a căutat-o prin tot oraşul, dar nu a găsit-o. Continuând să o caute a găsit-o până la urmă la o casă de desfrânare aflată lângă râu, printre burdufuri de piele pline cu vin şi printre oamenii apelor. Un om violent stătea împreună cu ea, şi era înarmat. Aşa că atunci când Hurmanetar a venit la ei încercând să vorbească cu femeia, omul a scos sabia. Când acel om violent a văzut că Hurmanetar nu s-a înspăimântat de acest lucru, ci s-a pregătit să tranşeze disputa, a rânjit la el, zicând, „De ce să se lupte bărbaţii când este plin de femei şi avem nevoie de mâncare?"

6:20. Hurmanetar a cumpărat-o pe femeie de la aceia care se îmbogăţesc pe seama trupurilor întinate ale femeilor şi a adus-o să locuiască împreună cu el. Oamenii din jurul regelui au cârtit împotriva lui, şoptind cuvinte otrăvite la urechea regelui. Şi femeile din palat s-au depărtat de el. Când o vedeau pe Hesurta pe uliţă o prindeau şi îi trăgeau vălul de pe faţă, în timp ce bărbaţii rafinaţi care îl slujeau pe rege rânjeau pe ascuns. Oamenii sângeroşi care îl slujeau pe rege şi-au întors faţa de la Hurmanetar, în timp ce în cetate oamenii spuneau atunci când trecea, „Iată-l pe viteazul care se scaldă în ape murdare". Aşa că Hurmanetar a plecat din cetate, mergând să locuiască în afara zidurilor sale, împreună cu oamenii care cultivau pământul.

6:21. Nu a mai trecut mult şi a venit ziua în care femeia a văzut că Hurmanetar este abătut, aşa că i-a spus, „O, puternicule, când ochii mi se odihnesc pe tine mă simt mai presus de toate femeile, iar inima mi s-a curăţat de toate murdăriile; trupul meu se bucură în libertate şi viaţa îmi este un cântec de bucurie. Totuşi, mă simt tristă, deoarece inima îmi spune că eşti

© Biblioteca Spirituală

mâhnit şi nu eşti împăcat cu tine însuţi, pentru că jumătate din inima ta se află în munţi. Aşadar, ascultă ce-ţi spun, mai du-te o dată acolo, iar eu voi rămâne aici aşteptând să te întorci, şi poate că de data aceasta îl vei găsi pe Yadol". Cuvintele ei l-au întristat pe Hurmanetar, aşa că a zis, „Cum aş putea să plec şi să te las aici? Cine te va proteja? În grija cărui bărbat te-aş putea lăsa care să nu te cunoască? Dar pentru că trebuie să mă duc în munţi, te voi lua cu mine".

6:22. Şi au plecat, mergând pe poteca spre Hamrama, până au ajuns la munţii înalţi, cu versanţi abrupţi. Au căutat zile în şir, dar nu l-au găsit pe Yadol; nici măcar vreo pasăre sau vreo fiară nu s-a apropiat de ei. Au cutreierat munţii, au răscolit văile şi au ostenit căutând. Sau întors, aşadar, la poalele munţilor, sub locul unde se găseau păstorii, acolo unde se cultiva pământul şi unde era o cetate. Au ajuns atunci când Akitoa şi Sharah, căpetenia locuitorilor cetăţii, urmau să se căsătorească. Au fost invitaţi să rămână în cetate ca oaspeţi şi au acceptat. La petrecere au venit oameni din munţi şi lucrători ai pământului, care au dansat şi au cântat. Hurmanetar şi Hesurta s-au simţit bineveniţi şi şi-au ocupat locul printre oaspeţi şi povestitori, mâncând şi bând din belşug. Era o băutură tare, fermentată din porumb şi vin de palmier, aşa că Hurmanetar, bând peste măsură, s-a îmbătat şi a adormit. Pe când dormea, un bărbat a venit şi a prins-o pe Hesurta, zicându-i, „Vino, hai să fim împreună, ca eu să am parte de plăcere, iar tu de argint. Ştiu că eşti o femeie care oferă plăceri numeroase, o slujitoare care satisface viciile bărbaţilor". Ea l-a refuzat, de aceea a încercat să o ia cu forţa, însă ea scos un cuţit şi la ucis, căci o femeie nu poate fi luată de un bărbat decât atunci când ea doreşte să-i satisfacă necesităţile de bunăvoie.

6:23. Auzind zgomotul, oamenii au venit şi, văzând ce s-a întâmplat, au prins-o pe femeie. Alţii l-au luat pe Hurmanetar şi amândoi au fost duşi în faţa unei căpetenii, care a hotărât să fie închişi undeva. Când ospăţul s-a încheiat, au fost aduşi în faţa lui Pitosi, care urma să-i judece. Pitosi i-a zis lui Hurmanetar, „Ai venit la noi ca oaspete şi ca un om onorabil; însă nu ştim dacă tu ai fost nedreptăţit sau dacă un om al acestei cetăţi a fost ucis pe nedrept. Dacă ai fost nedreptăţit, atunci şi această femeie va fi iertată. Se spune că este o desfrânată lipsită de onoare, iar dacă aşa stau lucrurile, atunci va trebui să plăteşti rudelor celui ucis un anumit preţ şi nimic altceva nu se va mai cere de la tine".

6:24. Hurmanetar i-a răspuns lui Pitosi astfel, „Tu, care în mod firesc ocupi acest scaun de judecată, eşti umplut cu esenţa înţelepciunii. Îţi cer cu smerenie să pleci urechea la ceea ce voi spune în apărarea acestei femei, care nu are dreptul să vorbească singură. Nu pot să o învinuiesc; în schimb, invoc dreptul de a considera că îmi este soţie, în conformitate cu legea Hudashum, căci a locuit împreună cu mine timp de douăzeci de luni şi în acest interval nu a mai cunoscut alt bărbat, şi nu am niciun motiv să mă plâng de ea".

6:25. Auzind acest lucru, şi pentru că Hurmanetar invocase legea Hudashum, Pitosi a trimis după Enilerich, preotul Marelui Templu, ca să spună dacă Hesurta poate să stea în faţa lui ca soţie a lui Hurmanetar. Când preotul a venit, a întrebat-o pe femeie dacă era fecioară atunci când a luat-o Hurmanetar. Dacă ar fi spus „da", atunci trei luni i-ar fi dat dreptul de a i se acorda statutul de soţie; dar ea a răspuns, „nu". Preotul a întrebat-o dacă era văduvă atunci când a luat-o Hurmanetar; însă ea a răpuns „nu". Atunci preotul a întrebat-o dacă era o desfrânată atunci când a luat-o Hurmanetar, şi ea a răspuns „da". Aşadar, pentru că nu trecuseră şapte ani de când o luase Hurmanetar, nu putea avea statutul de soţie. Şi nici nu putea pretinde că este o desfrânată a templului, fiindcă renunţase la protecţia lui.

6:26. Aşadar, asupra ei era stigmatul de desfrânată, în timp ce Hurmanetar îşi pierduse onoarea în faţa scaunului de judecată. Aşa că Pitosi a pronunţat sentinţa în privinţa lor şi a hotărât ca atunci când va veni Gaila să fie duşi în ţarcul morţii şi să fie legaţi spate în spate. Femeia urma să fie strangulată cu nişte funii, aşa cum se se procedează în cazul desfrânatelor, iar Hurmanetar va trebui să o poarte ca pe o povară în incinta ţarcului timp de şapte zile. Apoi, dacă zeii vor vrea să trăiască, va fi eliberat şi lăsat să rătăcească după bunul plac, neputând lua cu el alceva decât trei pumni de mălai şi un dovleac cu apă. Sentinţa a fost dusă la îndeplinire. Hurmanetar a supravieţuit. A plecat de acolo şi s-a dus în drumul lui, iar rudele omului ucis nu au putut să-l prindă.

© Biblioteca Spirituală

6:27. Hurmanetar a străbătut ţinutul şi a ajuns în cele din urmă la templul Celor Şapte Iluminaţi, unde se afla mama lui. Aceasta trăia acolo împreună cu o slujnică bătrână, fiindcă acum templul era abandonat şi nu mai avea ziduri. Timp de doi ani, Hurmanetar a locuit cu mama lui, însă apoi inima i-a fost atrasă din nou de tovarăşul pe care-l lăsase pe pantele muntelui. Aşa că i-a zis mamei lui, „Trebuie să plec, pentru că inima mea plânge după acela care mi-a salvat viaţa şi cu care am atâtea lucruri în comun. Mare este iubirea bărbatului pentru femeie, dar şi mai mare este iubirea bărbatului pentru bărbat".

6:28. Prin urmare, Hurmanetar s-a dus din nou în munţi şi, iată, nici nu trecuse jumătate de zi de când intrase în pădure şi a dat peste Yadol. Cât de caldă a fost primirea, cât de fermă îmbrăţişarea! Hurmanetar a zis, „Te-am căutat mult, dar nu te-am găsit; şi am venit din nou şi eşti aici". Yadol a răspuns, „Din cauza acelei desfrânate; eu am fost aici, însă tu nu m-ai văzut şi nici eu nu puteam să mă arăt".

6:29. Hurmanetar s-a întors cu Yadol în locul unde locuia mama sa şi au rămas acolo, căci nimeni nu ştia cine sunt, deoarece erau îmbrăcaţi ca nişte preoţi. Cultivau pământul şi se bucurau de roadele lui, şi amândoi erau hrăniţi de înţelepciunea mamei lui Hurmanetar.

6:30. Nintursu era ultimul descendent al lui Sisuda. Zece mii de generaţii trecuseră de la început şi o mie de generaţii de la noua creaţie. Copiii lui Dumnezeu şi Copiii Oamenilor se făcuseră ţărână; doar oamenii rămăseseră. O sută de generaţii treucuseră de la marele potop şi zece generaţii de la ultima apariţie a Nimicitorului. Odinioară, oamenii trăiau mai puţin de patruzeci de ani, iar acum el avea şaptezeci. Odinioară, Dumnezeu umblase împreună cu oamenii, iar oamenii îl cunoşteau numai pe Dumnezeu. Acum, El era ascuns în spatele multor văluri şi puţini îl vedeau, însă ca prin ceaţă şi puternic deformat. Dacă odinioară era un singur Dumnezeu, acum dumnezeii erau la fel de numeroşi ca stelele. Însă Marea Cheie a rămas în mijlocul oamenilor şi se găsea aici, la templul Celor Şapte Iluminaţi, Cheia Vieţii, care i-a fost dată tatălui nostru, Hurmanetar, ca să o păzească. Este vorba de un lucru tainic, de ceva extrem de măreţ. Nu s-a pierdut, ci s-a transmis până la noi şi este cunoscută în vremurile noastre.

6:31. Ei bine, într-o bună zi, la amiază, pe când şedea sub un copac bucurându-se de umbra lui, Hurmanetar a văzut că se apropie un străin. Omul era obosit şi se clătina, aşa că Hurmanetar şi-a trimis servitorul să-l aducă la umbră. Servitorul a plecat în grabă şi l-a adus acolo. I s-a dat să bea ceva răcoritor şi i s-au spălat picioarele, după care Hurmanetar l-a întrebat încotro se duce, iar străinul a răspuns, „Mă duc la Tagel, pentru că în acel loc se află un om puternic şi drept, care îşi va pleca urechea la solicitarea mea, căci în cetatea cea mare se întâmplă lucruri necuvenite, lucruri care nu ar trebui să existe. Oamenii strigă în locul de adunare, dar strigătele lor se duc pe aripile vântului. Gilnamnur a acaparat inima regelui şi acum stăpâneşte. Peste douăsprezece zile am făgăduit că mă căsătoresc, dar inima mea de viitor mire nu este împăcată, pentru că regele a ales să fie primul bărbat al miresei. Acest obicei ni s-a transmis de la zeii din vechime, însă inima mea e stoarsă ca un ciorchine de struguri. Nu găsesc tăria interioară de a o lăsa în seama lui în noaptea nunţii. Prin urmare, mă duc să găsesc pe cineva care să-l provoace la uşa camerei nupţiale, aşa cum permite tradiţia, fiindcă aceasta nu este o femeie de origine umilă. Însă nimeni nu a mai auzit ca o astfel de salvare să se fi petrecut în vremurile noastre, deoarece oamenii se tem de zei. Aşa că numai un om care a fost sfinţit ar putea să stea înaintea regelui".

6:32. Hurmanetar l-a ascultat şi a răspuns, „Fii cu inima bună şi nu te duce mai departe, căci eu sunt omul acela". Auzind acest lucru, străinul, plin de recunoştină, a căzut în genunchi înaintea lui Hurmanetar şi a spus, „Cum aş putea să-ţi mulţumesc, cum aş putea să te răsplătesc, ce aş putea să-ţi dau?". Însă Hurmanetar a răspuns, „Când un om face ceea ce trebuie făcut, banii şi răsplata îi întinează fapta". Apoi l-a chemat pe Yadol şi a zis, „Pregăteşte-te, fiindcă vom merge în cetatea regelui, şi pentru că fusese sfinţit, Hurmanetar a invocat dreptul de a o proteja pe Erakir. Apoi au făcut rugăciuni în anticamera dintre Cer şi Pământ.

6:33. Au locuit la fratele mirelui până în ziua în care urma să aibă loc nunta, pentru că mirele nu era din cetatea respectivă. Când petrecerea s-a încheiat, şi înainte ca oaspeţii să plece, camera nupţială era deja pregătită, mireasa se afla înăuntru, iar tânărul mesager al templului se

© Biblioteca Spirituală

pregătea să facă chemarea. Atunci a venit în anticameră regele, trecând pe lângă soţul care urma să aştepte afară. Dar lângă uşă era Hurmanetar, care se sprijinea cu mâna dreaptă de stâlpul acesteia, căci nimeni nu ar fi putut să-l provoace altfel pe rege, iar în mâna stângă ţinea nişte tulpini de papură.

6:34. Cei adunaţi acolo, bărbaţi şi femei, s-au tras mai în spate, iar oamenii din garda regelui au păşit înainte, fiecare cerând dreptul de a lupta pentru rege; căci doar un singur om îl putea reprezenta. Aşa era obiceiul. Alegerea celui cu care să lupte, dintre aceia care se oferiseră, îi revenea lui Hurmanetar, şi pentru că el l-a ales pe căpitanul gărzilor, care era priceput în arta războiului, oamenii au rămas uimiţi. Însă Hurmanetar cunoştea slăbiciunea omului. Nu se dăduseră mai mult de cinci lovituri, când Hurmanetar, sărind spre stânga căpitanului gărzii, îl lovi la subsuoară, iar acela căzu mort la pământ.

6:35. Atunci, Hurmanetar şi regele începură se se lupte în curtea înaltă, şi era o încleştare cum oamenii nu mai văzuseră niciodată. Un tânăr cu un bătrân, agilitatea contra experienţei, vigoarea contra şireteniei, şi amândoi erau egali în luptă. Şi-au dat reciproc atâtea lovituri, încât săbiile s-au rupt, iar scuturile s-au despicat. Atunci s-au luptat fără arme, s-au lovit cu picioarele, s-au rostogolit în ţărână, şi-au tras pumni, şi confruntarea a continuat până când s-a scurs apa (n.t. probabil din clespsidra cu apă), dar amândoi erau încă în picioare. Nu puteau să se mai lupte cu arme, ci stăteau neînarmaţi, aşa încât niciunul nu ar fi putut să-l omoare pe celălalt. Îşi dădeau târcoale cu precauţie, stând la distanţă de balustradă. Atunci, Hurmanetar a sărit într-o parte şi cu o mişcare rapidă l-a cuprins pe rege şi l-a răsucit, astfel încât amândoi s-au prăbuşit în curtea aflată mai jos de nivelul solului, iar regele a căzut pe un umăr şi şi-a rupt o coastă, rămânând la pământ. În acel moment, garda s-a adunat în jurul lui, iar un om iscusit în privinţa leacurilor a ieşit în faţă; deşi rănit grav, regele nu murea. Hurmanetar i-a dat sigiliul şi dreptul său soţului şi, împreună cu Yadol, i-a dat la o parte pe oamenii care stăteau tăcuţi, pentru că aceştia nu puteau să le facă rău. Aşa că Hurmanetar şi Yadol au părăsit acel ţinut, care acum le era interzis, şi urcându-se pe măgarii de munte au plecat spre Anhu.

6:36. Hurmanetar a traversat câmpiile întinse împreună cu Yadol până când au ajuns cu bine la râul cu apă amară, adus în acele părţi de Mamanatum, de unde au mers până la Machur, care se găseşte lângă o pădure de cedri, şi au rămas acolo. În acel loc era un templu al lui Humbanwara, Protectorul.

CAPITOLUL VII - MOARTEA LUI YADOL

7:1. Hurmanetar s-a căsătorit cu Asthmet, fiica lui Anukis, guvernatorul tuturor părţilor Apusene ale ţinutului Hamanas, iar mama lui Asthmet era Neforobtama, fiica lui Hahuda, regele din Kerami. În acele zile, Daydee, fiica lui Samshu, regele tuturor ţinuturilor de la Miazănoapte, chiar şi al ţinutul veşnic întunecat, stăpânea părţile răsăritene ale ţinutului Hamanas, şi dintre toate femeile, ea era cea mai frumoasă.

7:2. Ei bine, odată cu trecerea timpului, Hurmanetar s-a îmbogăţit; şi-a construit o casă mare din lemn de cedru şi avea mulţi slujitori şi multe concubine. În zilele măreţiei sale, el a uitat învăţăturile lui Nintursu, iar Marea Cheie a rămas ascunsă, căci ceasurile zilelor lui erau pline de chestiuni lumeşti.

7:3. Supraveghetorul câmpurilor cu grâne ale lui Hurmanetar era Noaman, un bărbat din Loza, un om al cărui cuvânt nu valora nici cât un pumn de nisip, pentru că măsluia măsurile. Prin urmare, acestuia i s-au tăiat degetele şi a fost alungat de pe pământurile lui Hurmanetar, însă a ajuns slujitorul unui anume Sabitur. Acest Sabitur locuia pe drumul care duce la Milikum, în afara cetăţii Kithim, unde domnea Daydee, care era o mare regină.

7:4. În zilele când oamenii veneau la Kithim şi Lodar pentru a cumpăra şi a vinde, înainte de sărbătoarea când noile grâne măcinate urmau să îi fie oferite Taurului lui Yahana, Hurmanetar a venit în cetatea Kithim pentru a-şi plăti tributul.

7:5. Ei bine, regele Gilamishoar murise din cauza unui lucru ascuns într-o cutie de lut ars,

© Biblioteca Spirituală

iar noul rege, care voia să ştie în ce relaţie este cu zeii, a trimis după înţelepţi, care acum aruncau legături de lemn de cedru înaintea lui. Aceştia au văzut că destinul lui era acela de a cârmui în măreţie şi prosperitate, cu condiţia să nu se certe niciodată cu vreo regină sau să ucidă vreun copil. Prin urmare, regele s-a gândit că este un lucru înţelept să întărească pacea cu Daydee, aşa că l-a trimis pe fiul său la ea cu multe daruri.

7:6. Prinţul a călătorit câteva zile; apoi s-a oprit la un han situat la o zi de mers de Kithim şi a luat masa acolo; însă în timp ce mânca, i s-a dat de veste că cineva doreşte să vorbească cu el. Era Noaman, care a rostit cuvinte otrăvite la adresa lui Hurmanetar, aşa încât acestea să ajungă la urechile reginei. Astfel, când Hurmanetar a intrat în cetatea Kithim, a fost prins şi adus în faţa reginei. Dar când aceasta l-a văzut şi a vorbit cu el, nu i-a găsit nicio vină şi chiar l-a privit cu apreciere. Prin urmare, deşi prinţul plecase, Hurmanetar încă îşi petrecea vremea la curtea reginei Daydee.

7:7. Timpul a trecut, iar Hurmanetar venea de multe ori pe la curte, unde era bine primit, însă la un moment dat a izbucnit o vrajbă în ţinuturile din jur, pentru că Mama Zeilor se lupta cu Tatăl Zeilor. Era o perioadă tumultoasă, când fratele ridica mâna împotriva fratelui, însă în tot acest timp, Hurmanetar a crescut în ochii reginei. Aşa se face că lui Hurmanetar şi Daydee li s-a născut un fiu. În perioada când ţinuturile din jur erau răvăşite de război, în Kithim era pace, însă când fiul lui Hurmanetar şi al lui Daydee abia împlinise un an, au venit nişte oameni ce aduceau veşti despre război; oştile regelui erau adunate, iar în piaţă se striga, „Pregătiţi-vă să muriţi, căci aceia care sunt mai puternici decât Humbala vor veni asupra noastră. Nimeni nu va fi cruţat de focul iadului, nici cei bătrâni, nici femeile, nici copiii". Căci aceia care veneau erau Copiii lui Githesad, Şarpele, Cel Şiret, a cărui mamă era una dintre acelea care adusese stricăciune în rasa omenească. Aceşti oameni nu cunoşteau nici dreptatea, nici mila.

7:8. Preoţii şi oamenii s-au dus în munţi şi s-au adunat în faţa peşterii lui Yahana. Au strigat pentru a fi izbăviţi; erau copleşiţi de slăbiciune, dinţii le clănţăneau, iar genunchii li se înmuiau. Însă Daydee a rămas în cetate şi l-a numit pe Hurmanetar căpetenia oştilor sale, iar acesta a dat ordine. Făuritorii de arme s-au apucat de treabă, făcând suliţe din lemn de salcie şi turnând topoare. Hurmanetar l-a eliberat pe Turten, cel care se lepădase de tatăl lui şi devenise sclav; acestuia i-a încredinţat comanda arcaşilor. Căci Turten era un om puternic şi un arcaş renumit.

7:9. În zilele în care oamenii se temeau de taurul din Cer, oştile Copiilor lui Githesad s-au adunat pe câmpie, iar focurile din tabăra lor erau noaptea la fel de numeroase precum stelele din cer. Oamenii lui Hurmanetar şi-au ridicat tabăra în faţa lor, iar în lumina dimineţii, când acesta a mers în fruntea oştirilor lui Daydee, bărbaţii nemiloşi s-au privit faţă în faţă. Turten, arcaşul, fusese făcut căpetenie de război, aşa că a ieşit în faţa oştilor lui Daydee, ca să vadă cum erau aliniaţi cei care le stăteau împotrivă. Când s-a întors, i-a vorbit lui Hurmanetar în felul acesta, „Iată, Stăpâne, mare este oastea Copiilor lui Githesad şi bine aşezată în ordine de bătaie. Iată-l pe acel suliţaş cu membrele lungi, Kami cel Tare, renumit printre oameni, care îi conduce. Iată-i pe arcaşii puternici, ale căror săgeţi zboară la distanţe mari din spatele scuturilor înalte, care stau înaintea lor. Oare ce nu i-a învăţat Hoames pe aceşti oameni? Iată oştile lui Husigen, care sunt cu ei, conduse de Aknim cel aspru. Iată în stânga lor pe suliţaşii lui Marduka, cel veşnic tare, ce stau neclintiţi unul lângă altul; ei sunt ca vârful unei unghii, gata să intre în carne. Priveşte, coarnele de taur s-au răspândit deja ca să ne încercuiască în luptă. Cei care aruncă pietre cu praştia au început să ne hărţuiască avangarda, în timp ce arcaşii ne împung din toate părţile".

7:10. „Totuşi, hai să ne încurajăm. Nu avem noi oare mulţi oameni puternici care sunt gata să-şi dea sângele pentru tine? Nu sunt ei înarmaţi cu toate tipurile de arme şi nu sunt maeştri în arta războiului? Avem oameni care pot arunca cu praştia până departe şi arcaşi cu ochiul ager; îl avem şi pe înaltul Lugal, cu armele sale care aruncă un foc scânteietor. Însă războinicii noştri pot fi număraţi, pe când cei care ne stau împotrivă par a fi numeroşi ca nisipul.

7:11. Atunci, Hurmanetar şi-a ridicat vocea şi le-a strigat oamenilor săi să rămână fermi în rândurile lor, să aştepte încleştarea şi să o îndure. A zis, „Gândiţi-vă la datoria pe care o aveţi, şi nu şovăiţi în faţa loviturilor. A da înapoi în luptă înseamnă a-ţi pierde bărbăţia. Fuga i-ar face

© Biblioteca Spirituală

pe oameni să spună acum şi în viitor poveşti care să vă dezonoreze, iar pentru un bărbat de onoare, ruşinea şi dezonoarea sunt mai rele decât moartea însăşi. Dacă cineva fuge, cei loiali, care au rămas neclintiţi, vor spune că aţi fugit din luptă de teamă, iar tovarăşii voştri, care s-au bazat pe sprijinul vostru, vă vor rosti numele cu dispreţ. Cei care ne stau împotrivă pe câmpul vărsării sângelui vor vorbi despre voi cu dispreţ şi vă vor lua în râs. Îşi vor bate joc de curajul vostru, iar pentru un bărbat adevărat nu poate exista o soartă mai ruşinoasă".

7:12. Apoi, ca să-i încurajeze pe cei cu inima slabă, Hurmanetar a scos un strigăt de luptă puternic şi tunător. A fost ca şi cum ar fi mugit zece tauri. După aceea, i-a spus scutierului său să sune din cornul de război, ca să se audă până departe. A urmat apoi bubuitul unduitor al tobelor de luptă, clinchetul talgerelor care se loveau, sunetul strident al trâmbiţelor, care apoi a devenit puternic ca un tunet, umplând cerul de deasupra.

7:13. Turten, cu arcul lui puternic, şi Lugal, cu armele sale incendiare, şi-au pregătit oamenii pentru ciocnirea cu duşmanul. Oştile s-au apropiat şi au început să zboare săgeţi şi pietre aruncate din prăştii, urmate de suliţele lansate cu putere. Cerul şi Pământul tremurau de strigătele îngrozitoare de luptă şi de zgomotul făcut de cornurile de război; chiar şi inimile luptătorilor viguroşi s-au strâns, însă au reuşit să se stăpânească. Totuşi, oamenii lui Hurmanetar au stat neclintiţi, nerăbdători să lupte, şi îşi spuneau între ei, „Haideţi să-i batem pe cei ce vin să lupte cu furie pentru a face voia malefică a regelui lor întunecat".

7:14. Ei bine, eu, Ancheti, stăteam în spatele zidului format de aruncătorii cu praştia; membrele îmi tremurau, gura mi se uscase, iar limba tânjea după apă. Pielea capului mi se mişca de teamă, iar mâinile slăbiseră strânsoarea din cauză că se umeziseră. Inima îmi bătea tulburată şi am văzut o ceaţă roşie înaintea ochilor mei, căci aceasta era prima mea bătălie, iar eu eram încă tânăr. Lângă mine stătea Yadol, acel sălbatic blând, care mi-a spus, „Nu văd nicio bucurie în victorie, chiar dacă ar fi să o obţinem. Nu îmi doresc niciun regat, ca să stăpânesc peste alţi oameni. Ce plăcere ar putea găsi în asta un om ca mine? Pentru ce se ucid oamenii unii pe alţii? Care dintre ei caută răsfăţul şi plăcerea personală şi care bucuriile vieţii? În faţa noastră stau oameni cu trupurile vii, oameni care au mame şi soţii, oameni care au copii, oameni care sunt buni, chiar dacă cei care îi conduc sunt răi. Eu nu doresc să îi ucid pe aceşti oameni buni, aşa că ar fi mai bine să mă ucid pe mine însumi. Nu voi ucide niciun om cu aceste mâini; n-aş face acest lucru nici pentru regatul celor trei sfere, cu atât mai puţin pentru un regat pământesc. Dacă cei ce ne stau împotrivă ar fi cu toţii nişte oameni răi, poate că ar fi o faptă bună să îi ucidem; însă în război, cei buni îi ucid pe cei buni, iar cei răi stau în siguranţă în spatele scuturilor".

7:15. „Şi să ucidem nişte oameni asemenea nouă, nişte fiinţe care ne sunt fraţi? Ce pace vom putea avea de acum încolo în inimile noastre? Oare aceste amintiri nu ne vor face inima grea, astfel încât viaţa va deveni o povară insuportabilă? Chiar dacă în rândul acestor mari oştiri ar exista unii atât de orbiţi de lăcomie şi răsfăţ, încât nu văd niciun rău în a ucide oameni, n-ar trebui noi oare să ne abţinem de la săvârşirea unei asemenea fapte sângeroase şi îngrozitoare?".

7:16. „O, soartă întunecată, O, zile nefericite, ce rău a împins inimile conducătorilor să-i pună pe oameni să se ucidă cu miile de dragul bogăţiilor şi a stăpânirii unui regat pământesc? Ce facem noi pe acest câmp de bătălie, când noi suntem oameni paşnici şi binevoitori? Mai bine să renunţ la arme şi să stau cu pieptul gol, fără să mă împotrivesc, lăsându-i să mă ucidă, ca să pot să zac în sângele meu inocent!". Aşa a vorbit Yadol atunci când oştile erau gata să se ciocnească, dar numai eu, Ancheti, l-am auzit.

7:17. Apoi, loviturile au început să cadă asupra noastră şi am auzit o altă voce lângă mine, cea a unchiului meu, Hurmanetar, care era acolo, cu sabia roşie în mână. Duşmanii s-au retras pentru o vreme, iar în acel răgaz Hurmanetar stătea lângă Yadol, tovarăşul cu care rătăcise odinioară; a pus o mână pe umărul lui în semn de compasiune, căci Yadol era un bărbat neînfricat, mult mai curajos decât Ancheti. Pe câmpul însângerat, cei fricoşi se deosebesc clar de cei paşnici şi binevoitori.

7:18. Duşmanii s-au năpustit din nou asupra rândurilor care se subţiau; veneau ca valurile care se sparg pe o plajă. Au pătruns înăuntru, după care, supăraţi, s-au retras puţin, însă doar pentru a lovi din nou. În timp ce veneau, l-am auzit pe Hurmanetar strigând în gura mare,

© Biblioteca Spirituală

„Vin din nou, cad asupra noastră, ridicaţi-vă să-i întâmpinăm; ridicaţi-vă ca nişte bărbaţi deasupra acestui câmp însângerat, căci aceasta este ziua eroilor. Acesta este testul final, aceasta este ultima încercare a tăriei, ultimul efort ca să-i aruncăm înapoi. Ce este această apărare lipsită de viaţă din partea unor oameni curajoşi? Cei puternici nu trebuie să dispere în inimile lor când stau faţă în faţă cu lupta sau cu moartea; această atitudine nu aduce nici biruinţa pe Pământ, nici pacea în Cer. Împotriviţi-vă aşa cum aţi făcut şi până acum, fiţi neclintiţi, ridicaţi-vă la luptă ca un vârtej care spulberă totul în calea lui. Noi suntem doar nişte oameni ce nu cunoaştem cauzele rânduite de zei şi intenţiile lor. Eu lupt din devotament şi pentru onoare; nu ştiu a cui victorie, a lor sau a noastră, este mai bună pentru adevăratul plan al lui Dumnezeu, însă lupt. Hai, ridicaţi-vă ca să-i lovim”.

7:19. Aşa că cei care mai rămăseseră din cele două oşti au dat piept din nou. Armele nemiloase s-au lovit unele pe altele, lovituri şi riposte. Se auzeau strigăte surde de moarte, ţipete de durere şi urlete stridente de biruinţă; trupurile slăbite făceau un ultim efort, iar din gâturile uscate de sete se auzeau ultimele glasuri răguşite. Oamenii lui Hurmanetar au rămas neclintiţi în linie de bătaie, în timp ce oştile celor care voiau să-i biruiască s-au spart ca un val de ţărmul mării; şi nu au mai venit. Hurmanetar stătea plin de sânge şi se bucura de victorie, însă bucuria i-a trecut pe dată când l-a văzut pe Yadol zăcând printre morţi şi muribunzi; era rănit mortal, dar încă mai respira. Se aşezase în calea unei suliţe care îl ţintise pe Ancheti.

7:20. Hurmanetar l-a ridicat, punându-i capul pe genunchiul lui, iar Yadol a deschis gura şi a zis, „Cel Măreţ ţi-a dat biruinţa, însă dincolo de ea eu văd că ai un destin minunat, dar în acelaşi timp şi plin de dificultăţi. Să nu ai inima grea, nu-ţi lăsa spiritul să jelească şi să se întristeze din cauza mea. Să nu plângi, căci eu ştiu un lucru; cel care crede că poate ucide pe altul sau că poate fi ucis de acela este lipsit de adevărul care luminează. Spiritul omului nu poate pieri de sabie şi nici nu poate fi biruit de moarte”.

7:21. „Armele ascuţite de război nu pot vătăma spiritul, iar focul nu îl poate arde. Apele nu îl pot îneca, pământul nu îl poate îngropa. Spiritul meu pleacă spre locuinţa lui, dincolo de puterea sabiei ascuţite, acolo unde nu poate fi ajuns nici de lancea aruncată, nici de săgeata cea iute. Acum stau faţă în faţă cu ceea ce trebuie să fie, cu ceea ce nu poate fi schimbat, faţă în faţă cu împlinirea destinului, aşa că nu mai fi trist”.

7:22. „Ce este acest lucru trecător numit viaţă? Această floare delicată îngrijită cu atâta tandreţe, care aici, pe câmpul însângerat, îşi arată adevărata fragilitate. Are ea oare vreo semnificaţie reală? Aici, pe câmpul însângerat, cei morţi adorm pentru a se trezi în slavă. Cei biruitori, rămaşi în viaţă, au parte doar de slava pământească. Aşa că nu îţi pierde timpul aici cu cei care mor. Ridică-te, du-te şi i-aţi răsplata cuvenită, iar pe mine lasă-mă jos, să mi-o iau şi eu. Nu te teme pentru mine; deja văd lumina primitoare de dincolo de văl. O să ne mai întâlnim”.

7:23. Astfel, Yadol a plecat de pe Pământ şi a fost întins pentru a se odihni în slavă. El doarme printre dealuri şi copaci, printre păsări şi animale sălbatice, acolo unde erau prietenii săi. Pe mormântul lui sunt săpate aceste cuvinte, „A fost un om paşnic şi a murit pentru că alţi oameni nu erau ca el”.

CAPITOLUL VIII - HURMANETAR CĂLĂTOREŞTE ÎN LUMEA NETHER (NEAGRĂ)

8:1. Poate că niciun om din acea vreme nu l-a onorat pe Yadol aşa cum se cuvine, căci acesta era mai presus de înţelegerea lor, însă Hurmanetar l-a iubit, iar Ancheti nu l-a uitat niciodată. Zile la rând, gândurile lui Hurmanetar au zăbovit asupra lui Yadol, prietenul său, tovarăşul cu care vâna vesel pe munţi. A cugetat îndelung, „Ce fel de somn este acesta, dacă într-adevăr este somn, care a coborât asupra lui Yadol? A devenit el ţărână şi a dispărut, aşa cum spun ochii mei? Ori continuă să trăiască într-un anume fel ciudat? Nu şi-au făcut viermii loc în trupul lui înainte să fie aşezat în locul de odihnă? Însă el nu a ştiut asta”. Ore în şir stătuse Hurmanetar la picioarele înţeleptei Nintursu, dar în faţa privirii goale a tovarăşului său şi a urechilor lui surde a început să se teamă de siguranţa morţii. Şi ca mulţi alţii înaintea lui, a căutat

© Biblioteca Spirituală

să străpungă vălul.

8:2. Prin urmare, cerând audienţă, Hurmanetar a venit înaintea reginei pentru a-şi afirma intenţia. Daydee, fiind biruitoare, era entuziasmată şi îi păsa prea puţin că bătălia fusese câştigată pentru ea de Hurmanetar şi de ceilalţi. Acum că pericolul trecuse, se distra cu alţi favoriţi, neştiind că ziua răzbunării va veni, cum de altfel s-a şi întâmplat, fiindcă a fost dusă în lanţuri pentru a deveni jucăria unui rege crud.

8:3. Aşa că venind înaintea reginei, Hurmanetar a vorbit în felul acesta, „O, regină măreaţă, care eşti mai presus de toţi oamenii, renumită doamnă a bătăliilor, deşi stau aici la umbra ta cea mare mă simt ca o pisică printre porumbei, ca un mistreţ printre turmele blânde. Prin urmare, o să-mi întind aripile şi o să mă duc într-un loc îndepărtat să comunic cu Dumnezeul meu. Voi căuta intrarea în Locul Morţilor. Inima mea este mistuită de durere din cauza nesiguranţei care a pus stăpânire pe ea; spiritul meu este neliniştit. Voi căuta să descopăr dacă prietenul şi tovarăşul meu trăieşte încă pe Tărâmul Umbrelor sau dacă nu este altceva decât ţărână, acea jucărie a vânturilor".

8:4. Regina Daydee a răspuns, „De ce trebuie să te duci într-un loc îndepărtat pentru a comunica cu Dumnezeul tău? Este El un dumnezeu mărunt, care nu poate fi găsit decât întrun singur loc? Hurmanetar a răspuns, „O, regină măreaţă, nu este un dumnezeu mărunt, ci Dumnezeul Măreţ al Tuturor Lucrurilor. Eu nu îl caut în afară din cauza micimii Lui, ci pentru că este Măreţ. Căci slujnica se duce la croitoreasă, dar la regină croitoreasa este cea care se duce". Atunci, Daydee l-a întrebat pe Hurmanetar care este natura acestui Dumnezeu, căci era curioasă, fiindcă nu discutaseră până atunci asemenea chestiuni. L-a întrebat pentru care Dumnezeu a luptat, iar Hurmanetar a spus că a luptat numai pentru ea.

8:5. Hurmanetar a zis, „Noi doi avem fiecare dumnezeul lui, tu ai unul, iar eu am altul.

Poporul are dumnezeul lui, iar străinii din cetatea ta au dumnezeii lor; însă în spatele tuturor acestora este ascuns un alt Dumnezeu. Aceşti dumnezei mai mici nu sunt altceva decât tovarăşii Săi. Pe acest Dumnezeu îl caut. Cum aş putea eu, un simplu muritor, să îl descriu? Ştiu doar acest lucru, pe care l-am învăţat într-un templu îndepărtat. Acest Dumnezeu a luat fiinţă înainte de orice altceva. El a existat dintotdeauna, aşa încât nimeni nu-l cunoaşte de la început şi nimeni nu îi poate pătrunde natura misterioasă. Niciun dumnezeu nu a luat fiinţă înaintea Lui. Cum aş putea să-L numesc pe acela care nu a avut o mamă care să îi dea un nume? Nu a avut nici un tată care să îi fi dat un nume şi să-i fi spus, «Iată, eu sunt tatăl tău». Nimeni nu îl poate descrie în slove şi nu poate fi cioplit în lemn sau piatră. Este atât de măreţ, încât oamenii nici măcar nu ar trebui să caute să afle cine este. Ce cuvinte l-ar putea descrie pe înţelesul lor? Niciun alt dumnezeu nu îi ştie numele, fiindcă înaintea Lui chiar şi cel mai măreţ dintre aceştia este mai prejos decât un slujitor. Însă mi s-a spus acest lucru, şi anume că spiritul omului poate să îl afle pe acest Dumnezeu Măreţ şi chiar să îi cunoască natura; prin urmare, poate că spiritul omului este mai mare decât oricare dintre aceşti dumnezei".

8:6. La aceste cuvinte, cei care stăteau în preajma reginei Daydee au murmurat împotriva lui Hurmanetar, însă ea nu le-a dat nicio atenţie, ci l-a privit lung. Apoi a vorbit, „Ori poate că acest Dumnezeu Măreţ nu există. Cine dintre cei aflaţi în jurul tău îl cunoaşte? Dacă ar fi atât de mare, nu ar fi mai probabil să fie venerat mai degrabă de ceilalţi dumnezei decât de oameni? Nu ar fi mai probabil ca dumnezeii mai mici să stea între El şi oameni? Dacă un păstor sau un agricultor ar veni la palat căutând dreptate sau îndurare, va apărea înaintea mea sau înaintea unui demnitar aflat mai jos decât mine? Spui că oricine se poate apropia de Dumnezeul tău. Acest lucru îi sporeşte oare măreţia? Care este mai mare, suveranul care judecă disputele dintre porcari şi care le ascultă plângerile sau suveranul care numeşte demnitari care să se ocupe de aceste lucruri? Cu siguranţă că primul domneşte în haos, pe când celălalt domneşte cu iscusinţă. Nu credem amândoi, aşa cum cred toţi oamenii, că există Un Singur Dumnezeu Măreţ, care este mai presus de toţi dumnezeii, însă noi credem că fiind atât de mare, această Fiinţă este de neatins pentru simplii muritori. Doar în această privinţă diferă părerile noastre".

8:7. Hurmanetar i-a răspuns, zicând, „Eu nu îl cunosc aşa cum este; tot ce ştiu este că El există. Uită-te la tine, acest tron înalt îţi conferă o asemenea putere, încât ochii tăi sunt orbi la

© Biblioteca Spirituală

ceea ce se află în jur, aşa încât nu poţi înţelege Adevărul pe care fiinţele mai puţin însemnate îl descoperă pentru ele însele. Până şi viermele umil care se târăşte pe sub palatul tău susţine că doar Dumnezeu cel Atotputernic l-a creat!".

8:8. „Înţelepţi erau părinţii noştri în vremurile vechi, iar părinţii părinţilor noştri erau şi mai înţelepţi. De unde provenea înţelepciunea lor? Oare nu de la Marele Dumnezeu, cel care are cheile locului de întâlnire dintre cele două regate care acum sunt separate? Cine a ridicat bolţile înalte ale Cerului şi a întins Pământul?".

8:9. Daydee a spus, „Contează oare dacă a fost acest Dumnezeu sau un altul? Dumnezeul tău sau al meu? Ajunge să ştim că a fost un dumnezeu, cu sau fără nume. Acestea sunt argumente labirintice, nepotrivite pentru aceia al căror timp este preţios".

8:10. Atunci, cei care stăteau în prejma reginei i-au întins o cursă lui Hurmanetar, întrebându-l dacă Marea Fiinţă despre care vorbise era Mama Tuturor sau Tatăl Tuturor. Însă Hurmanetar a răspuns, „Să răspundă acela care a studiat Marea Fiinţă, căci eu nu sunt decât un simplu muritor, care nu are pretenţia că este înţelept. Înţelepţii voştri ar putea să răspundă în locul meu".

8:11. Apoi, Hurmanetar a plecat din faţa reginei Daydee. În câteva zile, a părăsit ţinutul ei, mânat de nerăbdarea pe care i-o stârnea Dumnezeu şi care reprezintă semnul unui adevărat căutător al luminii. A plecat cu el şi tânărul Ancheti. Caprele blânde i-au călăuzit către hotarele ţinutului, iar de acolo au urmat Drumul Carului, până când au ajuns în ţinutul Mekan, unde s-au odihnit. În locul acela trăia Formana, cel cu membre puternice, care le-a oferit adăpost.

8:12. Formana l-a întrebat pe Hurmanetar încotro se duce, iar Hurmanetar a răspuns, „Mă duc să caut locuinţa lui Hamerit, care se află pe vârful muntelui, în mijlocul acestei mari păduri care se întinde dincolo de râu. Există acolo o uşă pe care o voi deschide, întrucât am c cheie". Formana a spus, „Acest lucru este sortit eşecului, căci nimeni nu poate să meargă pe acel drum şi să se întoarcă. Eu, care locuiesc aici de foarte mulţi ani, cunosc acest adevăr; însă nu înţeleg despre ce cheie este vorba; acesta este un lucru nou pentru urechile mele". Aşa că Hurmanetar a scos Marea Cheie, având forma unei săbii, dar a unei săbii cum nu se mai văzuse, căci nu putea fi privită decât o clipă, fiindcă altfel îl orbea pe privitor. Însă atunci când se afla în teaca ei, nu vătăma pe nimeni.

8:13. Formana a zis, „Această armă cu multe nuanţe este un lucru ciudat, într-adevăr, şi nu cunosc nimic despre ea sau despre puterea ei. Dar ştiu acest lucru; este o luptă inegală atunci când un singur om, oricât de bine înarmat, trebuie să dea piept cu înfricoşătorul Akamen Cel Groaznic. Şi asta nu e tot, pentru că mai întâi trebuie să treacă de paznicul teribil de la poartă, iar acela nu doarme niciodată". Hurmanetar a spus, „M-am hotărât să fac acest lucru datorită prietenului meu; în plus, dacă în pădure stă la pândă vreun lucru rău, acela trebuie distrus. Eu sunt un om al cărui destin este deja scris; trebuie să mor ca alţii să trăiască. Omul trebuie să înfrunte cu bărbăţie lucrurile de care nu poate scăpa".

8:14. Apoi, Hurmanetar a plecat de la Formana şi s-a dus într-un loc retras, unde s-a rugat, „O, Tată al Zeilor, ascultă-mă. Ascultă-mă, o, Tată al Zeilor, căci răul s-a întins pretutindeni, iar oamenii mor de disperare. Nici cel mai înalt dintre oameni nu poate atinge Înălţimile Cerului, şi nici cel mai iute nu poate înconjura Pământul. Totuşi, oamenii trebuie să se lupte împotriva lucrurilor pe care nu le pot atinge şi să biruiască răul care umbreşte tot ţinutul aflat între apele sărate. Destinul meu este hotărât; voi intra singur prin poarta locuinţei lui Akamen. O, Tată al Zeilor, când mă voi întoarce, voi pune Numele Tău acolo unde acum sunt scrise numele altor dumnezei, ale unor dumnezei mărunţi, care nu se compară cu Tine. Voi ridica un monument în cinstea Numelui Tău sfânt, dacă voi putea să-L cunosc".

8:15. „De ce m-ai pornit la drum, Tată al Zeilor, şi m-ai făcut să mă apuc de această lucrare, dacă nu îmi este sortit să o împlinesc? De ce mă umpli de această dorinţă de a duce lucrurile la bun sfârşit, care nu îmi dă pace nicio clipă? Cum aş putea să reuşesc eu, un simplu muritor, dacă nu primesc ajutor? Nu căutam nimic altceva decât să aflu ce soartă a avut prietenul meu; însă mi-a fost dată o povară mult mai mare. Dacă mor, o să mor fără frică, dar dacă mă întorc, fie ca acea întoarcere să fie încununată de cunoaşterea Adevărului. O, Tată al Zeilor, stai

© Biblioteca Spirituală

alături de mine, ajută-mă să birui lucrul acela ascuns şi să-i arăt tăria unui fiu al lui Sisuda".

8:16. La întoarcerea din acel loc, Hurmanetar s-a simţit întărit, însă Formana a încercat să-l abată de la intenţia sa, spunându-i, „Renunţă la acest lucru; scoate-ţi din minte această acţiune. Ai curaj, şi acest curaj te duce departe, dar oare nu te târăşte cu el, aşa cum cel luat de un râu vijelios este dus spre pieire? Nu poţi să ştii ce înseamnă acest lucru; numai Paznicul

Porţii este ceva fără seamăn pe Pământ; armele sale nu sunt ca toate celelalte, fiindcă sunt nevăzute şi lovesc de la distanţă. De ce te sileşti să faci acest lucru? Aceasta nu este o luptă de la egal la egal". Hurmanetar a răspuns, „Inima mea este hotărâtă. Chiar dacă trebuie să călătoresc pe un drum necunoscut, poate unul fără întoarcere, şi să duc o luptă ciudată, ei bine, voi face asta. Nu mă tem de Cel Groaznic de la Poartă, nici de acela care trăieşte în locuinţa lui Akamen".

8:17. Formana a zis, „Dacă trebuie să te duci acolo, atunci eu, cel care am văzut atâţia apucând-o pe drumul acesta voi merge cu tine la poartă. Te voi însoţi chiar şi prin pădure, căci nu m-am purificat eu în faţa Focului Sfânt? Dar oare este înţelept să ne însoţească şi alţii care nu sunt ca noi? Cu siguranţă că acest tânăr, slujitorul tău, acest om mic de ani şi care nu are experienţa noastră, nu ar trebui să vină. Nu ar fi mai potrivit să rămână aici ca să le păzească pe fetele mele? N-ar fi mai bine să dai lipsa lui de experienţă în schimbul experienţei mele, tăria tinereţii lui în schimbul înţelepciunii şi vicleniei mele, rezistenţa lui în schimbul dârzeniei mele?".

8:18. Deşi Ancheti a protestat, s-a convenit că va rămâne la locuinţa lui Formana.

8:19. Aşa că, după ce au făcut pregătirile, Hurmanetar şi Formana au plecat dis-dedimineaţă, în timp ce Ancheti a rămas acolo să le păzească pe tinerele femei, cu toate că inima îi era rănită. Acesta şi-a înălţat glasul la Cer, zicând, „O, Tată al Zeilor, pe care Hurmanetar îl cunoaşte, de ce i-ai dat această inimă neliniştită? De ce i-ai încredinţat această sarcină? I-ai agitat spiritul, astfel încât acum se îndreaptă spre un pericol de neimaginat. O, Tată al Zeilor, despre care eu nu ştiu nimic, nu ţine seama de lipsurile mele şi ascultă-mi glasul; din această zi şi până va birui Lucrul Rău şi se va întoarce, fie să se odihnească mereu în gândurile Tale. Fii alături de el atunci când îl va înfrunta pe Paznicul Porţii. Întăreşte-i mâna cu care va lovi lucrurile care stau la pândă ca să-l devoreze. Nu pot să-mi imaginez care este natura acestor lucruri. Le cunosc doar din ce povestesc oamenii, însă fiecare vede dintr-o altă perspectivă. Dar oare a văzut cineva aceste lucruri şi a reuşit să rămână în viaţă, ca să se poată întoarce înapoi? Habar nu am, însă mă rog sincer pentru acela pe care-l slujesc".

8:20. Când Hurmanetar şi Formana au ajuns la marginea pădurii au fost atacaţi de lei, însă au ucis fiarele. Apoi, au intrat în pădure şi au văzut acolo copaci uriaşi, cum nu mai văzuseră niciodată. Au mers înainte fără să doarmă, căci în lumina mohorâtă a pădurii pândeau lucruri îngrozitoare. Şi au tot mers, până când au ajuns la poalele unui munte, iar acolo au poposit şi au dormit, fiindcă era un loc deschis.

8:21. În ziua următoare, la răsăritul soarelui, au început să urce pe munte, până au ajuns la un loc lipsit de copaci, care se întindea în faţa acelei peşteri, cunoscută sub numele de Portalul Morţilor. Aici, Hurmanetar s-a despărţit de Formana, care a rămas într-o colibă aflată dincolo de locul lipsit de copaci.

8:22. Ei bine, Hurmanetar a început să se uite în jurul lui, căutându-l pe Paznic, fiindcă ştia ce trebuie să facă înainte de a intra în peşteră. Apoi, în dreapta lui, lângă peşteră, a văzut o colibă de piatră, în faţa căreia şedea o femeie foarte bătrână. Ducându-se la femeie, a salutat-o şi a zis, „Eu sunt cel ce va intra în acest loc îngrozitor, Locuinţa Morţilor, Pragul către Cealaltă Lume, Uşa care ţine locul Vălului Ceţos. Eu sunt sfinţit, cunosc Micile Mistere, sunt un Iluminat".

8:23. Femeia a răspuns punându-i cele trei întrebări la care trebuie să răspundă toţi aceia care vor să unească sferele; şi pentru că Hurmanetar a răspuns corect, l-a invitat în colibă. Odată intraţi, i-a făcut semn spre un scaun fără spătar, iar când s-a aşezat, a întins în jurul lui o sfoară, formând un cerc. Apoi, a aşezat înaintea lui un recipient cu jăratic, peste care a turnat conţinutul unui mic sac de piele. De asemenea, i-a dat un vas cu apă verde, pe care acesta a băut-o.

8:24. Ceva mai târziu, după ce a dormit puţin, Hurmanetar a fost condus către peşteră şi

© Biblioteca Spirituală

lăsat acolo, într-un loc cunoscut sub denumirea de Gura Diavolului, fiindcă dintr-o deschizătură ce se găsea în pământ ieşea o răsuflare spurcată. A rămas puţin timp acolo, după care a adormit din nou. Trezindu-se, a înaintat printr-un coridor întunecat, dar se mişca ciudat şi vedea ca printr-un tunel îngust, în timp ce trupul îi părea a fi uşor şi vaporos.

8:25. A ajuns în locul unde Paznicul veghea la poartă, iar lângă el stătea ghemuit Cel Groaznic. Hurmanetar a scos sabia şi a înfruntat perechea înfricoşătoare, înaintând cu precaţie către cei doi. Apoi, când au ajuns faţă în faţă, aerul s-a umplut de un zgomot puternic, iar urechile erau asaltate de şuierături asurzitoare; de deasupra se auzeau strigăte. Era şi un urlet, cum niciun muritor nu auzise vreodată în afara acelui loc înfricoşător. Hurmanetar a făcut un pas înapoi, după care a înaintat din nou; şi, iată, atât Paznicul, cât şi Cel Groaznic au dispărut pe dată, iar zgomotul oribil s-a potolit.

8:26. Hurmanetar a trecut prin portal şi a ieşit într-un loc mai larg şi mai deschis, unde se afla un ochi cu apă. Era adânc, întunecat şi liniştit. A privit în apă, şi cu siguranţă că niciun muritor nu mai văzuse vreodată acele privelişti pe care oglinda liniştită a apei le dădea la iveală. A mers mai departe. Umbre înfricoşătoare săreau şi tremurau pe pereţi atunci când a intrat într-un coridor îngust, în care se zărea o lumină roşiatică ce părea să danseze, ca şi cum ar fi fost vie. Apoi, în faţa lui a văzut lumina zilei.

8:27. A ieşit la lumină; într-o parte se ridica versantul unui munte; în cealaltă parte era o prăpastie adâncă; dar în faţa lui se vedea o potecă îngustă, care ducea în sus. A fost atacat de păsări uriaşe, vulturi şi păsări cu capete ciudate. S-a luptat cu ele şi a continuat să urce, până când a văzut locuinţa lui Akamen. A ajuns la ea după un urcuş istovitor şi s-a aşezat în faţa marilor uşi de bronz, închise cu şapte zăvoare.

8:28. Hurmanetar nu a văzut niciun Paznic în faţa uşilor, însă i-a auzit vocea, care i-a pus cele şapte întrebări. El, cel care stătuse la picioarele lui Nintursu, şi-a amintit bine răspunsurile, şi fiecare dintre ele a deschis un zăvor. S-au pus şapte întrebări şi s-au dat şapte răspunsuri corecte. Uşile mari s-au deschis, iar Hurmanetar a trecut de ele, intrând în curtea lui Akamen.

8:29. În curte, Hurmanetar s-a luptat şi a biruit cele patru mari Fiinţe-fiară, care se hrănesc cu trupurile oamenilor, dar sabia lui Hurmanetar le-a doborât. A trecut apoi prin Sala Luptei, unde spiritele bune şi cele rele duc o bătălie veşnică pentru sufletele oamenilor, şi a ajuns în Odaia Morţii. Obosit fiind, s-a aşezat pe o piatră numită Scaunul lui Makilam, care se găsea în acel loc, şi a aşteptat.

8:30. Apoi, a venit Akamen cel Groaznic, iar Hurmanetar s-a luptat cu el jumătate de zi şi a biruit; în felul acesta, a intrat în palatul în care se găsea Uşa Sferelor. Pe aceasta, Hurmanetar a deschis-o cu Marea Cheie şi a intrat în Locuinţa Morţilor. Ţinea strâns Marea Cheie, căci fără ea nu era cale de întoarcere; însă nu putea să o ţină numai cu puterile sale, de aceea avea nevoie şi de puterile suplimentare ale celor care i-ar fi putut veni în ajutor.

8:31. În faţa lui s-a lăsat o ceaţă, care a continuat să se îngroaşe, dar pe măsură ce se îngroşa emitea o lumină a cărei strălucire creştea în intensitate şi care a început să capete o formă minunată şi sclipitoare. Când forma a fost completă, a văzut că acolo sătea o Fiinţă strălucitoare ca lumina soarelui şi frumoasă ca o rază de lună. Hurmanetar a auzit un glas care venea de la Fiinţa Minunată, care i-a spus, „Cine eşti tu, cel care vii aici, cu obrazul palid şi privirea plecată, cu inima grea şi cu spiritul mâhnit, istovit de un lucru ciudat care te roade? Inima ta jeleşte şi cu siguranţă că nimeni ca tine nu a mai intrat vreodată aici. Într-adevăr, curajos este acela care caută să intre prin forţa armelor". Hurmanetar a răspuns, „O, frumoasă vedenie, într-adevăr, inima mea nu este uşoară, căci am dat o luptă inumană. Am fost atacat de lucruri oribile, necunoscute pe Pământ, lucruri care bântuie noaptea visele oamenilor şi despre care se vorbeşte doar în şoaptă. Am venit să caut un prieten, un tovarăş de vânătoare, pe acel om fidel cu care am hoinărit. Moartea lui îmi apasă inima; aşa că am îndrăznit să vin chiar şi în acest loc".

8:32. Forma de Frumuseţe a zis, „Cel pe care-l cauţi se află dincolo de Apele Morţii, însă ţie, care ai trecut de Paznici, ţi se permite să mergi acolo. Însă nu trebuie să faci un lucru. În mijlocul apelor creşte planta veşniciei, copacul interzis, din care tu şi toţi oamenii nu trebuie să

© Biblioteca Spirituală

mâncaţi, al cărui fruct a fost furat de şarpele din vremurile străvechi. De vei mânca din el, vei avea parte de veşnica neschimbare, iar aceasta este soarta cea mai rea dintre toate. Du-te; zăboveşte puţin, apoi întoarce-te pe acest drum".

8:33. Hurmanetar a trecut dincolo de apele întunecate şi liniştite şi a ajuns pe Tărâmul Aşteptării, unde toate spiritele au o lumină roşcată. A intrat apoi prin Marea Uşă şi a ajuns în Locul Slavei, pe Tărâmul Vieţii Veşnice. L-a văzut pe prietenul său, pe tovarăşul său de vânătoare, pe omul loial cu care a rătăcit împreună. Iată, acolo, în faţa ochilor lui, era Yadol. Hurmanetar l-a recunoscut, cu toate că avea o formă minunată, ce nu putea fi descrisă pe înţelesul oamenilor. Era acolo, plin de viaţă, într-un loc luminos şi înfloritor, un loc cu copaci şi cu ape, un loc pe care niciun om nu l-ar putea descrie.

8:34. Yadol a vorbit cu Hurmanetar, şi a vorbit despre lucruri de mult uitate de oameni, precum şi despre adevăruri revelate care nu se mai auziseră din vremea când oamenii umblau cu Tatăl lor. Au vorbit unul cu altul, s-au odihnit în locuri plăcute, după care s-au îmbrăţişat şi s-au despărţit. Înainte ca Hurmanetar să plece, Yadol i-a spus, „Pentru că ai trecut prin Portalul Morţii, deşi nu ai fost chemat să ieşi din îmbrăţişarea cărnii, doar cu scopul de a te asigura că morţii nu ajung ţărână, suveranii acestui loc au hotărât că viaţa ta va fi scurtată. Vei mai avea însă destul timp; prin urmare, consemnează lucrurile despre care am vorbit, ca să devină pentru oameni nişte lumini călăuzitoare. Scrie-le în două cărţi, una în care să consemnezi Secretele Sacre, care sunt mai preţioase decât viaţa însăşi; această carte va fi pentru cei aleşi. Cealaltă, să fie o carte în care să consemnezi Misterele Sacre, pentru aceia care stau la picioarele celor aleşi. Prima va fi Cartea Adevărului Dezvăluit, iar cealaltă Cartea Adevărului Acoperit, Cartea Lucrurilor Ascunse".

8:35. Yadol a continuat, „Pe vremuri, oamenii puteau să treacă cu uşurinţă dintr-o sferă în alta, însă după aceea a apărut vălul ceţos. Acum, oamenii trebuie să treacă printr-un portal neîndurător pentru a uni sferele, iar pe măsura trecerii timpului, chiar şi acesta va fi închis pentru oameni. Secretul substanţelor, care dacă sunt amestecate devin calul care îi poate purta pe oameni aici, va fi ştiut doar de cei ce cunosc misterele, însă la acestea se va ajunge şi mai greu. Epocile vor trece şi vor apărea multe mistere false, aşa încât cărarea ar putea fi închisă sau s-ar putea să nu se mai ştie drumul". Iată ce a spus Yadol, şi au mai vorbit şi despre alte lucruri.

8:36. Hurmanetar s-a întors. A trecut peste Apele Morţii, fost susţinut de Paznicii Formei, de cei care au protejat puterile Marii Chei. A salutat Fiinţa Minunată; a trecut prin numeroasele odăi, prin curte şi prin uşile cu multe zăvoare, coborând pe poteca luminată de torţe ciudate, până când a ajuns în peşteră şi a ieşit afară.

8:37. La intrare, Formana încă aştepta; s-a sculat din veghea sa şi l-a întâmpinat cu căldură pe Hurmanetar, zicând, „Credeam că ai murit şi că stai înţepenit între flăcările gemene, şi m-am temut pentru tine. Când colo, iată, ieşi afară cu un chip luminos, ca unul în care viaţa a fost reînnoită. Inima mea se bucură pentru tine, dar hai să nu zăbovim, hai să plecăm din acest loc înfricoşător, căci timpul lung în care am vegheat mi l-am petrecut în teamă".

8:38. Au plecat de pe munte; au trecut prin pădure. S-au luptat cu lucrurile care pândeau în umbra copacilor înalţi şi ameninţători. Au trecut prin Poarta Înaltă de Mulţi Coţi şi s-au întors pe păşunile plăcute ale lui Formana.

CAPITOLUL IX - ASARUA

9:1. Ancheti fusese lăsat cu fiicele lui Formana, care, pentru că abia ajunseseră la vârsta fecioriei, erau îndărătnice şi l-au necăjit rău, aşa încât a căutat nişte locuri în care să fie singur, căci era un tânăr fără barbă, neexperimentat în asemenea chestiuni. Dincolo de locul în care trăiau era un râu, iar de pe deal, ieşind din pădure, venea un pârău care se vărsa în el. Mai sus de acel pârâu era o vale în care se găsea un mic lac, ce era alimentat de un curs de apă dulce. Aici, într-o casă făcută din împletituri de nuiele, trăia o fecioară al cărei nume era Asarua; aceasta locuia împreună cu mama ei, Mamuah, care era o femeie oarbă, dar înţeleaptă.

© Biblioteca Spirituală

9:2. Tânăra abia ajunsese la vârsta fecioriei, şi nici nu vâna, nici nu săpa pământul. Trăia într-o grădină de copaci, instrumentele trudei sale fiind cârligul şi cuţitul de retezat crengi. Îşi petrecea zilele făcând munci care o bucurau, iar pe buzele ei era întotdeauna un cântec. Lucra fericită printre copaci, scoţând rădăcini din pământ, tăind crengile care creşteau prea mult şi smulgând buruieni. Cunoştea arta altoirii, astfel încât fructele creşteau în alţi copaci decât ar fi trebuit. Creştea tulpini de viţă, dar ale căror fructe nu erau folosite pentru vin, pe care le răsucea în jurul trunchiurilor şi ramurilor copacilor.

9:3. Femeile trăiau sub protecţia tatălui lui Asarua, însă mama lui Asarua nu era din familia lui, fiindcă el era un rege ciudat, dar puternic. Locul în care îşi duceau zilele era îngrădit şi păzit de şapte câini fioroşi, cu blana roşcată şi trupul alungit. Fecioara era suplă şi avea sânii tari, era roşie în obraji şi avea pielea de culoare deschisă. Singurul ei veşmânt era ţesut simplu şi lipsit de podoabe, căci nu avea niciun lucru din acelea cu care se gătesc femeile. Pe cap avea o cunună de frunze împodobită cu flori. Era ruşinoasă şi îşi ferea privirea; însă nu trecea neobservată, căci ochii bărbaţilor o văzuseră din afara locului unde trăia. Însă aceştia nu intrau acolo, deoarece pentru ei era un loc sacru, şi se temeau să pună piciorul acolo.

9:4. Într-o zi, un vânător a trecut prin apropiere şi a fost izbit de frumuseţea şi modestia ei. S-a gândit şi la ceea ce ea avea de oferit, fructe frumoase şi ierburi verzi, o grădină îmbelşugată, unde ar fi putut să se odihnească în braţele ei după asprimea vânătorii. Aşa că a venit să-şi prezinte omagiile, îmbrăcat ca pentru vânătoare, cu arcul pe spate şi suliţa în mână. A adus cu el două gâşte sălbatice şi un purcel, ca să i le pună la picioare, însă de îndată ce a depăşit împrejmuirea, câinii au fost sloboziţi şi s-au repezit la el. Vânătorul, văzând că nu este binevenit, s-a gândit în sinea lui, „Dacă eu par necioplit în ochii ei, poate că fratele meu, care este păstor, va avea mai multă trecere”.

9:5. Prin urmare, păstorul a venit şi s-a aşezat pe iarba din exteriorul gardului, prezentându-şi omagiile cu muzică din fluier, însă fata nu i-a acordat nicio atenţie. Totuşi, el a continuat să rămână acolo până când, ostenit de atâta cântat, a strigat, „Du-te, căci ce nevoie am eu de una care pierde vremea tot timpul? Du-te şi învaţă să cânţi de la apele curgătoare”.

9:6. În zilele care au urmat, au venit şi alţii; printre aceştia s-a numărat şi un negustor, un om bogat, un posesor de ogoare şi vii. Aflase despre frumuseţea ei şi era stârnit de faptul că este inaccesibilă. Aşa încât s-a gândit, „Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum spun oamenii, atunci această femeie va fi a mea. Nu am eu suficiente bogăţii să-i asigur toate acele lucruri care pot bucura inima unei femei? Aşa că a venit îmbrăcat cu o mantie roşie, prinsă cu nişte broşe de bronz. Avea catarame de argint şi podoabe de carneol şi aur. Era un om cu limba mieroasă şi avea un bagaj de cuvinte frumoase. A venit însoţit de slujitori, care l-au alungat pe un om ce stătea lângă gard. Negustorul a intrat cu curaj pe poartă, însă a fost întâmpinat de Asarua. Când şi-a prezentat omagiile cu nişte vorbe meşteşugite, ea i-a spus,

„Ce altceva mai ai de oferit în afară de aur şi bogăţii? Crezi că aceste lucruri lipsite de sensibilitate îmi pot cuceri inima? Oare pot fi cumpărată ca o femeie care slujeşte în casa tatălui ei? Este posibil să ajung una dintre numeroasele femei pe care le-ai cunoscut? Ocupanta unui colţ din inima ta, O, bărbat cu multe iubite?”. Atunci, omul s-a mâniat pe ea; însă ei puţin i-a păsat, iar câinii l-au alungat cât era el de stăpân, pentru că locul acela era sacru.

9:7. Într-o zi, nu la mult timp după aceea, a trecut pe acolo şi Ancheti, care a văzut-o pe fecioara Asarua, însă din cauza lipsei sale de experienţă în privinţa femeilor a ezitat să-i vorbească, cu toate că şi el fusese izbit de frumuseaţea şi ţinuta ei feciorească.

9:8. Altădată, trecând din nou pe acolo, Ancheti s-a oprit în acel loc şi văzând o femeie bătrână aşezată sub un copac, i-a zis, „Mamă, îmi poţi da puţină apă, căci din cauza călătoriei sunt însetat”. Femeia i-a răspuns, „Fiul meu, dincolo de acest loc este apă din belşug, pe care urechile tale tinere ar trebui să o audă, însă eu sunt oarbă şi nu pot vedea. Şi mie îmi este sete, de aceea te rog să te duci şi să îmi aduci şi mie nişte apă rece din ochiul de apă aflat sub cascadă”. Aşa că Ancheti s-a dus şi a băut, după care i-a dat apă şi femeii. Deşi Asarua l-a observat de la distanţă, nu s-a apropiat, dar nici nu a lăsat câinii să se ducă spre el.

9:9. Hurmanetar, care se întorsese din ciudata sa călătorie, a fost nedumerit văzându-l pe

© Biblioteca Spirituală

Ancheti că este tăcut şi că gândurile îi umblă în altă parte. De aceea, Hurmanetar l-a întrebat, „Eşti bolnav? Te doare ceva?”. Şi după ce Ancheti i-a vorbit despre fecioara pe care o văzuse, Hurmanetar a spus, „Aceasta este o chestiune delicată, ce nu ţine de tacticile iscusite ale bărbaţilor. Căci nu zboară fazanul atunci când vede ogarul? Iar floarea lunii îşi închide petalele când o atinge un bărbat şi le deschide atunci când o atinge o femeie. Inima ta te-a călăuzit aşa cum se cuvine când te-a îndemnat să fii precaut, căci tu nu eşti pregătit să prinzi această pasăre rară a frumuseţii, întrucât înţelepciunea nu te ajută. Aceasta este misiunea unei femei, aşa că hai să trimitem o femeie; privighetoarea cântă în prezenţa bufniţei, dar se ascunde tăcută atunci când şoimul dă târcoale”.

9:10. Apoi, Hurmanetar a vorbit cu slujitoarea celei care dăduse naştere fiicelor lui Formana, iar slujitoarea a fost de acord să facă ceea ce i s-a spus. Astfel, când s-a luminat de ziuă, a plecat de acolo neînsoţită şi ajungând la locul unde locuia Asarua s-a aşezat în faţa porţii. În cele din urmă, Asarua a zărit-o pe această bătrână adusă de spate, ce era obosită şi murdară după drumul pe care-l făcuse; şi din amabilitate, căci era blândă şi plină de compasiune din fire, a adus-o pe bătrână înăuntru, ca să se poată aşeza la umbra unui copac, să se odihnească şi să mănânce câteva fructe.

9:11. După ce slujnica s-a odihnit la umbră şi s-a răcorit, i-a vorbit lui Asarua, zicând, „Ce frumoasă este grădina ta, ce bine este udată, ce lucioase şi răcoritoare sunt fructele acestea numeroase. Am auzit multe despre acest loc, însă şi mai multe despre tine şi despre frumuseţea ta; însă cuvintele bărbaţilor nu se compară cu ceea ce văd eu cu ochii mei”. Asarua a zis, „Cuvintele bărbaţilor diferă adesea de gândurile inimii lor; căci cuvintele lor linguşitoare sunt doar o momeală aşezată deasupra unei capcane puse cu iscusinţă. Hai să nu vorbim despre bărbaţi şi şiretlicurile lor, ci despre nişte lucruri mai plăcute. Vino, hai să ne plimbăm prin grădină”.

9:12. S-au plimbat şi au ajuns într-un loc unde creştea un arbore de tamarisc, iar în jurul tamariscului se încolăcea o viţă care avea pe ea mulţi ciorchini de strugure. Bătrâna slujitoare a spus, „Priveşte acest copac, ce valoare ar avea el dacă nu ar exista această viţă? Căci nu ar fi bun decât ca lemn de foc. Însă în lpsa lui, viţa ar creşte pe pământ şi s-ar târî în ţărână, fiind călcată în picioare de orice trecător. Nu ar putea să se ridice singură, aşa încât ar rămâne doar o plantă târâtoare lipsită de fructe. Priveşte câştigul pe care-l aduce unirea lor şi învaţă ce este înţelepciunea. Oare nu este copacul precum bărbatul, iar viţa precum femeia?

Noi, care am îmbătrânit văzând astfel de lucruri şi care am învăţat din ele, am căpătat înţelepciune. Cei tineri nici măcar nu vor să citească spre folosul lor din cartea ce stă mereu deschisă înaintea ochilor lor”.

9:13. Asarua a ascultat, dar a vorbit puţin, şi pe când mergeau, slujitoarea i-a vorbit despre tinerele fete ale lui Formana, pe care le crescuse, şi despre firea bărbatului şi a femeii. A vorbit aşa cum vorbesc femeile, luând lucrurile pe ocolite. Vorba bărbaţilor iese ca o săgeată, însă vorba femeilor iese ca un norişor de fum. Bărbaţii vorbesc pe şleau, dar cuvintele ieşite din gura unei femei sunt acoperite şi întortocheate. Limba femeii este ca o sabie pusă într-o teacă de mătase. Nu degeaba se spune că femeile au două limbi. Probabil că aceste cuvinte au fost adăugate în vremea lui Thalos, fiindcă nu toţi bărbaţii cred aşa ceva despre femei.

9:14. Slujitoarea avea un bagaj nelimitat de cuvinte, iar Asarua a fost atât de surprinsă de lucrurile despre care vorbea, încât nu a putut să spună nimic. Şi vorbind aşa, au ajuns la mica locuinţă, unde mama lui Asarua pregătea masa. Ea a invitat-o pe slujnică să mănânce cu ele şi să rămână acolo peste noapte, ceea ce slujnica a acceptat bucuroasă.

9:15. După ce au mâncat, slujitoarea a vorbit cu Mamuah, mama lui Asarua, aşa cum vorbesc două femei nefericite, ale căror fiice sunt frumoasee, dar refuză să se căsătorească, fiindcă nu vor să asculte nici măcar sfaturile bune legate de căsătorie; căci aşa se întâmplă, indiferent dacă este vorba despre femei adevărate sau femei denaturate. Cuvintele care contau erau puţine şi pierdute printre multe alte cuvinte inutile, însă ele şi-au atins scopul în privinţa lui Mamuah, ale cărei urechi nu erau surde la o astfel de conversaţie, aşa că i-au pătruns în inimă. Prin urmare, a fost foarte atentă când cealaltă a vorbit despre Ancheti, care cu toate că era tânăr,

© Biblioteca Spirituală

era un om înţelept. Deşi nu băuse prea mult din apele înţelepciunii, totuşi fântâna din care îşi potolise setea era una care nu seca. „Fii înţeleaptă”, i-a spus slujnica, „Alege-l pe acest tânăr, căci cu siguranţă nu va veni pe aici vreunul mai bun. Acesta nu fuge de îndatoririle sale; nu este leneş şi nu îşi pierde timpul cu plăceri inutile. Nu aleargă de la o femeie la alta, şi chiar dacă este adevărat că acest lucru s-ar putea datora vârstei pe care o are, totuşi vorbeşte despre femei doar cu respect, ceea ce nu se întâmplă în cazul acelora care caută plăcerile sexuale. Este un bărbat curajos; este de stirpe regală şi, mai presus de toate, este înţelept, pentru că are un învăţător înţelept. Este un tânăr promiţător, care nu îşi oferă iubirea în mod superficial”.

9:16. Mama lui Asarua a ascultat cu ambele urechi cuvintele slujnicei, iar când aceasta era pe punctul de a pleca, i-a zis, „Vino pe aici când este lună nouă, ca să vorbim mai mult despre aceste lucruri”. Ancheti a trecut din nou pe acolo, iar când a fost lună nouă, slujitoarea s-a întors şi i-a spus lui Mamuah, „Este în regulă, fiica mea se va căsători cu tânărul Ancheti. Însă mai întâi trebuie să slujească un an în locul unde se află acum; apoi, va trebui să lucreze aici timp de un an; după aceea, va avea binecuvântarea mea şi se va putea căsători cu Asarua”. Ancheti a fost de acord cu aceste cerinţe, aşa că a lucrat timp de doi ani pentru a se căsători cu Asarua.

CAPITOLUL X - MOARTEA LUI HURMANETAR

10:1. În zilele când oştile din Elshumban erau gata de luptă, Hurmanetar a plecat cu cei din casa lui şi din casa lui Ancheti să locuiască în ţinutul dintre Marele Râu cu Ape Dulci şi Apele Sărate din Apus; aşa că şi-au ridicat tabăra acolo. Erau într-o regiune în care unii oameni vorbeau aşa cum vorbea şi Hurmanetar, dar cu toate că erau şi oameni violenţi printre ei, locuitorii acelui ţinut i-au lăsat pe Hurmanetar şi pe cei aflaţi cu el să trăiască în pace, fiindcă în acele zile oamenii erau în conflict cu Inahana.

10:2. Când era aproape să ducă la bun sfârşit sarcina pe care o primise, Hurmanetar a ştiut că zilele sale pe tărâmul celor vii nu mai sunt atât de numeroase; prin urmare, s-a dus într-un loc ca să trăiască în solitudine. Acolo a postit multe zile, trimiţându-şi spiritul să comunice cu Tatăl Zeilor, însă Dumnezeu a rămas tăcut. Atunci, a plecat din acel loc şi s-a dus într-o peşteră, unde a trăit în semiîntuneric timp de multe zile; dar nici de această dată nu a primit vreun răspuns de la Tatăl Zeilor. Aşa că Hurmanetar a plecat din peşteră şi s-a întors la oamenii săi, care l-au auzit spunând, „Vai de mine, căci cu adevărat Dumnezeu m-a părăsit şi rămâne surd la rugăciunile mele. Totuşi, am făcut toate acele lucruri care mi s-au spus odinioară şi care sunt scrise în Marea Carte, aşa că unde am greşit oare?”.

10:3. Pe urmă, s-a despărţit de oameni şi a dormit singur, fiindcă avea inima grea. Dar, iată, noaptea a avut un vis. În el a văzut Simbolurile Sacre întinse pe o pânză de in alb, şi fiecare dintre ele era aranjat după forma pe care o avea. În timp ce privea la ele şi le numerota, dând fiecăruia un număr, a venit un măgar care a mâncat Simbolurile Sacre şi, iată, măgarul sa preschimbat într-un şoim. Apoi, în timp ce privea, şoimul a devenit o vacă ce avea între coarne două coroane, una de argint şi alta de aur, iar vaca i-a vorbit lui Hurmanetar, spunându-i, „Bea din laptele meu şi ungeţi ochii cu el; astfel se vor deschide şi vei vedea”. Hurmanetar a băut lapte şi şi-a uns ochii, şi atunci s-a trezit. Aducându-şi aminte visul şi fiind un om înţelept, nu avea nevoie de altcineva care să i-l tălmăcească. Aşa că a făcut imediat lucrurile care trebuiau făcute, pe care cei cu înţelegere le cunosc, şi a plecat de la oamenii săi.

10:4. Hurmanetar s-a dus într-un loc retras, aflat la o distanţă de o zi. Parcursese cam jumătate din drum când s-a simţit istovit de soarele amiezii, aşa că s-a aşezat la umbra unui copac să se odihnească. Şi în timp ce moţăia, iată, a coborât din Cer o lumină mare, care a lovit pământul în faţa lui. A auzit un zgomot puternic, ca cel făcut de un bici care trozneşte, şi a fost orbit. Apoi, a auzit o voce care îi spunea, „Iată, Eu sunt aici, sunt Dumnezeul Zeilor şi Dumnezeul Oamenilor de la începuturi”. Auzind acest lucru, Hurmanetar a căzut cu faţa la pământ şi a strigat, „O, Tu, Cel Măreţ, eu sunt robul Tău”.

10:5. Atunci, Dumnezeu a spus, „De ce vrei să deschizi uşa către mine? Rasa omenească a

© Biblioteca Spirituală

decăzut, iar oamenii nu mai sunt cu Mine. Nu sunt eu Acela care s-a retras, Acela care s-a ascuns?".

10:6. Însă Hurmanetar, care se afla la pământ, a răspuns, „O, Tată al Zeilor, eu, robul Tău, aş vrea să cunosc voia Ta. Aproape că mi-am îndeplinit sarcina şi aş vrea să ştiu dacă Tu consideri că este bine ce am făcut sau dacă este un lucru făcut fără binecuvântarea Ta".

10:7. Dumnezeu i-a răspuns lui Hurmanetar, zicând, „Nu este acesta un Lucru Sacru, o moştenire păstrată şi transmisă de la o generaţie la alta din zilele când oamenii umblau împreună cu Mine? Aşadar, este un lucru bun, deşi trebuie avut grijă ca nu cumva aceste taine să fie văzute de ochii oamenilor profani. Poţiunile acestea fermentate, atunci când au toate ingredientele necesare, vor permite oamenilor să facă o punte între cele două sfere ale existenţei; de asemenea, dacă vor fi folosite într-un alt fel, ele vor da bărbaţilor o potenţă aproape nelimitată, iar femeilor le vor provoca plăceri extraordinare. Iată de ce asemenea lucruri trebuie păzite cu mare grijă, căci oamenii inferiori vor face cu siguranţă abuz de ele. Dar fie ca toate aceste lucruri să rămână consemnate în scris; tu fă cu ele ceea ce ai fost instruit".

10:8. „Tu mă numeşti Tatăl Zeilor, şi nu greşeşti. Însă Eu sunt Dumnezeul Ascuns, Dumnezeul Manifestării Tainice, Dumnezeul Nedreptăţit, Dumnezeul Trădat, Dumnezeul Dezamăgit. Eu sunt acel Dumnezeu care a căutat să dea iubirea Divină oamenilor, fiindcă am vrut să-i fac moştenitorii Mei, să-i fac să se împărtăşească din divinitate şi să fie co-creatori împreună cu Mine. Însă oamenii au nesocotit dreptul lor din naştere, nu doar pentru faptul că sunt răi, ci şi pentru că sunt slabi şi iubitori de plăceri. Prin urmare, iubirea care li s-a oferit odinioară nu se mai poate manifesta acum în toată splendoarea ei; nu îşi poate arăta frumuseţea; acum ea trebuie să fie pusă la dospit prin severitate şi pedeapsă. Asta pentru ca toţi aceia care sunt moştenitori ai divinităţii să se poată întoarce la ea fără a-şi pierde puterile, dar să fie purificaţi de slăbiciunile lor şi de iubirea pentru lucrurile aducătoare de plăceri, dar nefolositoare. Tu trebuie să ştii următorul lucru, astfel încât şi oamenii să-l poată cunoaşte. Divinitatea nu este un lucru creat şi nu poate fi dată în dar. Ea vine ca o încununare a eforturilor. Eu, Atotputernicul Dumnezeu, pot crea cu gândul meu zece mii de lumi; tu să spui asta".

10:9. „Oamenii zic, aşa cum vor zice şi în epocile care vor urma, „De ce, dacă Dumnezeu este atotputernic, nu poate crea perfecţiunea imediat? De ce nu creează El fiinţe care să posede de la început iubirea divină? De ce este nevoie de Pământ, cu toate încercările şi necazurile sale? Tu să ştii, ceea ce pentru voi reprezintă nişte epoci îndelungate, pentru mine sunt doar nişte gânduri trecătoare dintr-un moment al veşniciei. Eu inspir, iar oştirile planetelor şi ale stelelor dispar. Expir, şi oştirile planetelor şi stelelor apar din nou. Iar inspir, şi ele nu mai sunt. Toate lucrurile există în interiorul Celui Veşnic, iar ceea ce oamenii cunosc ca fiind curgerea timpului este de fapt o secvenţă a creaţiei".

10:10. „Urmăreşte zborul săgeţii trase de un arcaş. Ea zboară din arcul îndoit, apoi, după ceva timp, îşi atinge ţinta. Dar săgeata Mea pleacă din arc şi îşi atinge ţinta simultan. Distanţa, timpul şi schimbarea nu sunt în natura Mea. Odinioară, Eu, Dumnezeul tău, nu eram separat de om, odrasla Mea. Acum sunt învăluit, ca să nu mă poată vedea, dar asta nu pentru că aşa am vrut Eu, ci pentru că omul a ales să fie aşa. Această barieră dintre noi devine din ce în ce mai densă, pe măsură ce omul îşi nesocoteşte cu uşurinţă dreptul lui din naştere; de acum încolo, acest văl va putea fi străpuns doar în urma unei pregătiri îndelungate şi pline de râvnă, şi chiar şi aceia dispuşi să facă asta vor trebui să cunoască cheia. Eu vin la tine, nu datorită pregătirilor tale, ci pentru că Dumnezeul tău este mereu gata să se apropie de oameni. Cu toate că între noi există această barieră, ea nu este opacă pentru rugăciunile sincere, venite dintr-o inimă pură. Oamenii trebuie să ştie lucrul acesta. În ceea ce te priveşte pe tine, zilele tale sunt numărate; acum eşti precum un coş cu nişte seminţe pe care o altă mână le va presăra şi le va sădi. Multe lucruri despre care ţi-am vorbit nu sunt pentru urechile oamenilor, căci o astfel de cunoaştere, dacă le este dată pe degeaba, nu le va fi de folos. Alte lucruri sunt mai presus de nivelul lor de înţelegere actual; aşadar, consemnează aceste lucruri pentru acele generaţii de oameni care încă nu s-au născut. Oamenii sunt în prezent ca nişte copii, de aceea trebuie să înveţe din nou precum copiii, cu ajutorul unor poveşti copilăreşti".

© Biblioteca Spirituală

10:11. Prin urmare, du-te de aici, du-te la Ancheti şi spune-i aceste lucruri. Spune-i şi faptul că Dumnezeul lui, adică Eu, Cel Ce Sunt, îl aleg pe el ca semănător al seminţelor. Dă-i de veste că Eu, Cel Ce Sunt, îi voi călăuzi paşii şi voi deschide o uşă în această barieră, astfel încă să îmi poată auzi glasul. Fie ca ochii tăi să vadă acum din nou; şi, iată, Eu Sunt Cel Ce Sunt".

10:12. Hurmanetar a plecat din locul unde văzuse chipul Taălui Zeilor şi s-a întors în tabăra oamenilor săi, care fusese ridicată în mijlocul păşunilor. Când s-a apropiat, a văzut vite care stăteau întinse pe malul apelor curgătoare şi oameni care se mişcau printre ele. Vitele erau moarte, iar burţile le erau umflate. Oamenii au venit la Hurmanetar şi au strigat, „Iată cum sunt luate mijloacele de existenţă de la gura copiilor noştri. Vitele au mâncat o iarbă care arde ca focul în burţile lor, aşa încât au nevoie de apă, şi beau peste măsură, până când burţile le plesnesc din interior; şi mor din această cauză. Cine este acela pe care tu îl numeşti Tatăl Zeilor? Poate că zeii au un tată, dar unde este zeul care îi protejează pe oameni? Unde este zeul care este Tatăl Oamenilor? În vreme ce tu ne-ai lăsat să îl slăvim pe Cel Măreţ, care poate se ocupă de treburile zeilor, dar nu şi de bunăstarea oamenilor, vitele noastre au pierit. Din cauza cuvintelor tale, noi nu am avut grijă să construim un templu pentru Shemakin sau să îl slăvim pe Yahana; cu adevărat, noi suntem nişte oameni amăgiţi şi induşi în eroare. Suntem nişte oameni care au umblat cu ochii pe sus şi au căzut în nisipuri mişcătoare. Spunene, aşadar, înţeleptule, cine sunt dumnezeii oamenilor şi ai vitelor?".

10:13. Inima lui Hurmanetar s-a umplut de mânie, aşa că a strigat la poporul furios, „De ce strigaţi la mine şi căutaţi vreun zeu care să vă vină în ajutor? Există doar un singur Dumnezeu, iar aceştia pe care voi îi numiţi zei sunt doar nişte manifestări ale tovarăşilor săi. De ce căutaţi să aruncaţi vina asupra lui Dumnezeu pentru neglijenţele voastre? Nu şi-a luat El mâna de pe toate creaturile care îl slujesc pe om şi le-a dat în mâinile voastre? Priviţi la fiarele din păduri şi din sălbăticie; mănâncă ele oare ierburi otrăvitoare? Nu vedeţi că sunt capabile să deosebească plantele vătămătoare de cele hrănitoare? Plantele care vindecă boala de cele care aduc moartea? Cine le-a învăţat această înţelepciune? Sunt creaturi aflate în grija lui Dumnezeu, care nu este neglijent precum omul, de aceea ele sunt ferite de ierburile ucigătoare şi ştiu să le evite. Dar voi, pentru că aţi luat aceste biete animale ca să profitaţi de pe urma lor, sunteţi singurii responsabili pentru sănătatea lor. Ele sunt responsabilitatea voastră".

10:14. „Tatăl Zeilor a făcut şi vitele aşa cum a făcut toate creaturile, şi atâta timp cât sa ocupat de ele acestea au fost ferite de ierburi ucigătoare. Apoi, oamenii le-au luat ca să îi slujească. Acestea au dat lapte şi brânză care să-i hrănească, carne tare care să le susţină trupul, precum şi piei care să le ţină de cald atunci când dorm. Lucrurile acestea au fost date de vite omului, nu lui Dumnezeu. Prin urmare, cine ar trebui să le protejeze şi să aibă grijă de ele, cel care profită de pe urma lor sau cel care nu are nimic de câştigat? Vreţi ca Dumnezeu să vă pască vitele? Să le apere de ierburile ucigătoare, în timp de voi dormiţi la umbră? Nu este aceasta o răsplată justă pentru neglijenţa voastră? Voi ştiţi că iarba este mortală, însă aceste vite proaste, care îl slujesc pe om, habar nu au, pentru că au fost lăsate în grija voastră. Voi vreţi să luaţi tot ce vă dau ele, dar refuzaţi să le protejaţi cu pricepere? Ce fel de oameni sunteţi voi, cei care strigaţi, «Vai de noi, Dumnezeu ne-a uitat»?. Cine sunt aceia care îşi frâng mâinile, zicând, «Ce zeu să căutăm care să ne ajute în această nenorocire pe care am abătut-o singuri asupra noastră»? Ridicaţi-vă ca nişte bărbaţi şi luaţi pe umeri povara neglijenţei voastre şi a lipsei de râvnă. Să nu vă temeţi niciodată că Dumnezeu îl va părăsi pe om, căci dacă omul îşi respectă îndatoririle pe care le are, Dumnezeu va face ceea ce trebuie să facă Dumnezeu, însă omul este acela care dezamăgeşte. Omul caută să ia mai mult decât dă. Dar indiferent ce face omul spre folosul lui, are şi responsabilităţi. Dumnezeu a hotărât că omul se poate folosi de absolut orice, însă făcând aceasta, el trebuie să îşi asume şi răspunderea că va avea grijă de lucrul respectiv şi că îl va utiliza corect. Să fie asta o nedreptate?". Oamenii nu au mai spus nimic.

10:15. Hurmanetar le-a spus atunci oamenilor să scoată vitele din apă, iar unele dintre acelea care mâncaseră iarba ucigaşă au fost salvate. Apoi a împărţit păşunile şi a trimis oameni să caute locurile unde se găsea iarba ucigaşă şi să o smulgă din pământ.

10:16. Într-o zi, când Hurmanetar mergea prin tabără, a văzut un om care îşi îngropa fiica

© Biblioteca Spirituală

abia născută, iar Hurmanetar s-a mâniat pe acel om pentru lucrul acela. Era o faptă dezgustătoare pe care o săvârşeau cei ce pribegeau pe nisipuri şi oamenii primitivi ce trăiau în sălbăticie. Hurmanetar a luat copila şi a dus-o la soţia lui Ancheti, care a salvat-o. A fost numită Mahat, care înseamnă pură la inimă, însă din cauza nisipului care îi intrase în ochi era oarbă.

10:17. Străinii care erau prin tabără s-au mâniat pe Hurmanetar pentru ceea ce făcuse. De asemenea, pentru că îl lovise pe tatăl copilei şi acela sângera, au cerut despăgubiri pentru sângele lui. Aceştia au spus, „Aceasta este o faptă nedreaptă, căci cel ce îşi îngroapă fiica pentru că nu o poate întreţine nu face nimic rău în ochii noştri. Nu ar fi fost mai bine să fie îngropată în pământ şi să nu o mai vadă nimeni, decât să trăiască în dezonoare? Nu este dreptul tatălui de a decide dacă fiica lui va trăi? Se poate spune oare că femeia are un suflet al ei? Nu este ea doar făuritoarea trupului, iar sufletul îi este dat în păstrare de către bărbat?”.

10:18. Străinii aflaţi în tabără nu erau atât de numeroşi, pe când oamenii lui Hurmanetar erau mulţi şi puternici, însă el i-a tratat cu dreptate pe cei care cereau plată pentru sânge. Li s-a dat o monedă de argint şi un viţel care era gata de a fi tăiat. Astfel, Mahat a intrat în casa lui Ancheti.

10:19. Hurmanetar şedea împreună cu Ancheti şi i-a zis, „Ţi-am vorbit despre ce mi sa întâplat când am stat sub un copac într-un loc retras, şi despre lucrurile pe care trebuie să le ştii pentru a fi înţelept. Îţi las în păstrare comorile pe care le-am făurit cu mâinile mele, iar tu eşti bine instruit în Lucrurile Sacre şi în Mistere. Ai parte de un destin care poate nu va putea fi împlinit în acest loc, căci hrana ce se obţine aici este din zi în zi mai puţină. Prin urmare, hai să plecăm şi să facem o călătorie spre apele sărate, fiindcă dacă am lua-o prin pădure sau prin sălbăticie s-ar putea să ne pierdem viaţa. Turmele pot fi mânate înaintea noastră, căci drumul este lat şi există apă din belşug”

10:20. Aşa că au plecat din acel loc şi au călătorit către apele sărate, iar atunci când au ajuns acolo au luat-o spre miazăzi, înaintând până ce au ajuns la Basor. Acolo, şi-au pus tabăra, căci Hurmanetar se îmbolnăvise de o boală mortală. Pe când stătea pe un pat din piei de oaie, l-a chemat pe Ancheti, însă acela nu a venit, deoarece o luase înainte să iscodească terenul. Totuşi, Ancheti a venit înainte ca Hurmanetar să plece de pe Pământ, iar Hurmanetar a ştiut că este acolo şi l-a chemat lângă el. Apoi, Hurmanetar a spus, „Mi-a sosit ceasul, însă nu am nicio teamă, ştiind că nu mă duc într-un loc unde oamenii mănâncă ţărână şi unde totul este întunecat şi trist. Fricile tinereţii mele sunt doar nişte umbre lipsite de substanţă; ele fug din calea luminii pure a Adevărului”.

10:21. „Tu ai un mare destin; fie să întinzi mâna şi să apuci ceea ce inima ta doreşte, şi odată ce ai apucat acel lucru, să-l foloseşti pentru a-i izbăvi pe oameni din întunericul ignoranţei lor. Să străluceşti la fel ca soarele care îşi trimite razele ca o plasă asupra pământului pentru a-l lumina. Du-te într-un ţinut unde omul drept se va îmbogăţi, iar omul necinstit va sărăci, căci balanţa trebuie reglată în aşa fel încât bogăţiile să nu mai fie o răsplată pentru necinste şi înşelăciune. Du-te într-un ţinut unde aceia care au putere şi deţin poziţii înalte în societate să servească ca exemple de bunătate şi cinste; unde doar cei vrednici să ocupe funcţii înalte; unde toţi aceia care au bunuri şi moşii le folosesc pentru a-i ajuta pe cei nevoiaşi şi pentru a se împotrivi celor care îi asupresc pe cei slabi şi lipsiţi de apărare”.

10:22. Ancheti a zis, „Dar unde este acest ţinut şi cum îl voi găsi?”. Hurmanetar a răspuns, „Dacă ar exista un asemenea loc, ce rost ar mai avea să te duci acolo? Căci ceea ce ar trebui să faci tu, ar fi făcut deja de altcineva”.

10:23. Hurmanetar a murit şi a fost îngropat adânc în pământ, şi nimeni nu ştie unde îi este mormântul. Fie să trăiască veşnic şi să locuiască împreună cu Tatăl Zeilor, pe care l-a slujit!

10:24. Aceste lucruri referitoare la Hurmanetar au fost rescrise de multe ori, însă acele copii au păstrat adevărul. Ceea ce urmează a fost adăugat ulterior, însă cine a făcut asta şi când este imposibil să aflăm.

10:25. Hurmanetar este îngropat în ţinutul Filistia. Să fie oare acesta Okichia?

10:26. Tatăl lui Hurmanetar a fost Nimrod, Cel cu Două Arcuri. Eu mă îndoiesc de acest lucru, fiindcă nu este consemnat.

© Biblioteca Spirituală

10:27. Piatra lui Makilim (n.t. la 8:29 este numit Makilam) este şi acum la Bethgal. Cuvintele de pe mormântul lui Yadol sunt acestea: „A murit pentru că nu era ca alţi oameni”. Eu, Frastonis, am fost acolo şi am văzut.

10:28. Pot lucrurile să stea în felul acesta când au trecut optzeci de generaţii? Astfel de oameni nu sunt martori credibili. Samaritenii spun că Yadol nu a fost un om muritor.

10:29. Ştim sigur acest lucru: faptele lui Hurmanetar şi ale lui Yadol sunt relatate mai pe larg în Poveştile Hitiţilor.

10:30. Scutul lui Ancheti era numit Marele Zguduitor şi pe el era pictată pasărea ce sare prin nămol. Această pasăre i-a învăţat pe oameni să scrie, întrucât ea lăsa urme pe nămol, pe care la început oamenii le-au considerat prevestiri, însă apoi le-au transformat în semne ce puteau fi citite. Acestea nu sunt ale noastre, cu toate că oamenii care trăiesc printre noi le pot citi.

10:31. Ancheti i-a învăţat misterele metalelor pe oamenii din Okichia, un ţinut al berii, al pâinii şi al laptelui. A fost renumit şi în Cele Două Ţinuturi ale Luminii.

10:32. Mahat cea oarbă, care a rămas fecioară, l-a îndrumat pe Ancheti să meargă în acest ţinut atunci când încă era o copilă. Aceasta era plină de lumina interioară a înţelepciunii şi a văzut cu spiritul ei. Când nu ştia încotro să meargă, tatăl ei o aşeza pe pământ şi ţinea în faţa ei o pană mică, către care sufla. Şi el se îndrepta în direcţia respectivă, şi niciodată nu a apucat-o pe un drum greşit. Mai târziu, ea a folosit această metodă ca să aplaneze disputele şi să judece oamenii. Era ţinută la mare cinste, căci în acel ţinut nu mai era nicio altă femeie înţeleaptă.

10:33. Noi, cei care am făcut ca aceste scrieri să devină indestructibile, am renunţat la Cartea lui Ancheti, întrucât nu are valoare pentru adepţii noştri şi ar presupune şi multă muncă. Aceasta conţine legi pentru un popor care trăia în ţinutul numit Okichia, iar oamenii care trăiau acolo trebuie să fi fost chiar mai prejos decât barbarii, întrucât el a interzis lucruri cum ar fi mâncatul copiilor nou-născuţi, amestecul şi uscarea sângelui pentru a-l mânca atunci când înfiinţau confrerii, precum şi spânzurarea femeilor aflate în chinurile facerii. De asemenea, a mai interzis tăierea părţilor intime ale femeilor şi castrarea bărbaţilor.

CAPITOLUL XI - ÎNVĂŢĂTURILE LUI YOSIRA

11:1. Aceste cuvinte se adresează Fiilor Adevăratei Doctrine şi ele au fost scrise în Templul Misterelor Sacre de la Yankeb, în Zilele Întunericului, de către Dumnezeul Fără Nume al Credinţei Tainice, care trăia pe vremea aceea. Cunoaşterea adevărată a învăţăturilor şi misterelor lui Yosira referitoare la spiritul din trup a fost luată din cărţile sale şi a fost transcrisă cu fidelitate, după obiceiul celor care scriau.

11:2. Yosira le-a vorbit Fiilor lui în felul acesta, „Eu sunt Viceregele Dumnezeului Dumnezeilor. Eu sunt custodele Cărţii Puterii. Eu sunt Glasul Cerului. Eu sunt cel trimis în

Tamerua ca purtător al luminii, astfel încât chemarea să se răspândească în toate ţinuturile. Toţi oamenii trebuie să fie atenţi la faptele lor şi la felul în care se poartă. Cel ce veghează asupra lui însuşi este un înţelept, fiindcă va fi mântuit de teroarea întunericului veşnic”.

11:3. „Eu sunt purtătorul torţei şi alerg în faţa lecticii Adevărului. Eu vin să dezvălui măreţia oamenilor, să le vorbesc despre sinele lor nemuritor, despre spiritul lor care trebuie răcumpărat pentru a nu fi devorat de întuneric”.

11:4. „Dumnezeul Dumnezeilor mi-a vorbit şi a spus, «Mult timp ai stat la umbra mea şi mi-ai ascultat vorbele. Acum, ridică-te şi du-te într-un ţinut unde aceste lucruri despre care am vorbit pot fi aduse la cunoştinţa oamenilor. Într-un loc unde te voi conduce Eu, căci nu se cuvine ca cei ce trăiesc acolo să rămână neinstruiţi. Iată, ţi-am dat secretul nemuririi, dar să ştii că deşi toţi oamenii sunt născuţi pentru a fi moştenitori ai nemuririi, nu toţi profită de acest lucru. Dumnezeul Dumnezeilor, în mila Sa infinită, îi aruncă pe mulţi în apele uitării.

Însă chiar şi de acolo se pot întoarce pentru a fi reînnoiţi, însă nu ca urmare a eforturilor

© Biblioteca Spirituală

proprii, ci cu ajutorul rugăciunilor celorlalţi»”.

11:5. Când Yosira a intrat în Tamerua, el i-a adunat pe fiii săi pe pietrele de sub locul numit Homtree şi le-a vorbit în felul acesta, „Eu sunt Lumina Zorilor şi Purtătorul Torţei pentru Dumnezeul Dumnezeilor. Acestea sunt cuvintele mele, pe care aţi face bine să le absorbiţi, aşa cum nisipurile uscate se îmbibă cu apă. Cu toate că sunt cuvinte de înţelepciune, ele sunt inutile dacă nu sunt acceptate de oameni care au control asupra lor înşişi. Căci ele nu au nicio valoare pentru cei ce nu pot simţi compasiune pentru ceilalţi sau care îşi închid urechile, ca să nu audă Adevărul”.

11:6. „Voi sunteţi acei câţiva aleşi, fiii mei, lumină din lumina mea, care vor transmite această lumină generaţiilor viitoare. Vouă vă dau adevărata idee despre Dumnezeu. Vouă vă dau acest standard, ca să fie un punct de pornire pentru toţi aceia care ne însoţesc; căci noi suntem la hotarele unui ţinut privilegiat de Dumnezeu”.

11:7. „Împreună cu noi sunt oamenii care luptă, dar aceştia sunt puţini, pe când aceia care se pregătesc să ne respingă sunt mulţi. Prin urmare, nu ne vom aşeza în rânduri de bătaie în faţa lor, ci vom merge printre ei cu viclenie, să adunăm cât mai mulţi care să lupte alături de noi. Voi veţi fi lumina oamenilor care vor lupta, la fel cum eu sunt lumina voastră, iar Dumnezeul Dumnezeilor este lumina mea”.

11:8. „Lumina care este cu mine a fost aprinsă de la Sursa Supremă, care este Dumnezeul Dumnezeilor. Aşadar, lumina mea străluceşte atât de tare, încât parţial trebuie ascunsă, ca să nu vă orbească. Căci atunci când privim soarele printr-un văl de nori, putem privi cât poftim. Văzută în felul acesta, ea este un lucru frumos şi o taină, nu este ceva ce arde şi mistuie ochii privitorului”.

11:9. „Prin urmare, aşa cum eu îmi ascund lumina de voi, tot aşa şi voi vă veţi ascunde lumina de ochii celor neinstruiţi. Totuşi, în toate chestiunile ce nu au legătură cu lumina, voi îi veţi instrui în deplinătatea Adevărului. În toate privinţele legate de trupurile lor, voi îi veţi instrui în Adevăr. Dar în toate lucrurile legate de Stăpânul Trupului, îi veţi instrui cu o lumină ascunsă”.

11:10. „Iată natura omului. În el este o scânteie din Sursa Divină, iar această scânteie este Stăpânul Trupului. Doar aceasta este veşnică, doar ea este adevăratul sine al omului. Această scânteie este înfăşurată cu o mantie grea de materie; este închisă într-un înveliş de lut. Doar această scânteie reprezintă locul vieţii; doar ea are înţelegere şi judecată. Asemenea lucruri nu au nicio legătură cu lutul cărnii, şi nici nu sunt înrudite cu pietrele din care provin oasele. Viaţa omului radiază din această scânteie închisă care, prin intermediul sângelui, înzestrează trupul cu viaţă şi căldură. Viaţa emană căldură; cu cât este mai măreaţă viaţa, cu atât mai mare este căldura”.

11:11. „Aşa cum soarele dă lumină, iar focul radiază căldură, şi aşa cum floarea emană parfum, tot aşa şi Lumina Centrală emite o lucire vaporoasă şi nevăzută, pe care părinţii noştri au numit-o Suflarea lui Dumnezeu. Această Suflare se manifestă în două feluri: există o formă grea şi o formă uşoară, şi din acestea două sunt alcătuite toate lucrurile. De la Cel Unic vine Lucirea Sacră, în cele două aspecte ale sale, pe care oamenii le numesc Suflarea lui Dumnezeu, iar din aceasta sunt făcute toate lucrurile din Cer şi de pe Pământ”.

11:12. „Deasupra este Dumnezeul Dumnezeilor, iar sub El sunt Cerul şi Pământul. Cerul este împărţit în două; există un Loc al Luminii şi un Loc al Întunericului. În Locul Luminii trăiesc spiritele Binelui, iar în Locul Întunericului trăiesc spiritele răului. Hotarul dintre ele nu este fix, ci se deplasează încoace şi încolo în funcţie de variaţiile tăriei lor. Însă cele ce trăiesc în lumină vor triumfa veşnic, căci lumina va împrăştia mereu întunericul. Prin urmare, acelea care trăiesc în întuneric se retrag din faţa strălucirii acelora care trăiesc în lumină. Această lumină şi acest întuneric nu sunt aşa cum le înţelege omul, fiindcă nu este vorba despre lumina şi întunericul pe care le cunoaştem pe Pământ”.

11:13. „În faţa Porţilor Cerului se află Ţinutul Orizontului, unde merg toate spiritele care părăsesc trupul lor pământesc. Aici sunt două mari porţi, una care duce la Locul Luminii şi alta care duce la Locul Întunericului, iar Stăpânul Trupului este primit în locul care i se potriveşte.

© Biblioteca Spirituală

Cel Strălucitor şi plin de lumină nu poate merge în Locul Întunericului, căci acesta s-ar trage înapoi dinaintea lui. Nici Cel Întunecat nu poate merge în Locul Luminii, căci acolo s-ar zbârci în faţa luminii, aşa cum viermele alb care iese din întunericul umed al găurii sale se zbârceşte în lumina soarelui".

11:14. „Între Cer şi Pământ există un golf întins, pe care spiritele ce locuiesc în Cer nu îl pot străbate ca să se întoarcă, însă Pământul nu este total de neatins pentru ele. Din Locul Luminii, omul primeşte ceea ce îl influenţează în bine, iar din Locul Întunericului, ceea ce îl influenţează în rău. Deşi aceste lucruri sunt scrise, lucrurile tainice referitoare la ele nu pot fi consemnate într-o asemenea manieră încât să poată fi înţelese de către oamenii neiluminaţi".

11:15. „Ceea ce vine din Cer, indiferent dacă îl influenţează pe om în bine sau în rău, vine sub forma unor umbre cu înfăţişare de oameni, însă acest lucru se întâmplă rar; mult mai des vine sub înfăţişarea unor demoni (n.t. în text apare termenul *lukim*) ce par alcătuiţi din particule fine de praf. Poate să vină şi sub forma unor valuri de aer, însă nu din acela pe care-l respirăm şi îl simţim. Este ceva ce are o natură total diferită. Apar şi lucruri care nu sunt stabile, iar acestea sunt Elementele fără formă. Forma tuturor lucrurilor este menţinută de Suflarea lui Dumnezeu, care transformă lucrurile lipsite de formă, însă Elementele fără Formă pot să genereze forme instabile".

11:16. Există trei sfere mari, iar cea care cuprinde Pământul este ţinută la un loc de Marea Lucire care se revarsă de la Dumnezeul Dumnezeilor. Acea parte din Marea Lucire, care este lumină şi conţine viaţă, este numită Mana, pe când aceea care este grea şi conţine trupul lucrurilor de pe Pământ este numită Manyu".

11:17. „Cel Unic, care este Dumnezeul Dumnezeilor, este atât de măreţ, încât vorbele oamenilor nu îl pot defini. Aceştia nici nu pot să şi-l imagineze, pentru că El se află dincolo de înţelegerea lor. Omul muritor are limite; aşadar, hai să-i lăsăm pe oameni să şi-l imagineze cum vor. Nu are niciun fel de importanţă, cu condiţia ca ideile lor să slujească atât scopului Său, cât şi înălţării omului".

11:18. „Omul nu este încă măreţ, aşa că până când va deveni este bine să se închine multiplelor forme ale lui Dumnezeu pe care le-a conceput în mintea sa, cu condiţia ca acestea să-l ajute să se ridice deasupra lui însuşi. Nici ritualurile şi veneraţia nu îi fac rău, decât dacă acoperă prea mult adevărul şi îl ascunde vederii. Ritualul şi formele exterioare de venerare pot ajuta la purificarea gândurile şi pot furniza un anumit tip de hrană pentru Stăpânul Trupului. Ce altceva sunt Zeii Inferiori iubiţi de oamenii neiluminaţi, decât nişte prieteni şi călăuzitori concepuţi cu ajutorul gândirii? Totuşi, această potecă bătută de oameni este periculoasă, întrucât oscilează între lumină şi întuneric. Prin urmare, când omul rătăceşte către abisul ignoranţei, daţi-i ceva mai multă lumină, ca să poată vedea şi să se poată întoarce pe cărarea cea bună. Dar aveţi grijă ca nu cumva să se închine unor zei care sunt călăuze false şi care l-ar ademeni în nispurile mişcătoare ale trupului sau în pustietatea ignoranţei".

11:19. Înainte să traverseze în Tamuera, Yosira a ales căpitani care să comande luptătorii, iar aceştia au trimis oameni care să iscodească terenul. De asemenea, pe unii dintre fiii săi i-a trimis în ţinutul Tewar, ca să vorbească cu oamenii de acolo, iar aceştia s-au întors aducând cu ei prizonieri din rândul celor care stăpâneau ţinutul Tewar. Atunci, Yosira le-a vorbit fiilor acelor stăpâni, iar aceia şi-au aplecat urechea la cuvintele lui; au fost receptivi la discursul său.

11:20. Yosira le-a vorbit oamenilor, „Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor. De acum încolo, niciun copil nu va mai fi vândut în robie de către tatăl său ori de către vreun om care are tutelă asupra lui. Poate că oamenii din acest ţinut nu au acest obicei, însă dacă vor deveni puternici vor face acest lucru, pentru că aceasta este firea omului.

11:21. „Dacă un bărbat are o femeie în robie, îi este interzis să o determine să devină prostituată pentru bărbaţi, căci aceasta este o mare ticăloşie, ce nu va trece nepedepsită. Dacă va rămâne însărcinată cu stăpânul ei, atunci nici ea, nici copilul nu vor putea fi daţi în robie altuia. Însă dacă îi este dată unui om liber pentru a o lua de nevastă, acesta este un lucru bun".

11:22. „Cea mai mare ticăloşie în ochii Dumnezeului Dumnezeilor este incestul de gradul întâi, adică acela dintre mamă şi fiu sau dintre tată şi fiică; sau dintre mama mamei şi fiul mamei

© Biblioteca Spirituală

ori dintre tatăl mamei şi fiica mamei; sau dintre tatăl tatălui şi fiica tatălui ori dintre mama tatălui şi fiul tatălui. Aceasta este o ticăloşie în ochii Dumnezeului Dumnezeilor, pentru că îl atrage pe cel mai puternic dintre Elementele fără Formă, făcându-l să intre într-un trup pământesc şi să devină o scârbă înaintea ochilor lui Dumnezeu şi ai omului. Aşadar, cei ce vor săvârşi o asemenea faptă vor muri de foc. Dacă este săvârşită cu un copil, atunci copilul nu va pieri, însă va fi însemnat cu semnul incestului".

11:23. „Adulterul este un lucru urât şi rău, pe care trebuie să-l detestaţi, căci el îi permite demonului să întineze izvorul vieţii. Într-un ţinut îndepărtat, trăia o regină mai frumoasă decât Floarea Zorilor, care, pentru că era puternică, a nesocotit moştenirea ei de femeie. Şi aşa cum regii puternici aveau multe soţii, s-a gândit că poate face şi ea acelaşi lucru cu bărbaţi. Dumnezeul Dumnezeilor şi Creatorul Vieţii a creat bărbaţii şi femeile cu intenţia care fiecare dintre ei să joace un alt rol. Ei nu se aseamănă în nicio privinţă, căci aşa cum bărbaţii au îndatoririle lor, tot aşa şi femeile le au pe ale lor. Ce se cuvinte pentru unul nu se cuvine pentru celălalt, şi pentru că Creatorul i-a făcut aşa cum sunt, fiecare trebuie să-şi urmeze propiul drum şi să nu caute niciodată să meargă pe al celuilalt. Ei bine, în timp ce sămânţa unui bărbat era deja în ea, această regină a mai luat şi sămânţa altuia, iar sămânţa primului a început să se lupte cu sămânţa celuilalt, până când au murit amândouă şi au lăsat în urmă o păşune întinată. Astfel, calea a fost deschisă pentru ca un demon să intre în anticamera vieţii, iar templul vieţii a fost întinat şi a devenit locul de unde s-au născut multe ticăloşii. Aşa se face că atunci când avea relaţii cu alţi bărbaţi, trupul acestora era prins de demon şi întinat, pentru că demonul rău sălăşluia în interiorul femeii. Aşa că izvorul vieţii a devenit o fântână a ticăloşiei. Adulterul este o scârbă în ochii Dătătorului Vieţii; de aceea, nu-l lăsaţi să scape nepedepsit".

11:24. „Nimeni să nu doarmă în patul altuia, decât dacă energia omului respectiv a fost îndepărtată. Căci acela care se duce undeva sau care ia ceva atunci când este sub influenţa energiei altei persoane va pătimi cu siguranţă. Rudele care trăiesc sub acelaşi acoperiş nu vor avea de suferit, decât dacă boala era deja acolo".

11:25. „Nimeni nu trebuie să mănâce din farfuria altuia sau să bea din vasul lui de băut, până când energia acelui om nu este îndepărtată. Niciunul dintre aceia care îl cunosc pe Dumnezeul Dumnezeilor nu trebuie să calce în ceva ce s-a vărsat ca libaţie pentru zeii străini sau să atingă vreun vreo picătură din acea libaţie. Dacă este stropit, va trebui să se ducă la Maestrul Misterelor şi să fie purificat".

11:26. Yosira le-a spus oamenilor, „Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor. Niciunul dintre voi să nu se spele cu apa folosită de altcineva sau care stă în recipiente făcute de mâna omului. Niciunul dintre aceia care îl cunosc pe Dumnezeu nu trebuie să atingă vreo femeie atunci când când zilele moştenirii ei sunt pe sfârşite. Niciun bărbat nu se va duce la vreo femeie cu mâinile nespălate, iar dacă bărbatul şi femeia au întreţinut relaţii sexuale, atunci ambii trebuie să se purifice înainte să meargă la treburile lor".

11:27. „Dintre demoni (n.t. în text, *lukim*), niciunul nu este mai viclean decât cel numit *nableh*, care se hrăneşte cu ceea ce mănâncă şi oamenii. Prin urmare, dacă aveţi pâine în locuinţa voastră, atunci să nu o atârnaţi; însă dacă aveţi carne sau peşte, atunci va trebui să le atârnaţi undeva în locuinţa voastră. Dacă aveţi tărâţe sau alte alimente care au fost zdrobite, atunci acestea vor fi ţinute într-un recipient cu capac, împreună cu nişte flori de *nowrata*; astfel, demonul nu va veni la ele. Nici grâul măcinat, nici resturile de mâncare nu vor fi lăsate la vedere sau în interiorul locuinţei, ca nu cumva *nableh*-ul să se hrănească cu ele. Toate lucrurile care au avut viaţă, dar care nu au fost folosite pentru mâncare vor fi îngropate în pământ. Toate vasele în care a fost mâncare se vor curăţa cu soare şi nisip".

11:28. „Când carnea vreunui animal, a vreunui peşte sau a vreunei păsări se înnegreşte sau miroase a stricat, înseamnă că demonii *nableh* s-au năpustit deja asupra ei; prin urmare, aceasta va fi dusă afară şi îngropată într-un loc în care să nu o găsească niciun animal. Astfel, demonii *nableh* vor rămâne fără hrană şi vor fi siliţi să se întoarcă în locuinţa lor întunecată. Însă dacă le permiteţi să se hrănească, atunci vor veni în număr mare, iar când se vor îngrăşa şi vor prinde putere vă vor necăji şi vă vor speria în ceasurile voastre de veghe din timpul nopţii".

© Biblioteca Spirituală

11:29. „Dacă jgheabul de curgere sau ciocul vreunui ulcior sau al vreunei căni are negreală pe el, atunci acel ulcior sau acea cană trebuie sparte, căci în ele a intrat un demon arzător. Dacă vreunul dintre aceia care îl cunosc pe Dumnezeu va mânca cu străinii, atunci va trebui să se purifice în ziua următoare, la răsăritul soarelui. Dacă vreunul dintre voi mănâncă cu mâinile necurăţate cu apă sau nisip, atunci să se pregătească, căci va fi atacat de demonul nopţii. Cel care scoate sângele dintr-un animal trebuie să se cureţe de tot acel sânge, ca să nu fie atacat de demonul întunericului. Nici mâncarea, nici băutura nu vor fi ţinute sub pat sau lângă un loc în care se doarme, ca nu cumva demonul nopţii să vină şi să se sălăşluiască acolo". Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor, care au ieşit din gura lui Yosira.

11:30. De asemenea, Yosira a mai spus, „Toate lucrurile cu care ar putea să se hrănească demonul trebuie îngropate sau arse. Prin nările sau prin gura oricărui bărbat şi a oricărei femei ies din interior lucruri care au fost lepădate şi care pot deveni hrana demonilor. Apele liniştite care stagnează pe pământ sunt locuri de unde aceştia se adapă, de aceea oamenii trebuie să le evite. Apa nu se va bea decât dacă a fost scoasă din pământ sau dacă provine dintr-un loc aflat la umbra copacilor".

11:31. „Mâncaţi doar hrană care ştiţi că este sănătoasă şi cade bine la stomac. Gustul ei trebuie să fie liniştitor şi răcoritor, niciodată să nu provoace durere sau disconfort. Nu mâncaţi niciun lucru care este prea uscat ori prea sărat sau care vă face rău. Toată hrana omului care se strică sau mucegăieşte a fost acaparată de demoni; puteţi vedea acest lucru, deoarece stricăciunea şi mucegaiul de deasupra sunt lucruri excretate de demon".

11:32. Tot ce are sânge în trup şi a murit în mod natural nu va fi mâncat, căci demonii şi-au făcut sălaş în interior. Nimeni nu trebuie să mănânce carne crudă; nici măcar pe aceea pe care o cară cu ei oamenii nisipurilor".

11:33. „Uciderea vreunui bărbat sau a vreunei femei este interzisă, dar nu este păcat să ucideţi în război sau ca să vă apăraţi ori ca să păstraţi puritatea familiei şi a casei voastre. Cel ce ucide cu viclenie sau loveşte pe la spate este un ucigaş şi nu va scăpa nepedepsit. Dacă are loc o vărsare de sânge, nu trebuie să plângeţi în zadar, însă dacă este vorba de vreo rudă, uciderea acesteia trebuie răzbunată".

11:34. „Dacă faceţi un legământ cu cineva, spunând, „Mărite Dumnezeule, fii martor" sau dacă juraţi în faţa unui zeu străin cu scopul de a înşela, atunci ţineţi minte că doar cei nesocotiţi întorc spatele unui astfel de legământ. Căci s-a jurat pe viaţa Stăpânului Trupului, iar dacă va jurământul va fi călcat, Stăpânul Trupului vostru va fi desfigurat şi va avea pe vecie o cicatrice ce nu poate fi înlăturată. Omul are parte de multe încercări în această viaţă, iar ţinerea legământului nu este cea mai puţin importantă. Chiar dacă pe măsura trecerii anilor un jurământ devine tot mai îndepărtat şi aproape că este uitat, totuşi el rămâne întipărit veşnic în memoria Stăpânului Trupului. Cel mai înţelept ar fi să nu faceţi niciodată vreun legământ".

11:35. „Dacă cineva spune, «Mă tem de vârtejuri şi de furtunile de nisip, de revărsările apelor şi de foc, pentru că pe acestea le pot vedea, însă nu mă tem de demonii pe care nu îi văd», acel om este nesăbuit, fiindcă nu cunoaşte slăbiciunea ochilor săi. Însă îi va cunoaşte pe demoni după manifestările lor, căci aceştia îi vor cuprinde trupul şi i-l vor chinui, uneori chiar până la moarte. La fel este şi cu Dumnezeul Dumnezeilor; nimeni nu îl poate vedea, dar se face cunoscut oamenilor prin manifestările Lui".

11:36. Yosira a vorbit cu căpeteniile războinicilor şi cu aceia care erau cu ei, şi le-a spus, „Când vom intra în acest nou ţinut, să nu pângăriţi şi să nu vă bateţi joc de niciun loc pe care acei oameni îl consideră sacru. Nici să nu vă certaţi cu cineva, căci noi ne ducem la ei ca prieteni, nu ca duşmani". Prin urmare, atunci când Yosira şi toţi aceia care erau cu el au intrat în ţinutul Tewar şi au locuit acolo, în acele locuri era pace.

11:37. Yosira i-a învăţat pe oamenii din Tewar să ţească haine şi să prelucreze metalele şi i-a învăţat cum să facă unelte şi arme din metalul turnat într-un mod tainic. Dar secretul armelor ascuţite l-a dezvăluit doar oamenilor lui.

11:38. Oamenii din Tewar au construit o locuinţă pentru Yosira şi un templu din cărămizi legate cu stuf. Pe pereţi şi pe podea erau piei de animale, iar uşile erau din lemn. Atunci, Yosira a

© Biblioteca Spirituală

vorbit fiilor lui în felul acesta, „Iată care sunt lucrurile pe care poporul din acest ţinut trebuie să le înveţe: Porumbelul este cea mai sfântă pasăre, şi el nu trebuie mâncat, dar dacă oamenii spun, «Să nu ne interziceţi să-l aducem ca jertfă zeilor noştri», atunci nu va fi interzis".

11:39. „Laptele tuturor animalelor care nu au coarne şi nu au copita despicată nu trebuie folosit ca hrană pentru oameni, dar dacă poporul spune, «Nu ni-l interziceţi, pentru că noi obişnuim să-l consumăm», atunci nu va fi interzis".

11:40. „Jertfirea copiilor de ţâţă la înmormântarea morţilor trebuie oprită, fiindcă sângele tinerilor nu poate da viaţă celor bătrâni, căci fiecare om este făuritorul destinului său. Cel care are viaţă trebuie să şi-o păstreze, şi nimeni nu poate să dispună de trupul şi de viaţa unui copil de ţâţă, decât Dumnezeu care i-a dat viaţă. Cel care a îngropat de viu un copil de ţâţă alături de un mort va trebui să piară şi el".

11:41. Toate lucrurile îngropate alături de cel decedat, indiferent că este vorba despre arme sau vase, instrumente sau podoabe, vor fi deposedate de forma lor înainte să fie puse în pământ".

11:42. „Aceasta va fi legea care se va da tuturor acelora care prelucrează metalul, indiferent dacă este vorba despre aur, argint sau aramă: O zi din şapte va fi zi de odihnă pentru focurile cu care se modelează metalele. În această zi, nu se va aprinde niciun foc, şi niciun metal nu va fi atins ori mutat din locul său. În seara acestei zile, toate lucrurile din metal care au fost făcute în perioada care a trecut de la ultima zi de odihnă vor fi puse într-o albie cu ulei sfinţit şi vor rămâne acolo până când va veni timpul să fie folosite. Niciun obiect nu trebuie să iasă din atelierul prelucrătorului de metal până când nu a fost pus în ulei".

CAPITOLUL XII - LEGILE LUI YOSIRA

12:1. Yosira şi-a adunat fiii în jurul lui şi le-a vorbit în felul acesta: „Acestea sunt zilele luminii zorilor, iar eu sunt Luminătorul Zorilor de dincolo de Bashiru. Eu sunt Purtătorul Torţei pentru Dumnezeul Dumnezeilor. Acestea sunt legile pe care le-am făcut pentru poporul meu din ţinutul Tewar, legi rostite de gura Dumnezeului aflat mai presus de toţi zeii".

12:2. „Cel care înfige o suliţă sau o săgeată într-un trup mort va fi blestemat, iar mâna şi braţul său vor deveni lucruri malefice. Acestea i se vor umfla şi vor fi mistuite de foc. Blestemat va fi şi acela care slobozeşte aceste arme împotriva altuia, însă dacă acela care le slobozeşte este un om din Tamuera, atunci va trebui el însuşi să moară de aceste arme, fiindcă pe acela blestemul nu îl atinge".

12:3. „Un copac care creşte de două ori mai înalt decât un om nu va fi tăiat pentru a fi folosit ca lemn de foc sau pentru a lua terenul pe care îl ocupă. Însă dacă a fost plantat pentru a fi prelucrat cu tesla şi folosit de meşter pentru lucrările sale, atunci poate fi tăiat şi doborât. Copacii nu sunt lucruri pe care să le tratăm cu uşurinţă, fiindcă ei influenţează mişcarea vânturilor ce traversează faţa Pământului şi le fac să bată în marile păduri din Miazănoapte şi Miazăzi. Tăierea unui copac este la fel de gravă ca şi căsăpirea unui bou sau a unei oi, căci în fiecare se găseşte aceeaşi suflare de viaţă. Prin urmare, să nu îl doborâţi niciodată fără motiv. Oare nu sunt copacii socotiţi sacri de către oamenii acestui ţinut? Nu este mai convenabil să dedicăm unui zeu un copac puternic sau un crâng, decât o piatră mută sau un obiect cioplit din lemn?".

12:4. „Prin urmare, când Yosira a umblat printre oameni nu le-a interzis obiceiurile lor solemne şi nici nu le-a redus la tăcere pe femeile care se ocupau de ele. Dar Yosira a spus, „Aceste lucruri sunt pentru femei, nu pentru bărbaţi; lăsaţi-le pe femei să continue, însă bărbaţii trebuie să urmeze vocaţia bărbaţilor, aşa că locul lor nu este printre obiceiurile solemne".

12:5. Ei bine, când Yosira a venit printre oameni aceştia locuiau departe de râu, fiindcă se temeau de zeul apelor curgătoare, care îi necăjea în timpul nopţii. Însă Yosira l-a legat pe zeul apelor curgătoare, astfel încât acesta nu i-a mai deranjat pe oameni. Apoi, Yosira le-a poruncit să îşi ridice locuinţele lângă apele curgătoare, stabilind că nimeni nu trebuie să locuiască lângă

© Biblioteca Spirituală

apele stătătoare dacă acestea sunt lipsite de peşti.

12:6. În acele zile, oamenii căutau să-l îmbuneze pe Cel Fără Formă, dar şi Spiritele Nopţii, rugându-se şi oferind jertfe.

12:7. Dar Yosira le-a interzis să facă asta şi a înconjurat întregul ţinut cu un zid protector, pe care niciun Spirit Întunecat nu îl putea străpunge, iar cele aflate înăuntru au fost alungate. Toate Spiritele Întunecate, care nu sunt nici masculine nici feminine, precum şi toate Spiritele Întunecate ce se manifestau sub forma unor animale sau păsări au fost legate şi alungate înapoi în Locul Întunericului.

12:8. Toţi oameni înrudiţi după sânge cu animalele din pădure sau cu păsările de curte sau cu şerpii, locuiau împreună în funcţie de rudenia lor şi au fost împărţiţi pe acest criteriu. Yosira nu le-a interzis rudenia, dar le-a interzis regula sângelui. El a vorbit oamenilor în felul acesta: „Măreţe sunt legăturile acelui lucru care leagă oamenii unul de altul şi îi uneşte cu străbunii lor, dar şi mai măreţ este fiecare om în parte, căci destinul lui este unul personal şi nu are legătură cu rudele. Omul nu este o picătură de apă în râul vieţii, ci un peşte care înoată în râu. Totuşi, în măsura în care aceste lucruri au existat dintotdeauna, cele douăzeci şi patru de înrudiri mari vor rămâne aşa cum au fost stabilite".

12:9. Înainte de venirea lui Yosira, un bărbat nu putea lua de soţie o femeie având acelaşi sânge cu al lui, însă Yosira a răscumpărat ţinutul cu sânge, ca să nu ajungă sterp. Aşa că începând de atunci, bărbaţii şi-au putut lua soţii dintre rudele lor, iar pământul a rămas roditor. În felul acesta, Spiritul Vieţii a devenit puternic printre bărbaţi, căci nu a mai fost împrăştiat, astfel încât să se dilueze şi să slăbească.

12:10. Până la venirea lui Yosira în acel ţinut, nimeni nu ştia de *hokew*, şi acesta le inspira oamenilor teamă şi uimire, însă Yosira le-a dezvăluit fiilor săi toate secretele acestuia, secrete care se cunosc chiar şi în aceste zile. *Hokew* este acel ceva care le dă puteri Locuitorilor Zorilor. Se găseşte rar pe Pământ, iar înainte de zilele lui Yosira oamenii îl puteau aduna şi depozita în pietre şi în obiectele sacre. Acesta poate fi luat de spiritele oamenilor, la fel cum femeile iau apă dintr-o fântână. *Hokew* asigură fertilitatea, făcând ca turmele să se înmulţească, iar recoltele să sporească. Cel Născut de Două Ori îi cunoaşte tainele.

12:11. Deşi în vremea când era în suferinţă Yosira îl chemase pe Tatăl său în Kanogmahu, el le-a interzis fiilor Săi să-l cheme în felul acesta, fiindcă Yosira era tatăl lor pe Pământ şi susţinătorul lor în Sala de Acces. Prin urmare, nimeni nu l-ar putea chema şi să rămână nepedepsit, pentru că dacă El s-ar ocupa de ei, atunci şi-ar neglija sarcinile pe care le are printre Locuitorii Zorilor. De asemenea, niciun om nu este îndreptăţit să cheme spiritul cuiva care a decedat, fiindcă spiritele acestea nu mai sunt preocupate de problemele de zi cu zi ale oamenilor.

12:12. Când Fiii lui Yosira şi-au impus dominaţia asupra poporului, căpeteniile acestuia au venit la Yosira să-i ceară să le fie rege şi să îi conducă. Însă atunci când au venit înaintea lui, Yosira a răspuns dorinţei lor în felul acesta, „*Eu sunt gura Dumnezeului Dumnezeilor şi lumina poporului meu. Eu voi fi tatăl regelui vostru şi călăuzitorul paşilor lui, căci nu pot să fiu regele vostru, deoarece sunt în slujba Dumnezeului Dumnezeilor*". Spunând aceste lucruri, Yosira l-a luat pe fiul său, care ajunsese la vârsta maturităţii, şi l-a dus de mână în faţa poporului, ca să le fie rege.

12:13. Mai târziu, deoarece căpeteniile şi guvernatorii poporului încă rămăseseră strânşi laolaltă după ungerea regelui lor, gura lui Yosira a rostit cuvintele lui Dumnezeu. Acesta a zis, „Să judeci cu dreptate între oameni este una dintre cele mai mari îndatoriri ale unui rege şi ale celor care îi ţin locul. Aşa că începând din această zi, judecata nu va mai fi făcută de aceia care şed sub copaci şi ascultă cuvintele şoptite printre frunze. Totuşi, dacă trei oameni şed la distanţă unul de altul, dar pronunţă aceeaşi sentinţă, iar vorbele care le ies din gură sunt aceleaşi, atunci sentinţa va fi bună. Însă dacă este vorba de o chestiune care poate duce la pierderea vieţii sau a bunurilor cuiva, despărţirea unei familii sau înrobirea vreunui bărbat sau a vreunei femei, atunci judecata va fi făcută doar de către rege sau de către cineva care îi poartă mantia şi îi îndură povara".

12:14. „Apele sfinte sunt ape vii, pline de puterea *hokew*-ului, şi nu vor mai fi folosite decât pentru sfinţire şi purificare. Ele nu vor mai fi folosite pentru a stabili dacă o soţie este

© Biblioteca Spirituală

vinovată de adulter; de aici înainte, aceasta va fi pusă la încercare doar cu ajutorul băuturii amare".

12:15. „Cel ce mănâncă carne de porc va fi blestemat, căci a mânca carne de porc înseamnă să mânănci ceva dedicat părinţilor oamenilor, iar acesta este un lucru dezgustător. Carnea de măgar nu va fi mâncată, fiindcă slăbeşte vigoarea bărbaţilor".

12:16. „De aici înainte, trupurile morţilor nu vor mai fi distruse sau arse, căci *hokew*-ul din ele pleacă împreună cu Stăpânul Trupului. Prin urmare, nimic nu se poate adăuga Celui Biruitor trecând esenţa mantiei sale pământeşti prin flăcările focului".

12:17. „Oamenilor nu trebuie să li se interzică sărbătorile şi ritualurile de fertilitate. Jertfele aduse diferiţilor zei nu trebuie îndepărtate. Zeii cărora poporul se închină astăzi vor rămâne, pentru că aceştia au importanţa lor. Oamenii îşi pot reprezenta zeii după bunul lor plac, căci înfăţişarea acestor zei este un lucru puţin important. Însă nimeni nu trebuie să facă vreo reprezentare a Dumnezeului Dumnezeilor, căci El este dincolo de înţelegerea oamenilor. Şi nimeni nu trebuie să încerce să îi vadă chipul în apă".

12:18. „Sărbătoarea zeului care veghează asupra ţinutului nu trebuie interzisă oamenilor, însă aceştia nu vor mai mânca carne de măgar, pentru că acum acest lucru este oprit. Zilele sărbătorilor strămoşilor lor nu trebuie împuţinate, ca nu cumva viaţa lungă pe care oamenii au primit-o în dar să fie scurtată. Pentru că numai ei împrăştie forţele vieţii şi în grija lor sunt puterile care asigură fertilitatea şi norocul. Celor care veghează asupra încolţirii grânelor, asupra sporirii turmelor şi a peştelui prins, asupra potenţei bărbaţilor şi a fertilităţii femeilor, asupra succesului la vânătoare şi asupra biruinţei în luptă trebuie să li se acorde cinstea cuvenită şi veneraţia pe care o merită".

12:19. „Blestemat va fi acela care provoacă răni sau moarte, boală sau suferinţă, prin faptul că desenează pe nisip chipul cuiva şi îl împunge cu un băţ întărit în foc, sau care făureşte chipul altuia în ceară pentru a-l arde în foc, ori în lut ca să-l străpungă cu un ţăruş sau cu un spin. Acesta va fi dat pe mâna demonului bolii sau al morţii".

12:20. „Blestemat va fi acela care amestecă grâu cu grăsime pentru a înrobi umbra vreunui bărbat sau a vreunei femei. Blestemat va fi acela care cheamă noaptea duhul cuiva sau urâciunea nopţii. Toţi cei blestemaţi pentru acest lucru vor fi daţi pe mâna demonilor bolii sau vor deveni prada Elementelor Lipsite de Formă".

12:21. „Nu este păcat să se facă un chip de copil de ţâţă ca o femeie să poată zămisli, însă a face o reprezentare a organului intim al unui bărbat pentru ca o femeie să poată zămisli este un lucru rău, şi orice femeie care face aşa ceva sau minte în legătură cu o astfel de reprezentare va fi blestemată. Iar cea blestemată în felul acesta va fi dată pe mâna demonului bolii şi al durerii".

12:22. Când Yosira a mers în Harfanti a văzut că oamenii aveau obiceiuri ciudate, care i-au displăcut, însă nu a interzis niciunul, cu excepţia acelora care erau malefice în ochii Dumnezeului Dumnezeilor. În timp ce se afla acolo, a aruncat un blestem groaznic asupra celor care vor încălca legile sale.

12:23. Acestea sunt cuvintele care au ieşit prin gura lui Yosira, iar el a cerut să fie consemnate în scris: „De aici înainte, nicio fecioară nu va mai fi închisă în scoarţă de copac şi ţinută în întuneric timp de şapte zile înaintea căsătoriei, cu toate că va putea fi ţinută în izolare printre femei. Dacă trebuie purificată, acest lucru trebuie făcut cu apă, nu cu foc. O femeie nu trebuie mutilată niciodată pentru a o curăţa de răutatea ei".

12:24. „De acum încolo, părţile intime ale femeilor tinere nu vor mai fi cusute pentru a le proteja virginitatea. Aceasta va rămâne în grija lor şi în grija rudelor acelor femei tinere, care vor trebui să dea dovadă de cinste şi bună-credinţă. Este un mare păcat ca cineva să taie sau să coasă părţile intime ale unei femei, căci acesta este portalul vieţii, iar femeia nu este un paznic nevrednic. Este mai bine ca femeile să rămână fecioare până în ziua căsătoriei de bunăvoie sau ca rezultat al alegerii lor; însă dacă din cauza slăbiciunii unei femei acest lucru pare îndoielnic, atunci răspunderea cade pe rudele ei".

12:25. „Obiceiul celor din Habshasti, care leagă picioarele femeilor tinere, după care tinerii pot intra înăuntru să se culce cu ele, este un lucru rău şi nu mai este permis. Şi tot aşa,

© Biblioteca Spirituală

dacă vreun bărbat descoperă goliciunea unei femei, acesta nu trebuie să scape nepedepsit".

12:26. „Bărbatul nu trebuie să vadă goliciunea femeii atunci când naşte, chiar dacă acea femeie este soţia lui. Culcuşul în care se află copilul nenăscut şi tot ce se află acolo reprezintă un loc oprit pentru bărbaţi. De aici înainte, nicio femeie nu va mai fi atârnată de ceva atunci când naşte".

12:27. „Dacă soţia unui vânător se culcă cu alt bărbat atunci când soţul ei este plecat, iar acesta este ucis sau rănit în timpul vânătorii, atunci nu este niciun păcat dacă soţul ei sau rudele soţului ei o ucid. Iar dacă soţul sau vreo rudă a lui îl va ucide pe acela care s-a culcat cu ea, acesta nu este un motiv pentru vărsare de sânge".

12:28. „Prepuţul bărbatului se taie pentru a-l sfida pe demonul impotenţei. Acest lucru nu este interzis, însă oamenii nu trebuie să păstreze prepuţul în grăsime şi să-l folosească pentru a înzestra pietrele cu *hokew*. Legarea prepuţurilor este oprită".

12:29. Yosira a aruncat cel mai mare blestem asupra acelora care prind şi înrobesc Stăpânul Trupului apaţinând altcuiva. Din ziua aceea, nimeni nu a mai făcut aşa ceva şi a trăit. De asemenea, a aruncat un blestem asupra femeilor care îi gătesc pe nou-născuţii lor şi îi mănâncă din cauza lipsei de rodnicie a pământului. Şi l-a mai blestemat şi pe capul rudelor femeilor.

12:30. În vremurile de altădată, ceea ce creştea în pântecele vitelor şi oilor şi ajungea să se nască era mâncat doar de bărbaţi, însă dacă animalul lepăda înainte de a-i veni sorocul, acel lucru putea fi mâncat de femei. Yosira a interzis acest obicei şi a blestemat tot ce iese din pântecele animalelor înainte de vreme.

12:31. Când era în Yapu, Yosira a cerut să se consemneze aceste cuvinte: „Niciun copil nu trebuie ucis în mod deliberat, zicând, «Zeul nostru a refuzat să-i acorde sprijin».

Deasupra tuturor zeilor este Dumnezeul Dumnezeilor, care este Dumnezeul Vieţii, iar cei care afirmă aceste lucruri spun o minciună despre El. Totuşi, aceştia nu vor fi blestemaţi decât după ce au aflat despre legile pe care Dumnezeul Dumnezeilor le-a dat pentru ei. Înainte de acest moment, ei au fost duşi pe căi greşite de cei care îi călăuzesc, aşa că blestemul va cădea asupra căpeteniilor".

12:32. De aici înainte, cadavrul lipsit de conţinut nu va mai fi legat strâns pentru a sta adunat, ci va fi întins, deoarece trupul pământesc nu poate renaşte dacă Stăpânul a plecat. Oamenilor nu trebuie să li se interzică să-l care sau să-l ridice, însă nu va fi atârnat deasupra apelor vii, ca să nu atragă vreun Element Fără Formă în întunericul nopţii".

12:33. „Dacă ruda cuiva vine noaptea să-l necăjească, atunci duhul acesteia va fi legat prin puterea *hokew*-ului pus într-un buştean găunos umplut cu substanţe care atrag focul. Buşteanul va fi ars apoi în focul purificator, iar cenuşa va fi îngropată aşa cum făceau părinţii voştri, însă *hokew*-ul nu va fi dat înapoi. Cel mai bine este să se folosească un *hokew* de la un om al cărui ogor şi ai cărui copaci dau roade din belşug".

12:34. „Spiritul vieţii oamenilor nu locuieşte în apele curgătoare, de aceea nu poate intra într-o femeie prin intermediul apei; şi nici apa ei nu îl poate absorbi din pământ. Copacul răsare dintr-o singură sămânţă, iar orzul dintr-un singur grăunte, şi la fel se întâmplă şi cu sămânţa bărbaţilor. Ceea ce se modelează în pântecul femeii nu rezultă din mai multe vărsări de sămânţă ale bărbatului; una singură este suficientă. Dacă sângele unei femei nu se opreşte, atunci aceasta nu este însărcinată, fiindcă viaţa din interior este sânge din sângele ei".

12:35. „Niciun bărbat nu îşi va face vreo reprezentare a unui animal ca să se împreuneze cu aceasta pentru ca turmele lui să sporească, căci de acum încolo, cine face acest lucru va fi blestemat să se îmbolnăvească şi să moară împreună cu toate animalele sale. De asemenea, niciun bărbat nu îşi va vărsa sămânţa într-un obiect de lemn sau de piatră, ca să o îngroape. Dacă face aşa ceva, atunci va fi blestemat, şi va fi necăjit mereu de duhurile groaznice ale nopţii".

12:36. „Este o prostie ca cineva să apeleze la vrăjitori cerându-le să făurească chipuri ale animalelor, pentru ca acestea să le vină în bătaia săgeţii şi a suliţei. Dacă cel care caută animale sălbatice nu are puterea pe care i-o dă *hokew*-ul adunat de rudele din locuinţa sa, nimic nu îi poate călăuzi paşii sau întări braţul, iar ochiul său nu va fi pătrunzător. Succesul vânătorului nu vine de la vrăjitori, ci el este asigurat de bunătatea şi corectitudinea rudelor cu care locuieşte

© Biblioteca Spirituală

împreună. „

12:37. „Dacă o femeie ia sămânţă de la un bărbat tânăr şi o dă vrăjitorilor, astfel încât aceştia să o faca să nu mai fie stearpă, atunci ea şi acel tânăr, precum şi copilul din pântec, dacă îl are, vor fi blestemaţi. Tânărul va fi luat în primire de demonul care se hrăneşte cu inimile bărbaţilor, iar femeia de acela care spintecă femeile şi le scoate măruntaiele”.

12:38. „În ochii Dumnezeului Dumnezeilor este o scârbă ca bărbaţii să se castreze, aşa că toţi cei ce vor face asta vor fi blestemaţi. Aceia care intenţionează să se castreze pentru zeul lor ar putea mai degrabă să aducă ca jertfă prepuţul lor, iar acest lucru ar fi pe placul oricărui zeu. Atunci când se face sacrificiul pe altar trebuie înălţată rugăciunea de mulţumire pentru faptul că nu s-au născut femei”.

12:39. „Excrementele bărbatului şi ale femeii nu vor fi niciodată lăsate la vedere, şi nici lepădate în locuri de unde mirosul poate să ajungă până la nările oamenilor. De asemenea, nimeni nu trebuie să urineze acolo unde cineva ar putea să simtă mirosul, căci cei ale căror nări sunt pătrunse de miros vor dobândi putere asupra celui ce urinează. Mirosul dejecţiilor omeneşti atrage acel element lipsit de formă numit *lambata*, care îi chinuie pe bărbaţi şi pe femei în timpul nopţii şi le transformă măruntaiele în apă”.

12:40. „Nicio jertfă de carne nu se va mânca crudă. Va fi friptă la foc, iar oasele se vor zdrobi şi se vor face făină, care se va pune în mâncare. Dacă jertfa se va aduce într-o locuinţă, atunci cu sângele păstrat se vor unge stâlpii uşii, astfel încât duhurile întunecate ce bântuie noaptea, precum şi cele care aduc moartea, să fie alungate cu puterea vieţii”.

12:41. „Este de datoria fiului să-i întreţină pe cei decedaţi, mamă sau tată, iar acesta nu trebuie să-i neglijeze nici pe fratele său, pe sora sa ori vreo altă rudă ce nu are copii. Dacă îşi neglijează această îndatorire, nu va scăpa de hărţuiala umbrelor celor decedaţi, care vor rătăci neobosite până când îşi vor satisface poftele. Dacă această neglijenţă va atrage Elementele Fără Formă, care vor să se stabilească pe Pământ, acestea îl vor bântui în timpul nopţii, mai ales atunci când veghează, şi îi vor suge sângele plin de viaţă pentru a-şi menţine formele lor îngrozitoare. Niciun om nu le poate ţine departe de locuinţa sa, căci ele se vor strecura înăuntru pe furiş, chiar şi sub forma unor şerpi”.

12:42. „Este un lucru rău ca vrăjitorii să cheme Spiritele Întunecate. Orice vrăjitor din hotarele ţinutului luminat care va face asta va fi blestemat, astfel încât va fi luat în posesie de diavolul nopţii. Dacă se va săvârşi o asemenea faptă, iar Spiritele Întunecate vor scăpa de sub control, atunci va trebui chemat unul dintre Cei Născuţi de Două Ori pentru a-i face să se întoarcă în locuinţa lor întunecată”.

12:43. „Nu este suficient ca oamenii să se ferească să facă păcate, căci dacă Stăpânul Trupului nu va fi îmbrăcat în lumină, atunci cei ce veghează asupra lui în Tărâmul Zorilor vor aştepta în zadar. Cei cărora le lipseşte acel lucru care-i poate duce în Locul de Lumină vor cădea pradă Stăpânilor Locurilor Întunecate şi vor fi pierduţi pe vecie pentru aceia care îi iubesc”.

12:44. „Toţi Cei care Scoală Morţii vor fi blestemaţi şi daţi în seama demonilor nebuniei. Dacă vreunul din poporul meu are de-a face cu ei, atunci şi acela va fi blestemat şi va cădea pradă dracilor nopţii. Este inutil să se ceară povaţă de la cei decedaţi, căci ce pot face ei decât să se pronunţe asupra unor chestiuni puţin importante? Dacă au ceva semnificativ de dezvăluit, atunci vor veni neconjuraţi la oamenii care posedă înţelegere şi vor spune ce au de spus”.

12:45. Când Yosira a intrat cu fiii săi şi cu aceia care erau cu ei în adevăratul ţinut Tamerua, el s-a luptat cu poporul din Kantiyamtu, căci oamenii aceia urmau căile răului şi ale ignoranţei. El a rămas în mijlocul poporului din Tamerua în zilele lui Gabu, locuind acolo unde se ridică acum Templul Văzătorilor Cerului, într-un adăpost de stuf, lângă apele curgătoare.

12:46. În acele zile, oamenii de pe Pământ s-au unit cu cei din ţinutul Luminii Dimineţii prin puterile din trupul unei copile, căutând în felul acesta să conserve *hokew*-ul neamului lor. Când Yosira a văzut ticăloşia acestui obicei, el a aruncat un mare blestem asupra întregului ţinut şi a celor care au spintecat trupul unei copile şi l-au făcut să strige din interiorul lor. Prin urmare, ţinutul a fost lovit de o mare năpastă. De atunci, niciun locuitor al ţinutului luminii nu a mai mâncat carne de bărbat sau de femeie, şi nicio copilă nu a mai fost siluită din răutate sau din

© Biblioteca Spirituală

ignoranţă. Oamenii din Tamerua se temeau foarte tare de blestemul lui Yosira.

12:47. Yosira i-a învăţat pe oameni că puterea *hokew*-ului nu stă în carnea trupului, ci în oase, şi că fiecare os conţine esenţa întregii fiinţe, bărbat şi femeie. Aşa că oamenii au început să caute să se unească cu cei decedaţi în ţinutul Luminii Dimineţii prin puterea oaselor, iar Yosira nu a interzis acest lucru, cu toate că ştia că este inutil. Însă când oasele s-au dovedit a fi tămăduitoare, iar oamenii au putut să le folosească în acest sens, Yosira nu a fost nemulţumit, căci privea cu îngăduinţă toate lucrurile care ţineau de binele poporului. Cu toate acestea, el le-a interzis femeilor să poarte povara oaselor soţilor lor, aşa că începând de atunci nu s-au mai ridicat duhuri care să le necăjească. Acest lucru s-a datorat puterii protectoare cu care a umplut întregul ţinut; în felul acesta, femeile au fost uşurate de povara lor, căci aceasta le-a fost luată de pe umeri.

12:48. Toţi vrăjitorii care aduceau umbre din Ţinutul Zorilor, toţi cei ce întrebau morţii, precum şi aceia care le chemau spiritul, au fost blestemaţi, iar acest blestem pluteşte deasupra ţinutului chiar şi în aceste zile. Mai există însă unii care caută să cheme duhurile din trupurile mumiilor care au trecut la viaţa veşnică, însă tot ce pot chema este un mesager malefic din Locul Întunericului.

12:49. Yosira nu a interzis poporului obiceiul de a aduce omagiu rudelor decedate, căci în Ţinutul Luminii Dimineţii acestea erau puterile cele mai interesate de bunăstarea oricărui muritor. Yosira nu a interzis niciodată ceva ce era spre folosul oamenilor, ci a înlăturat doar lucrurile care erau inutile sau vătămătoare. În acele zile, nu existau ritualuri consemnate în scris, însă Yosira a avut grijă ca poporul să aibă parte şi de aşa ceva. Nu ca acestea să îi reînvie pe cei decedaţi şi să îi aducă înapoi pe Pământ, ci ca Stăpânul Trupului să fie hrănit şi întărit în Ţinutul Luminii Dimineţii prin legătura *hokew*-ului jertfit de cei rămaşi pe Pământ.

12:50. Yosira le-a vorbit oamenilor, dându-le legi care au fost consemnate în felul acesta: „Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor, Cel care a creat omul şi animalele pe insula sfântă. Niciun animal nu se va împerechea cu altul de alt fel, iar dacă acest lucru se întâmplă, ambele animale vor fi ucise, iar trupurile lor vor fi arse. Dacă această împerechere are loc cu acordul unui om, atunci acel om va fi blestemat. De asemenea, niciun animal nu va fi pus la jug cu unul diferit de el. În primul an de viaţă, niciun animal nu va fi pus să care în spate poveri”.

12:51. Când Yosira a venit la Kambusis, a găsit acolo un om din Hestabwis legat şi gata de a fi jertfit, aşa că a strigat şi s-a opus acelei fapte, însă nimeni nu şi-a plecat urechea la cuvintele lui. Aşa că, dându-se într-o parte, Yosira a înfipt un toiag de putere în pământ şi a dansat în jurul lui, cântând un cântec pentru a extrage spiritul. Când oamenii au văzut acest lucru s-au mâniat pe el şi i-au chemat pe vrăjitori să-l blesteme, astfel încât să plece de pe Pământ. Blestemele lor au fost zadarnice, iar atunci când un vrăjitor s-a apropiat de ringul de dans al lui Yosira, acesta a făcut să apară o limbă de foc care l-a mistuit pe vrăjitor. Atunci, oamenii s-au înspăimântat şi au rupt-o la fugă. Aşa că Yosira l-a eliberat pe omul legat de jertfelnic, însă lucrurile nu erau încă gata. Yosira i-a blestemat şi pe toţi aceia care voiau să-l ofere pe omul din Hestabwis ca jertfă pentru zeii lor; din acea zi, niciun om din Hestabwis nu a mai fost ucis pe altar.

12:52. Yosira nu i-a blestemat pe vrăjitorii acelui ţinut; în schimb, i-a chemat la el şi ia pus stăpâni peste Spiritele Întunecate, care îşi părăsesc sălaşul şi rătăcesc pe Pământ, chinuindu-i pe oameni în locuinţele lor. Astfel, vrăjitorii au fost înălţaţi în ochii poporului şi din acea zi, ei au curăţat ţinutul de toate Spiritele Întunecate. Totuşi, Yosira le-a interzis să îl cheme pe Stăpânul Trupului vreunui om ca să îl facă robul altuia şi a aruncat un mare blestem asupra oricărui vrăjitor care nesocoteşte această lege. Iar lucrul acesta se respectă şi acum, însă aceia care încalcă legile lui Yosira nu scapă de soarta groaznică care li se cuvine, fiindcă puterea blestemului este încă mare în ţinuturile poporului său. Când cei ce au încălcat legile vor sta înaintea lui la judecată, faptele lor vor depune mărturie împotriva lor.

12:53. Yosira le-a interzis acelora care îi judecau pe oameni dreptul de a da sentinţe pe baza grăsimii de crocodil, a cornului sau a pielii. De aceea, el le-a dezvăluit modalitatea de a judeca folosindu-se de grâne şi de sabia încinsă în foc. De asemenea, i-a învăţat cum să fermenteze băutura care dezlega limbile oamenilor, astfel încât Adevărul să nu mai fie tăinuit.

© Biblioteca Spirituală

12:54. Oamenii care locuiau printre copaci sau pe malul apelor curgătoare se temeau de maimuţe. Aceştia le considerau sacre şi nu le-ar fi făcut niciodată vreun rău. Credeau că aceste maimuţe îl prindeau pe Stăpînul Trupului care voia să plece şi îl mâncau, fiindcă stăteau la pândă ca să îl prindă într-o plasă puternică, dar nevăzută. Aşa că Yosira a blestemat hrana maimuţelor, astfel încât aceasta să devină ca un foc în burta lor, făcând ca viaţa din ele să iasă la lumină ca o spumă ce le curgea din gură. În felul acesta, ţinutul a fost eliberat de teama de maimuţe, şi începând din acel moment spiritele celor decedaţi puteau pleca în pace, fără a mai fi necăjite de maimuţele din copaci.

CAPITOLUL XIII – REGULA YOSIRA

13:1. Yosira a spus că în fiecare om locuieşte un omuleţ, care este Stăpânul Trupului, iar acesta reprezintă viaţa oamenilor. Când omul doarme, omuleţul hoinăreşte în exterior după bunul său plac, iar la moarte, pleacă pentru totdeauna.

13:2. Stăpânul Trupului nu poate fi văzut de ochii muritorilor, însă el nu este ascuns de ochii atotvăzători ai Celui Născut de Două Ori. La moarte, atunci când pleacă, el iese prin gură şi aşteaptă până când îi cresc aripi cereşti. Apoi zboară în Regatul Apusean, unde leapădă aripile.

13:3. În locul unde se duce, Stăpânul Trupului nu are nevoie de locuinţă pământească; prin urmare, arderea locuinţelor pământeşti ale celor decedaţi este zadarnică. Totuşi, dacă locuinţa rămâne, dar nu este purificată, ea devine un loc de adunare pentru umbrele care se ridică din Locul Întunericului; însă locuinţa nu trebuie distrusă, ci doar purificată cu ajutorul tămâiei şi apei, după care va fi umplută din nou cu un *hokew* protector.

13:4. Dacă cineva vine la un om care doarme, acela trebuie trezit încet şi cu blândeţe, astfel încât Stăpânul Trupului să poată reintra în linişte. Căci dacă cel ce doarme se va trezi înainte ca acela să reintre sau dacă tresare de spaimă, atunci omul respectiv se va îmbolnăvi. Prin urmare, atunci când treziţi un om care doarme, este bine să chemaţi cu blândeţe fiinţa care este în exterior.

13:5. Când trupul muritor se îmbolnăveşte în absenţa căldurii demonilor, sau dacă bărbatul ori femeia sunt prinşi şi chinuiţi de Spiritele Întunecate ale nebuniei, acest lucru se poate întâmpla din cauza faptului în timpul zilei Stăpânul Trupului doarme. Astfel, dacă

Stăpânul Trupului va fi trezit din acest somn pe timp de ziuă, sau dacă i se va reda vigoarea, atunci bărbatul sau femeia se pot vindeca. Yosira a permis ca aceste lucruri să fie făcute de vrăjitori.

13:6. Yosira i-a învăţat pe oameni să vindece multe tipuri de boli din trupul muritor folosindu-se de poţiuni conţinând elementele vitale ale ierburilor şi plantelor cultivate. El a folosit focul pentru a împiedica viaţa să părăsească trupul muritor. Felul în care a făcut aceste lucruri este scris în Cartea Leacurilor.

13:7. Când Yosira a venit cu fiii săi în ţinutul Tamuera, oamenii din acele locuri trăiau în întuneric şi erau lipsiţi de orice cunoaştere. Aceştia era împărţiţi în multe clanuri, iar certurile erau frecvente. Nu aveau regi, ci erau conduşi de oamenii bătrâni. Existau mulţi vrăjitori, care îi stăpâneau pe oameni cu ajutorul iluziilor, şi mai erau şi aceia care se numeau Păstrătorii Tradiţiei şi Povestitori.

13:8. Un popor locuia în mijlocul mlaştinilor, în păduri dese şi printre copaci înalţi. Locuinţele oamenilor erau făcute din stuf şi erau aşezate pe nişte platforme înalte. Aceştia erau numiţi Copiii lui Panheta, căci după ce omul a fost creat pentru prima dată în mijlocul apelor, acesta a fost zeul lor.

13:9. Un alt popor locuia departe de ape şi de copaci; acesta nu avea nume. Oamenii săpau gropi pentru a locui în ele sau îşi căutau sălaş în peşterile de pe versanţii dealurilor. Nu aveau zei, ci se închinau Spiritelor Întunecate şi Kamawam-ului pădurii, care noaptea îi prindea pe oameni. Când aceia care fuseseră prinşi se întorceau la neamurile lor nu mai puteau vorbi, erau muţi. După aceea, înnebuneau şi mureau, căci îşi sfâşiau trupul. Însă în pădure nu era niciun

© Biblioteca Spirituală

Kamawam; această nebunie era lucrarea vrăjitorilor, care voiau să bage frica în inimile oamenilor.

13:10. Iată felul în care era produsă nebunia: Când vrăjitorii prindeau oameni în timpul nopţii îi duceau într-un loc tainic, unde le străpungeau limba cu nişte spini subţiri. Din această cauză, limba se umfla, aşa încât aceia ale căror limbi fuseseră străpunse îşi pierdeau capacitatea de a vorbi. De asemenea, vrăjitorii îşi străpungeau victimele şi în zona taliei cu ţepuşe de lemn, în aşa fel încât nimeni să nu descopere locul unde fuseseră înfipte. Alte aşchii le înfigeau în locul dintre părţile intime şi canalul şezutului, şi nimeni nu le putea găsi acolo, ca să-şi dea seama că victima fusese străpunsă cu spini şi ţepe.

13:11. Yosira a aruncat un blestem groaznic asupra tuturor vrăjitorilor care practicau acest lucru malefic, aşa încât aceştia înnebuneau din cauza unui demon care le devora burţile. De atunci, Kamawam-ul nu a mai apărut în acel ţinut.

13:12. Yosira i-a învăţat pe oameni să scoată metalul din pietre şi să ardă pietrele, ca să le scoată căldura. I-a învăţat pe oameni să lucreze lutul, să ţească haine şi să facă bere.

13:13. Când Yosira a venit în acel ţinut, oamenii nu ştiau nimic despre săparea canalurilor de irigaţii şi despre semănatul grânelor, însă Yosira i-a învăţat să facă aceste lucruri. El este acela care a făcut pământul să rodească; şi tot el a murit în mijlocul apelor pentru a le da viaţă, iar viaţa lui este încă în ele. Prin urmare, solul a devenit fertil datorită Spiritului Celui Măreţ, care a murit în acele zile de demult. Dincolo de influenţa apelor vii, care se ridică şi coboară precum pieptul unui om care respiră, pământul este mort. A rămas sterp ca o femeie care nu a cunoscut niciun bărbat. Chiar şi oamenii din vechime ştiau că dacă pământul nu este împrospătat cu apele vii, atunci fertilitatea lui va scădea de la an la an, până când va deveni un pustiu. Însă fertilitatea solului nu vine numai de la apă, ci de la viaţa care se află în apă. Viaţa este cea care dă viaţă, iar ceea ce nu are viaţă nu poate zămisli viaţa.

13:14. Aşadar, pământul bun este acela care se află în legătură cu zeul triplu, iar pământul care nu are legătură cu el rămâne sterp. Pământul aflat în legătură este acoperit de apele care cresc, însă cel ce nu este în legătură este evitat de ele.

3:15. Lucrurile acestea referitoare la Copiii lui Panheta au fost consemnate în scris: Yosira a vorbit cu Panheta aşa cum un om vorbeşte cu un alt om; prin urmare, legile poporului Inta nu au fost schimbate, ci au continuat să fie respectate atât de aceia care trăiau pe pământ, cât şi de cei ce locuiau pe nisipuri. Dacă cineva se ducea în mijlocul oamenilor din poporul Inta, atunci legile acestora deveneau şi legile sale, iar dacă vreo femeie îşi părăsea poporul pentru a locui printre oamenii Inta, atunci ea devenea precum aceştia şi nu se mai putea întoarce înapoi.

13:16. Aşa cum Spiritul Soarelui călătoreşte pe un drum situat între stele, tot aşa şi spiritul omului călătoreşte odată cu mişcarea apelor. Prin urmare, când moare un om, trupul său trebuie îngropat paralel cu râul cel mare.

13:17. Aşa cum pământul pe care cresc plante aparţine neamurilor care au acelaşi sânge, tot aşa niciun om nu îşi va însuşi doar pentru sine ceva ce creşte pe el, indiferent dacă este vorba de ierburi, plante sau copaci. Ci fiecare bărbat şi fiecare femeie pot lua orice plantă şi orice fruct, atât cât pot ţine în mâini, ca să mănânce până la apusul soarelui.

13:18. De la orice plantă care are seminţe şi de la orice lucru ce poate fi mâncat, fiecare va putea aduna pentru sine doar atât cât încape într-un ulcior sau cât poate fi atârnat de parul unde se agaţă mâncarea. Toate lucrurile care pot fi mâncate, seminţe sau altceva, care nu pot fi depozitate într-un ulcior sau atârnate de parul pentru mâncare, vor fi puse în groapa pentru proviziile comunităţii. În groapă nu se va pune nimic ce nu a fost încălzit în foc şi răcit.

13:19. Spiritul Vieţii nu locuieşte numai în lucrurile pe care oamenii le mănâncă, ci şi în lucrurile vii din care provin acele alimente. Prin urmare, niciun copac sau tufiş care dă hrană pentru oameni nu va fi tăiat sau rupt.

13:20. Sângele animelelor strigă din pământ la fel cum strigă şi sângele oamenilor; prin urmare, dacă trebuie vărsat sânge, nu ucideţi niciun animal fără să aveţi nevoie de hrană, şi aveţi grijă să-i îngropaţi capul şi ceea ce îi iese din burtă. Orice altă parte care va fi luată va trebui mâncată sau arsă, cu excepţia oaselor şi a pielii, care vor fi folosite.

© Biblioteca Spirituală

13:21. Focul îl slujeşte pe om, dar îi poate deveni şi stăpân. Reflectaţi asupra naturii lui. Izbucneşte el din lemne în mod spontan, pentru că aşa vrea sau are nevoie de intervenţia omului? Locuieşte în lemn sau este un spirit al focului? Doar oamenii proşti stârnesc ceva ce nu pot ţine sub control. Niciodată să nu faceţi focul cu ceva ce scoate mult fum; aveţi grijă să îl menţineţi aprins, dar nu puneţi pe el mai mult lemn decât trebuie. Nu-l lăsaţi să se împrăştie din locul cuvenit, adică din acel loc de unde vă puteţi folosi de el fără pericol.

13:22. Când ajung la vârsta maturităţii, bărbaţii şi femeile trebuie să îşi ia un partener. Cei ce nu vor face asta nu vor avea parte de prea multă preţuire din partea celorlalţi.

13:23. Cu lucrurile cu care un om a săvârşit o faptă rea, cu acelea va fi pedepsit. De asemenea, va fi tratat în conformitate cu natura faptei reprobabile. Obiceiurile din vremurile străvechi pot să ajute în acest sens.

13:24. Când Yosira a venit în ţinutul unde locuia poporul Inta, oamenii l-au întâmpinat în felul acesta, „Când te-am văzut, inimile noastre s-au înveselit. Viaţa din noi s-a reînnoit, şi cu toate că eram mulţumiţi, tu ne-ai adus bucurie şi alinare". Yosira i-a numit pe aceşti oameni copiii lui neînţărcaţi.

CAPITOLUL XIV – CALEA (NECAZURILE) LUI YOSIRA

14:1. Aceste lucruri au fost scrise în Cartea "*Celor Două Căi*": Yosira, care acolo era numit Yoshira, a venit de dincolo de Tărâmul lui Athor şi a fost primul rege al ţinutului Tehamut. El a instituit serbările lunii noi, serbarea tunsului oilor şi zilele închinării. Când a luminat prima oară acest ţinut cu prezenţa sa, bunăstarea oamenilor era în mâinile preoţilor mincinoşi, care spuneau că omul este o fiinţă cu un spirit dual, în care Spiritul Binelui se luptă cu Spiritul Răului pentru acapararea sufletului. Se spunea că orice faptă şi orice gând îl întărea pe unul sau pe altul dintre vrăjmaşi. În legătură cu acest lucru, oamenii nu se înşelau total; era probabil o deformare lumească a Adevărului reflectat. În zilele de demult, oamenii vedeau adevărul ca prin ceaţă, căci nu putea fi dezvăluit decât parţial, în funcţie de capacitatea lor de a-l înţelege. Adevărul este o lumină care străluceşte încă şi mai puternic în întunericul ignoranţei omului, însă pe măsură ce generaţiile se succed şi se întorc în ţărână, oamenii încep să vadă mult mai limpede. Fiecare purtător al luminii mai împrăştie puţin din întuneric, iar Yosira era un purtător al luminii, cel mai măreţ dintre toţi.

14:2. Înainte de venirea lui Yosira, purtătorul felinarului cu lumină strălucitoare, Adevărul era perceput neclar în acest ţinut. Falşii preoţi ai acelor zile propovăduiau faptul că atunci când Marele Dumnezeu a creat omul, El a păstrat nemurirea ca pe un dar special, pe care să îl dea unor privilegiaţi. Lucrul acesta nu stă în firea Celui Măreţ, aşa că o astfel de doctrină nu putea fi acceptată. Însă cel mai rău nu era că preoţii aceia se amăgeau singuri, ci că îi induceau în eroare şi pe cei ce aveau încredere în ei. Un adevărat preot ar trebui să se apropie cât mai mult cu putinţă de templul Adevărului şi să tălmăcească ce vede acolo cât poate de clar şi pe măsura înţelegerii celorlalţi. În acele vremuri străvechi, niciun om nu renăscuse încă pentru a primi înţelepciunea şi lumina. Prin urmare, nu se ştia nimic despre Grădinile Luminii, iar oamenii credeau doar în Locuinţa Întunecată. Această Locuinţă Întunecată era un loc în care morţii se hrăneau cu nisip şi ţărână, iar trupurile lor erau acoperite cu păr lung şi pene. Oamenii din vechime nu ştiau mai mult decât atât.

14:3. De asemenea, aceştia credeau că sufletele înălţate în slavă consumau alimentele şi purtau veşmintele şi podoabele ce le erau puse la dispoziţie. Ei nu ştiau, aşa cum ştim noi, că sufletul este subtil şi că nu poate folosi decât elementele subtile ale lucrurilor pământeşti. Chiar şi acum, în faţa statuilor celor înălţaţi în slavă se arde tămâie, ca aceasta să ajungă până la ei. Există unii care cred că existenţa sufletului şi continuitatea vieţii sale depind de jertfele pe care rudele sale de pe Pământ le aduc în fiecare lună.

14:4. Aşa cum omul care merge noaptea cu un felinar este atacat de cei ce pândesc în întuneric, tot aşa şi cei iluminaţi, care caută să aducă lumină în întunericul ignoranţei, sunt

© Biblioteca Spirituală

atacaţi de aceia care nu vor să fie dezvăluiţi lumii aşa cum sunt în realitate. Astfel, când Yosira a strigat împotriva acelora care nu permiteau uciderea bărbaţilor şi femeilor, însă erau de acord ca copiii să fie ucişi ca jertfă sau îngropaţi sub coloanele pe care ei le ridicaseră, el a fost condamnat ca vrăjmaş al zeilor.

14:5. Când Yosira era în ţinutul aflat departe de Râul Vieţii, un om pe nume Azulah, care era mâna dreaptă a lui Yosira, a ucis pe unul din neamul lui Leopard. Acest lucru l-a înfuriat pe zeul acestui popor, căci sângele omului ucis striga către el. Prin urmare, oamenii lui Leopard au venit în ţinutul din Răsărit căutând să-l omoare pe Azulah pentru că îl ofensase pe zeul lor, însă acesta se retrăsese într-o ascunzătoare. Aşa că atunci când au văzut că efortul lor de a-l găsi este în zadar, oamenii lui Leopard s-au întors în ţinutul lor şi i-au informat pe preoţi despre eşecul lor. Atunci, preoţii au făcut ritualuri prin care au chemat puterea războiului, ca să le dea tărie. Şi pentru că Yosira era stăpânul lui Azulah, oamenii lui Leopard s-au ridicat împotriva lui, invocând dreptul la război.

14:6. Dar noaptea, când oastea adversă aştepta în faţa taberei lui Yosira, preotul războiului s-a pângărit, aşa că puterea războiului nu a mai putut slăbi inimile oamenilor lui Yosira, fiindcă preotul războiului a pierdut controlul asupra lor. Astfel, puterea războiului a venit în mâinile lui Yosira, iar acesta a aruncat-o împotriva oamenilor lui Leopard, aşa că genunchii acestora s-au înmuiat, măruntaiele li s-au făcut apă şi au fugit din locul acela.

14:7. Oamenii lui Leopard locuiau în pădurile din partea apuseană a apelor curgătoare, iar Yosira i-a urmărit până acolo. Nu a intrat în pădurea deasă, ci s-a dus pe o insulă din mijlocul apelor şi şi-a pus tabără acolo. Avea cu el un prizonier, pe care l-a eliberat şi l-a trimis la preoţi cu acest mesaj, „Veniţi în pace, ca să vă ascult pricina şi să judec dacă ceea ce spuneţi este adevărat”. Însă preoţii Oamenilor lui Leopard au venit doar până la marginea apelor şi nu au mers mai departe, aşa că au strigat ca să se audă dincolo de ape, „Ce a fost drept până acum nu mai este, căci acum a devenit o chestiune care trebuie rezolvată între neamul nostru şi aceia care sunt cu tine, fiindcă sângele încă strigă după sânge”.

14:8. Auzind acest lucru, Yosira a răspuns, „Hai să fim înţelepţi; există judecători mai presus de noi, aşa că hai să-l lăsăm pe Dumnezeul Apelor Curgătoare să decidă în această privinţă”. La aceste cuvinte, preoţii au răspuns, „Aşa să fie”. Apoi, Yosira l-a luat pe Azulah într-o barcă şi au vâslit împotriva vântului de Miazăzi. Oprind barca, Yosira i-a poruncit lui

Azulah să sară în apă, ca să fie testat prin proba înotului, iar Azulah a făcut acest lucru. A înotat cu putere, iar Dumnezeul Apelor Curgătoare nu l-a luat, fiindcă Yosira acoperise apele cu puterea sa, astfel încât acestea l-au purtat pe înotător şi l-au dus în siguranţă la ţărm.

14:9. Atunci, Yosira s-a aşezat la un loc cu căpeteniile Oamenilor lui Leopard şi a făcut un legământ cu ei şi cu popoarele de acolo. Astfel, dacă vreun bărbat ucidea un altul din neamul lui, niciunul dintre ei nu îl va proteja, iar acesta urma să fie ucis sau spintecat de către rudele celui mort. Totuşi, dacă omul ucis aparţinea altui neam decât ucigaşul, atunci ucigaşul putea fi omorât de oricine. Dacă rudele ucigaşului voiau să evite răzbunarea, atunci era nevoie să trimită o garanţie la rudele celui ucis, împreună cu o relatare a faptei. De asemenea, trebuia să fie de acord ca sângele să fie asupra capului lor, iar răzbunarea în mâinile lor; după aceea, trebuia să trimită rudelor omului ucis o relatare a răzbunării, împreună cu bunurile confiscate.

14:10. Apoi, toate neamurile s-au legat cu un jurământ solemn, declarând că, dacă sângele strigă din pământ în zadar, atunci vor chema duhurile nopţii şi umbrele sângeroase asupra rudelor ucigaşului şi nu asupra rudelor celui ucis.

14:11. În vremea când a fost făcut acest legământ, Yosira le-a vorbit fiilor săi în felul acesta, „Acestea sunt cărnurile blestemate, care nu trebuie mâncate. Carnea animalelor care mor de moarte naturală. Carnea animalelor care au fost ucise pentru a fi aduse ca jertfă zeilor neînsemnaţi. Carnea animalelor care au fost ucise de fiarele sălbatice, precum şi carnea adusă ca ofrandă pe pietrele de la uşă. Acestea sunt cărnurile necurate”.

14:12. După ce Yosira a mers prin tot ţinutul şi l-a purificat, legând cu blesteme ticăloşiile întâlnite, el i-a învăţat pe cei ce trăiau acolo să amenajeze căi navigabile. De asemenea, i-a învăţat semnificaţiile semnelor cereşti. A construit cetatea Piseti în mijlocul stufărişurilor şi a secat

© Biblioteca Spirituală

mlaştinile. Apoi, a ridicat primul templu din cărămidă şi piatră. Şi tot atunci, a pus oameni care să ţină socoteala zilelor şi anotimpurilor.

14:13. În timp ce Yosira era la Piseti, preoţii au stârnit poporul împotriva lui, aşa că acesta a fugit cu fiii săi şi cu neamul său în Ţinutul lui Dumnezeu. Dar soţia şi fiul său mai tânăr nu s-au dus cu el, fiindcă erau cu tatăl acesteia în regiunea de unde izvora râul cel mare. Acela era ţinutul lui Kantoyamtu, în care preoţii propovăduiau faptul că moartea nu este soarta normală a omului. Acei preoţi spuneau că deşi strămunii lor din vechime erau doar oameni muritori, totuşi strămunii strămunilor lor erau moştenitori ai nemuririi pe Pământ.

Aceasta este o învăţătură greşită, care aparţine copilăriei omenirii, însă mai târziu oamenii au fost învăţaţi că moartea este doar plecarea vieţii, care îşi ia zborul împreună cu sufletul.

14:14. Pe când Yosira se afla la Piseti, adevăratul său fiu, Manindu, era căpetenia poporului Mesiti, un grup de oameni care lucrau arama. Aceştia cuceriseră întregul ţinut şi i-l înapoiaseră lui Yosira. Mai târziu, ţinutul a fost dat în grija lui Yosira, a cărui pecete se află pe el chiar şi acum.

14:15. După perioada lui Manindu, oamenii l-au uitat pe Dumnezeul Dumnezeilor, fiindcă Acesta le părea a fi departe de ei, aşa că s-au închinat altor zei, născociţi de preoţii lor. Lumina s-a întunecat şi a mai strălucit foarte slab doar în templele mici şi ascunse.

CAPITOLUL XV - GLASUL LUI DUMNEZEU

15:1. Glasul lui Dumnezeu a venit din Ceruri la slujitorii Săi chiar înainte de zilele lui Wunis, însă în aceste zile, el a venit la unii dintre Credicioşii Săi, care l-au auzit în peştera vedeniilor. După aceea, fiecare a scris aşa cum a auzit şi, iată, când s-au adunat laolaltă au văzut că fiecare consemnase exact acelelaşi cuvinte. Astfel, lucrurile pe care le-au auzit cei trei şi care au fost consemnate aidoma în scris de către ei sunt lucruri consemnate pentru totdeauna.

15:2. „Eu sunt Glasul Dumnezeului care este Dumnezeul Tuturor Oamenilor şi Stăpânul Inimilor lor. Eu am multe înfăţişări şi vin la oameni în felurite chipuri; Eu sunt Dumnezeul cu Multe Feţe. Vouă, slujitorii Mei, vă dau aceste cuvinte, ca să ajungă la cunoştinţa tuturor oamenilor. Respectaţi poruncile Mele, iar Eu voi fi Dumnezeul vostru. Eu vă voi lumina, vă voi învăţa şi vă voi călăuzi pe drumul vostru. Vreau iubirea şi loialitatea voastră, vreau să urmaţi planurile Mele, însă nu doresc să fiţi slugarnici. Eu nu sunt doar Dumnezeul vostru, ci şi Conducătorul vostru, aşa că aştept supunere şi disciplină, aşa cum se cuvine din partea unor oameni care se pregătesc pentru bătăliile dure şi groaznice care le stau în faţă”.

15:3. „Eu doresc mai degrabă iubire decât jertfe inutile de ardere de tot, însă aceasta nu trebuie să fie o iubire pasivă, ci una care să arate că sunteţi slujitori ai Cauzei Mele. O anumită cunoaştere a binelui şi răului, cu liber arbitru de a-l alege pe cel dintâi, cântăreşte mai mult în ochii Mei decât o venerare ceremonioasă şi fără niciun sens. Eu nu găsesc nicio plăcere în vărsarea inutilă a sângelui boilor şi mieilor. Nu câştig nimic de pe urma grăsimii oilor sau a cărnii caprelor. Eu sunt Creatorul a Tot Ce Există, aşa că ce lucru mi-ar putea da omul care să îmi sporească măreţia? Oamenii se amăgesc dacă cred că păcatele lor pot fi spălate prin nişte ritualuri zadarnice. Doar bunătatea activă poate curăţa pata păcatului”.

15:4. „Oamenii se apropie de Mine cu teamă; ei vin la mine cu slugărnicie. Imploră iertare pentru păcatele lor şi îmi cer ajutorul în probleme lumeşti. Cântările de laudă pe care Mi le înalţă reprezintă scuza de a veni în locurile Mele sacre, însă ei vin dorindu-şi ceva, chiar şi o încurajare. Aşa că având o astfel de atitudine faţă de Mine, vă mai miraţi că Eu rămân mut la solicitările lor? Nu îmi mai aduceţi jertfe deşarte de carne şi sânge, căci o astfel de risipă a vieţii este o jignire adusă Dumnezeului Vieţii. Ce folos am eu din toate petrecerile şi sărbătorile voastre? Eu vreau dăruire şi efort; asta este tot ce vă cer. Şi mai presus de toate, fiţi sinceri, căci Eu urăsc faţa ipocriziei, acea faţă de-acum mult prea familiară cu care oamenii se apropie de Mine”.

15:5. „Oamenii îmi aduc carne şi vin, făină fină şi prăjituri de grâu, crezând că Eu mănânc

© Biblioteca Spirituală

aceste lucruri sau că am nevoie de hrană. Însă Eu aş fi mult mai bine slujit dacă toate acestea ar fi date văduvei şi orfanului, precum şi numeroşilor nevoiaşi pe care îi răbdaţi să trăiască în mijlocul vostru. Sărăcia este făcută de om, aşa că nu este suficient ca bogaţii să dea de pomană celor săraci; cei puternici şi cu funcţii importante, care sunt bogaţi şi au parte de belşug, trebuie să lovească la rădăcina sărăciei. Dacă nu fac asta, atunci pomenile pe care le fac nu au nicio trecere în ochii Mei".

15:6. „Adunările voastre solemne, procesiunile voastre plictisitoare, feţele voastre lungi şi expresiile melancolice nu aduc nicio bucurie inimii Mele. Ritualurile voastre împovărătoare şi jertfele inutile de viaţă şi sânge nu îmi sunt de niciun folos. Cei ce profită de pe urma lor sunt oamenii, însă ipocrizia lor atunci când declară că fac aceste lucruri în numele Meu nu poate fi ascunsă de Mine".

15:7. „Fumul tămâiei voastre se ridică şi dispare în aer, însă acesta nu vine la Mine, şi nici nu am nevoie de el. Totuşi, nu o să vă lipsesc de plăcerea acestui miros, care poate aduce pace şi armonie interioară, calmând spiritele oamenilor. Nu am să vă lipsesc nici de sărbătorile voastre, dacă prin ele lanţurile răutăţii vor cădea de pe sufletele voastre, dar nu mai spuneţi că acestea sunt pentru folosul Meu sau pentru slava Mea. Postul şi lepădarea de poftele trupeşti pot fi utile pentru oameni, însă nu vă înşelaţi singuri în privinţa intenţiei voastre şi nu încercaţi să Mă amăgiţi spunând că scopul este altul. Eu nu doresc să suprim bucuria şi exuberanţa care se ridică în inimile oamenilor; ba dimpotrivă, aş prefera ca asemenea sentimente umanizatoare să fie cultivate. Prin urmare, rugaţi-vă, dacă rugăciunea vă ajută să atingeţi adevăratul ţel, acela de a vă armoniza spiritul cu Mine, astfel încât comuniunea să devină posibilă. Păstraţi-vă sărbătorile şi ritualurile dacă acestea îşi ating scopul, adică dacă vă inspiră şi vă purifică spiritul. Faceţi tot ce vă înalţă spiritul şi vă dezvoltă sufletul; acesta este ***adevăratul scop al vieţii***. Faceţi tot ce este bine pentru voi; nimic din ce vă este de folos nu este interzis, însă nu spuneţi că aceste lucruri îmi aduc Mie vreun folos. Eu sunt Dumnezeul aflat mai presus de toate şi dincolo de toate".

15:8. „Nu vă interzic ritualurile şi ceremoniile; veneraţi-Mă dacă vreţi, aşa cum vreţi voi, dar ţineţi minte că asta nu vă scuteşte de obligaţiile pe care le aveţi. Ritualul sau veneraţia nu pot repara sau compensa lucrurile pe care nu le-aţi făcut, şi nici nu pot fi o scuză pentru greşelile voastre. Ele nu pot repara nici nedreptăţile pe care le-aţi făcut semenilor voştri. Dacă acordaţi importanţă ritualurilor şi ceremoniilor, faceţi acest lucru cu măsură, şi nu le lăsaţi niciodată să vă adoarmă conştiinţa şi să uitaţi de păcatele voastre, de cămătărie şi de nedreptăţile pe care le săvârşiţi. Nu vă neglijaţi niciodată îndatoririle şi obligaţiile ca să Mă veneraţi cu râvnă, practicând un ritual sau un ceremonail formal. Nu le folosiţi pe acestea ca scuză pentru faptul că nu vă împărţiţi pâinea cu cei flămânzi şi că îi neglijaţi pe cei săraci sau neputincioşi. Pe Mine nu mă puteţi înşela. O viaţă dedicată Mie nu înseamnă să fiţi preocupaţi să mă veneraţi; aceasta este mai degrabă viaţa unui om laş, care tremură în faţa necunoscutului. Cel care îmi dedică Mie viaţa sa are grijă de cei fără adăpost şi îi ajută pe cei aflaţi în nevoie, însă ***aceste lucruri nu reprezintă binele absolut***, fiindcă sunt acceptate în mod pasiv. Binele absolut înseamnă să combateţi activ toate rădăcinile răului. Cei care sunt cu adevărat adepţii mei duc o viaţă de slujire şi bunătate. Ei trăiesc în armonie cu vecinii lor, nu fac rău nimănui şi nu se feresc de poverile şi obligaţiile existenţei pământeşti".

15:9. „Eu sunt mai bine slujit dacă oamenii se supun legilor Mele şi se conformează planurilor Mele, decât dacă practică ritualuri şi aduc jertfe. A asculta cuvintele Scrierilor Sacre şi a te sili să le înţelegi este mai bine în ochii Mei decât a aduce jertfe de carne şi bogăţii de pe urma cărora profită mai mult preoţii. Dintre lucrurile pe care le detest, puţine sunt mai respingătoare decât jertfele ipocrite ale răufăcătorului. Jertfele şi veneraţia unui ipocrit sunt pentru Mine o scârbă. Răul intră în tărâmul de dincolo de Pământ sub forma unui miros urât, dar cel mai urât miros este acela al ipocriziei. Cei care îi tolerează pe ipocriţi sau care nu li se opun vehement sunt şi ei creaturi malefice".

15:10. „Eu cunosc prea bine făţărnicia oamenilor. Cei ce comit adulter şi păcătuiesc trupeşte predică celorlalţi castitatea, în timp ce mincinosul vorbeşte despre virtuţile Adevărului. Hoţul predică cinstea, iar cei cu mintea desfrânată propovăduiesc decenţa. Oamenii spun un

© Biblioteca Spirituală

lucru şi se gândesc la altul, şi aproape întotdeauna jumătăţile de adevăr ascund realitatea. Oamenii se pot înşela pe ei înşişi sau îi pot amăgi pe ceilalţi, însă Eu nu pot fi înşelat. De aceea, vă spun, înainte să vă gândiţi să vă apropiaţi de Mine purificaţi-vă sufletele şi lepădaţi-vă de ipocrizie. Oamenii pot să strige mult şi bine, «*De ce Dumnezeu rămâne tăcut; de ce m-a părăsit?*». Oare ei cred că faptele lor sunt ascunse sau că Eu nu pot citi secretele din inimile lor?".

15:11. „Închinarea oamenilor imorali este o bătaie de joc. Cât de rar poţi găsi o inimă sinceră şi adevărată! Dacă oamenii ar fi într-adevăr părăsiţi de Dumnezeul lor, nu ar putea da vina pe altcineva, decât pe ei înşişi. Cred oamenii că lipsa lor de bunătate şi de atenţie faţă de ceilalţi, lipsa lor de sinceritate şi inconsecvenţa lor îmi sunt necunoscute? Eu sunt Cel Atotştiutor. Aşa că văd şi cât de puţină iubire pentru bunătate există în inimile oamenilor şi cât de mult se tem de consecinţele faptelor lor".

15:12. „Închinarea adevărată şi sinceră înseamnă ca oamenii să se supună legilor Mele şi să ia pe umerii lor toată răspunderea, să se conformeze negreşit planului Meu şi să trăiască în armonie cu aproapele lor. Cel care îmi dedică Mie propria viaţă, o dedică de fapt bunăstării sale personale. Cel care Mă slujeşte pe Mine se slujeşte şi pe el însuşi. Aceasta este ***Legea Legilor***. Fiindcă ***scopul vieţii*** nu este slujirea lui Dumnezeu, ci dezvoltarea sufletului omului. Cel care mă adoră cu ritualuri goale şi ceremonii deşarte, dar neglijează bunăstarea sufletului său, nu Mă slujeşte aşa cum se cuvine, deoarece Mă împiedică să îmi ating scopul. Eu le-am înzestrat pe creaturile făcute după asemănarea Mea cu instinct religios, căci acesta se naşte din spiritul veşnic, la fel cum căldura se naşte din foc; prin urmare, veneraţia nu este un lucru nefiresc. Însă veneraţiei oarbe îi lipseşte elementul însufleţitor; ea nu îşi atinge scopul, pentru că ***adevărata veneraţie*** înseamnă ca omul să caute dincolo de el însuşi pentru a-şi descoperi sufletul. Apoi, odată ce a făcut acest lucru, va trebui să îl dezvolte, astfel încât sufletul să ajungă să aspire la dumnezeire".

15:13. „Aşadar, dăruiţi-mi Mie toate lucrările şi toată iscusinţa mâinilor voastre şi lăsaţi-vă inima să locuiască mereu la hotarul cu lumea spirituală. Fie ca viaţa pe care o iubiţi să fie viaţa spirituală. Eliberaţi-vă de toate speranţele deşarte şi de toate gândurile egoiste; de toate poverile inutile; de avariţia şi de poftele care nu vă aduc nicun folos; de dominaţia trupului. Viaţa nu este uşoară, şi nici nu este întru totul plăcută; nu a fost sortit să fie aşa, de aceea purtaţi-vă poverile cu bucurie şi tărie morală. Închideţi-vă în fortăreaţa interioară păcii".

15:14. „Tot ce faceţi sau ce dăruiţi, faceţi sau daţi în numele Meu, şi indiferent ce necazuri se abat asupra voastră, îndurați-le pentru Mine. Astfel, veţi evita stigmatul mândriei şi tot ceea ce veţi da sau veţi suferi va fi scutit de orice urmă de interes personal".

15:15. „Cărarea dumnezeirii nu este una uşor de urmat, căci este presărată cu capcanele ezitării şi ale îndoielii. Mai mult decât atât, nu există doar o singură cărare, ci mai multe, şi puţini oameni ştiu care este cea mai bună. Există multe cărări greşite care nu duc nicăieri, există şi altele care duc în pustietatea dezamăgirii, după cum altele duc la distrugere. Totuşi, printre multele credinţe care răsar din când în când în diferite ţinuturi există unele care conduc la acelaşi Adevăr, la unicul Izvor al Luminii, chiar dacă unele dintre ele sunt întortocheate, iar altele rătăcesc prin zone periculoase. Acestea sunt ca numeroasele drumuri care îi duc pe pelerini la acelaşi templu. Dar deşi toate cărările adevărate sunt luminate de lumina călăuzitoare a Adevărului, nu toţi îl percep la fel; însă vina nu este a luminii, ci a celui care priveşte. Din această cauză apar neînţelegerile referitoare la învăţăturile altora şi conflictele dintre unii care preferă o cale şi alţii care preferă o alta. Fiecare crede că drumul lui, adică propria interpretare a luminii, este cel mai bun, dacă nu chiar singurul".

15:16. „Chiar şi dintre oamenii cu adevărat iluminaţi, puţini sunt aceia care pot să perceapă natura Mea reală, şi aceştia ştiu că Eu sunt mai presus chiar şi de caracterul neschimbător. Eu pot gândi despre mine că sunt altceva, şi acel altceva ia imediat fiinţă. Unii dintre oameni afirmă că toată creaţia Mea este o iluzie a simţurilor, un vis fără substanţă. Aceştia greşesc, căci toate lucrurile reale, toate lucrurile care există, au fost cândva în stare latentă, aşteptând sărutul care să le trezească. Dacă oamenii nu pot cunoaşte realitatea aşa cum este ea de fapt, ci doar aşa cum o pot percepe simţurile lor înşelătoare, asta nu o face mai puţin reală.

© Biblioteca Spirituală

Dacă toţi oamenii ar fi orbi, stelele ar continua să existe”.

15:17. „Mintea omului desăvârşit va putea percepe atât realitatea şi Adevărul, cât şi pe Dumnezeu, Cel aflat deasupra şi dincolo de toate. Însă omul aflat în starea sa actuală de subdezvoltare şi ignoranţă nu poate percepe asemenea lucruri, pentru că fiind orb, el nu le poate vedea, şi de aceea spune că nu există”.

15:18. „La început, Eu am înfiinţat Legea, fără de care sufletele oamenilor nu ar putea să se dezvolte şi să progreseze. Dar pentru că fiecare suflet este o părticică divină, în care toate puterile divinităţii se află în stare latentă, el poate modifica absolut orice, în afară de ***Legea cea Mare.*** Omul gândeşte, însă gândul lui nu este creator, fiindcă îi lipseşte cunoaşterea despre puterea care modelează substanţa. Prima dată, Eu am creat firmamentul, care este matricea pentru tot ceea ce există; apoi, când am început să gândesc, puterea creatoare a plutit în afară şi, acţionând ca un agent, a dat naştere lucrurilor materiale”.

15:19. „Creaţia Mea s-a ridicat înaintea Mea aşa cum se ridică lumina în faţa unei flăcări sau căldura înaintea focului. Ea s-a născut şi încă se naşte pentru că Eu exist şi pentru că Eu Sunt”.

15:20. „Creaţia nu Mă afectează în niciun fel, după cum nici omul nu este afectat de umbra lui sau lumina de reflexia ei. Aşa cum picăturile de ploaie, valurile, râurile, roua şi ceaţa sunt forme ale apei, la fel şi tot ceea ce există şi poate fi cunoscut de om reprezintă forme ale unei singure substanţe. Această substanţă îşi are originea în Mine, dar Eu nu sunt această substanţă”.

15:21. „Eu sunt sursa tuturor lucrurilor; le susţin, dar nu sunt susţinut de ele. Aşa cum vânturile puternice care mătură Pământul îşi găsesc odihna în nemărginita linişte de deasupra, tot aşa şi toate lucrurile şi fiinţele îşi găsesc odihna în Mine. Există o putere care curge din Mine şi care susţine toate lucrurile, făcându-le să rămână stabile şi să-şi menţină forma”.

15:22. „Cei care îşi pun viaţa în slujba Mea trebuie să facă mai mult decât să mă iubească şi să mi se închine, căci o astfel de slujire duce la progresul omenirii, la răspândirea binelui şi la alungarea răului. Aceşti oameni nu trebuie să lupte doar împotriva celor nelegiuiţi, ci şi împotriva răului care se ridică în gândurile lor. Cei ce Mă iubesc doresc binele tuturor oamenilor, iar sufletele lor sunt pline de armonie şi pace. Însă mai dragi decât iubirea pentru Mine îmi sunt strădaniile şi necazurile celor care Mă slujesc. Eu sunt scopul lor. Eu nu sunt un Dumnezeu al Inactivităţii, ci un Dumnezeu al Efortului; dacă nu îmi oferiţi altceva decât fapte făcute în slujba Mea sau în conformitate cu planul Meu, atunci Mă slujiţi aşa cum se cuvine”.

15:23. „Totuşi, rareori căile oamenilor se potrivesc cu planul Meu, iar rândurile celor ce Mă slujesc sunt prea rarefiate. Prin urmare, voi chema căpetenii dintre oameni şi îi voi pune să vă cheme cu sunete de trâmbiţă în slujba Mea. Voi căuta oameni care să Mă slujească cu râvnă şi credinţă. Vor fi oameni binevoitori, cu o fire prietenoasă. Vor fi buni şi milostivi, oameni care pot iubi profund şi real, care rămân neclintiţi la plăcere şi durere; oameni a căror hotărâre rămâne nestrămutată nu doar atunci când norocul le surâde, ci şi atunci când necazurile îi lovesc cu asprime. Voi trimite oameni drepţi, mândri şi hotărâţi, însă aceste calităţi nu înseamnă nimic dacă nu vor avea ***şi curaj***, ***tărie morală*** şi ***tenacitate***”.

15:24. „Îl voi căuta pe acel om care se află la rândul lui mereu în căutare, care încearcă să dezlege enigma vieţii. Unul a cărui hotărâre să fie neclintită; care detestă răutatea şi găseşte plăcerea în bine; a cărui inimă şi viziune interioară se îndreaptă spre iluminare. Unul care în momentele tensionate să rămână netulburat şi a cărui inimă să fie un refugiu al păcii, aflat dincolo de influenţa emoţiilor şi a mâniei. Acesta va fi un iubitor al înţelepciunii şi un căutător al adevărului. Va fi un om înţelept, va şti ce să facă şi va rămâne calm atunci când alţii îşi vor pierde cumpătul; în clipele de încordare mintea lui va rămâne limpede şi va îmbrăţişa cu plăcere provocarea Mea; iată omul care este al Meu. Cel care munceşte fără să se plângă, care nu se lasă în voia poftelor sale denaturate, al cărui spirit rămâne nemişcat atunci când este ispitit cu onoruri sau când este ocărât; cel care s-a eliberat de lanţurile ataşamentelor pământeşti dezgustătoare, cel care îşi păstrează echilibrul interior atunci când este lăudat sau criticat, care îşi poate purta singur poverile, al cărui spirit este liniştit, tăcut şi puternic în toate situaţiile; cel care poate face faţă responsabilităţilor vieţii şi obligaţiilor care decurg din iubire; acel om este al

© Biblioteca Spirituală

Meu. Eu sunt Dumnezeul Creativităţii, Eu sunt Dumnezeul Iubirii".

15:25. „Eu sunt Cunoscătorul, iar voi sunteţi cunoscutul. Eu sunt Izvorul Vieţii. În imensitatea naturii Mele eu sădesc sămânţa lucrurilor viitoare, din care ies la lumină toate lucrurile care sunt acum sau care vor exista vreodată".

15:26. „Oamenii trebuie să îşi hrănească spiritul cu hrană spirituală. De asemenea, ei trebuie să înveţe că spiritul nu este ceva separat de om sau ceva din interiorul lui. ***Omul este spirit; omul este suflet.*** Nu este nevoie să vă angajaţi în discuţii lungi şi sterile despre lucrurile îndepărtate, pe care oamenii nu le pot atinge şi nici nu le pot înţelege. Pentru a cunoaşte ***realitatea spiritului*** şi pentru a-şi da seama ***de existenţa sufletului***, omul nu trebuie să facă altceva decât să se adâncească în sinea lui şi să caute acolo înăuntru. Partea spirituală a omului nu este ceva misterios, aflat la exteriorul fiinţei sale, sau ceva greu de înţeles. Pentru a o descoperi este nevoie doar de acest efort de a căuta".

15:27. „Oamenii cu inima sinceră, care caută calea, întreabă de unde trebuie să pornească. Totuşi, pentru mulţi dintre ei, ***cheia* este auto-disciplina**; iată de ce este nevoie de multe legi şi interdicţii. Însă acestea nu trebuie să fie restrictive în mod inutil; fiecare dintre ele trebuie să aibă un scop şi un folos, chiar dacă acestea nu sunt uşor de înţeles. Mijloacele pentru a birui dorinţele nesănătoase şi pentru armonizarea omului cu struna divină sunt la îndemâna tuturor, însă pentru cultivarea acestora este nevoie ***de efort***. Dacă sfârşitul este măreţ şi mai presus de înţelegerea omenească, nu este mai puţin adevărat că sarcina omului este extrem de dificilă. Stăpânirea de sine şi autocontrolul deplin nu reprezintă decât primul pas pe care-l face pe cale".

15:28. „Deşi oamenii pot ajunge să dispere din cauza faptului că Eu sunt ascuns de ei, totuşi pot căuta chiar şi fără să găsească, căci Eu nu sunt indiferent la nevoile şi dorinţele lor. Îndoiala şi nesiguranţa reprezintă în esenţă nişte stări pământeşti care servesc unui scop bine stabilit. Eu nu i-am înconjurat pe oameni cu nedumerire şi neclaritate fără să fie necesar. Climatul de neîncredere şi materialism, oricât ar părea de ciudat oamenilor, este foarte bun pentru sănătatea lor spirituală. Eu ştiu mai bine decât oamenii de ce au ei nevoie, pentru că numai Eu pot vedea desfăşurarea ***planului Meu*** de-a lungul veacurilor; numai Eu pot vedea scopul şi obiectivele. Totuşi, nu se cuvine ca Eu să mă amestec prea mult în treburile Pământului, chiar dacă oamenii neiluminaţi aşteaptă acest lucru".

15:29. „Toate lucrurile sunt ale Mele şi se află sub stăpânirea Mea, însă omul poate profita de ele aşa cum doreşte. Eu nu mă amestec, însă la final omul este răspunzător. Eu posed toate lucrurile şi nimic nu se mai poate adăuga măreţiei Mele, dar cu toate acestea lucrez în continuare. Aşa că omul nu trebuie să desconsidere niciodată munca, căci aceasta este o calitate a Celui Preamărit. Eu nu am nevoie ca omul să facă ceva ce Eu nu aş face sau să fie ceva ce Eu nu aş fi, fiindcă Eu sunt un Dumnezeu al Dreptăţii. Dacă eu mi-aş înceta vreodată lucrarea, atunci universul s-ar dezintegra, haosul ar cuprinde totul şi asta ar însemna începutul distrugerii.

15:30. „Eu sunt Dumnezeul cu Multe Forme, căci oamenii mă pot percepe în orice formă doresc sau chiar ca pe ceva fără formă. Eu sunt Dumnezeul Inimilor Oamenilor. Oricum mă slujesc oamenii şi indiferent ce nume îmi dau, dacă respectă legile Mele şi se conformează Marelui Plan, atunci aceste lucruri sunt bune în ochii Mei. Orice cale care îl va duce pe om la destinaţie este o cale bună. Într-adevăr, căile alese de oameni sunt multe şi felurite; unele sunt chiar întortocheate, dar dacă sunt nişte căi care duc cu adevărat la iluminare şi dezvoltare, atunci sunt acceptabile în ochii Mei. Însă aceia care tânjesc după putere pământească, care aduc jertfe şi se închină zeilor pământeşti făuriţi de ei pentru a corespunde dorinţelor lor, nu sunt bine văzuţi de Mine. Este adevărat că cei care se silesc pe Pământ să dobândească succesul şi puterea le vor obţine în cele din urmă, dar ce altceva pot fi aceste lucruri decât nişte simple satisfacţii trecătoare? Ce tip de fiinţe ar stăpâni acum Pământul dacă oamenii ar fi fost lipsiţi de la început de lumina divină şi dacă doar scopurile pământeşti le-ar fi dominat minţile? Gândiţi-vă cum ar fi fost viaţa pe Pământ dacă ar fi fost lăsată pradă materialismului, dacă nu ar fi fost temperată de intervenţiile elementului divin".

15:31. „Există ***patru tipuri de oameni*** care sunt buni şi Mă slujesc bine. Aceştia sunt: *cei care îndură cu curaj durerile şi necazurile ce contribuie la dezvoltarea sufletului*; *cei care muncesc*

© Biblioteca Spirituală

pentru folosul omului şi al Pământului; *cei care caută Adevărul*; şi *cei care posedă viziune şi creativitate*. Însă cât de puţini sunt ei pe lângă aceia care se spurcă cu fapte rele şi gânduri malefice! Căci cei mai mulţi dintre oameni, prin dorinţele lor carnale şi prin faptele lor reprobabile, au renunţat la bunătate, iar acest lucru dăunează sufletelor lor nemuritoare".

15:32. „Dacă un om urmează un zeu fals cu cinste şi bunăvoinţă, slujindu-i pe oameni bine şi în conformitate cu legile Mele, Eu nu îl voi abandona şi nici nu voi refuza să îi acord iluminarea pe această cale. Există multe căi pe care sufletul poate să meargă pentru a se dezvolta şi a deveni conştient de sine însuşi, dar nu ar fi mai convenabil să alegem calea cea mai bună? Doar cei nesăbuiţi călătoresc orbeşte, fără să caute îndrumare şi ajutor. Cei puţin înţelepţi sau care sunt uşor de indus în eroare urmează căi care nu duc nicăieri. Oamenii care urmează o credinţă sterilă vor ajunge la o destinaţie sterilă, unde nu vor găsi nimic altceva decât un loc gol şi lipsit de speranţă, incapabil să le satisfacă visurile şi aspiraţiile".

15:33. „Cei care se închină zeilor plăsmuiţi de imaginaţia lor, nişte zei cu înfăţişare ciudată, care au fost născuţi din creativitatea omului, vor merge la aceşti zei care se află pe tărâmul umbrelor. Aceia care se închină spiritelor inferioare vor merge la ele, iar aceia care se închină demonilor întunericului se vor uni cu ei, căci ce doreşte omul, de aceea merită să aibă parte. Există o legătură între ceea ce vrea omul şi ceea ce se întâmplă în realitate, căci lucrurile sunt aranjate în aşa fel încât omul să aibă parte de roadele creaţiei sale".

15:34. „Orice faceţi, orice plănuiţi, orice creaţi şi oricât de mult suferiţi, faceţi aceste lucruri ca şi cum mi-aţi aduce Mie o ofrandă, însă nu de dragul Meu, ci de dragul vostru. Eu sunt Dumnezeul Compasiunii, Dumnezeul Înţelegerii. Când oamenii care mă venerează îmi oferă o singură frunză, o floare, un fruct sau chiar puţină apă, Eu accept aceste lucruri cu bucurie, aprinzând astfel spiritul lor iubitor, pentru că toate mi-au fost oferite din adâncul inimii. Cel care vine în faţa oricărui zeu, indiferent sub ce formă este reprezentat, cu o inimă pură şi cu intenţii bune, vine de fapt la Mine, fiindcă Eu veghez asupra lui cu compasiune şi înţelegere. Eu nu sunt interesat doar de faptele oamenilor, ci şi de intenţiile lor. Gesturilor lipsite de conţinut nu le dau atenţie, însă tot ceea ce este făcut cu o intenţie bună şi cu o inimă iubitoare nu îmi scapă niciodată din vedere".

15:35. „Eu sunt Dumnezeul Ascuns, ascuns pentru a-Mi atinge scopul. Sunt învăluit în mister, iar ceaţa iluziilor muritorilor Mă acoperă şi mai mult. Dar fiindcă oamenii sunt incapabili să mă vadă, ei afirmă că nu exist, însă Eu vă spun că omul, cu limitările specifice unei fiinţe muritoare, vede doar o infimă parte din întreg. Omul este robul iluziilor şi amăgirilor. Deşi omul se naşte pentru a trăi într-o iluzie, căci are nevoie de acest lucru, el va fi amăgit şi de lucrurile pe care le născocesc oamenii. Omul nu poate percepe măreţia de deasupra lui, din cauza faptului că este foarte mare, dar nu poate vedea nici micimea de sub el, fiindcă este foarte mică. Din măreţie a luat naştere micimea, din micime a ieşit creaţia, iar micimea conţine în ea măreţia şi puterea. Căci micimea este cu mult mai mică decât un fir de praf, dar cu toate acestea ea susţine universul şi străluceşte precum soarele care alungă întunericul. Ea se află aproape de limita gândirii omeneşti. La început, toate lucrurile au ieşit din lumea nevăzută, iar la sfârşit se vor întoarce acolo, însă acest sfârşit nu înseamnă şi sfârşitul spiritului. Dincolo de această creaţie materială născută din lumea invizibilă există o substanţă măreaţă, ce rămâne veşnic nevăzută. Când toate lucrurile materiale vor trece, aceasta va rămâne. Deasupra tuturor lucrurilor este atemporalitatea, adică veşnicia, şi acolo este locuinţa Mea, iar cei ce vor atinge ţelul suprem al omului vor ajunge să locuiască şi ei în veşnicie. Eu sunt Dumnezeul Cel Veşnic".

15:36. „Puţini sunt aceia care Mă pot înţelege aşa cum sunt Eu în realitate, Nenăscut şi Necreat, Fără Început şi Fără Sfârşit, Stăpânul Tuturor Sferelor. Iar acei câţiva care Mă înţeleg aşa cum sunt, nu sunt decât spiritele trezite din somnul iluziilor muritoare. Aşa cum norii groşi de fum se ridică şi se răspândesc din focul aprins cu lemne ude, tot aşa şi acest univers material a ieşit din Mine. Aşa cum o bucată de sare scăpată într-o baltă se dizolvă şi nu mai poate fi îndepărtată, însă din orice parte ai lua apă aceasta va fi sărată, tot aşa se întâmplă şi cu Spiritul meu pătrunzător. Eu sunt Marele Luminător, sursa veşnică de scântei de lumină, care atunci când sunt închise în materie devin sufletele adormite ale oamenilor. Acestea, călăuzite în mod

© Biblioteca Spirituală

inconştient, duc la apariţia celor cinci simţuri, care sunt controlate de gândul inconştient. Lucrurile percepute de simţuri vor pleca împreună cu spiritul. Ele vor fi duse de spirit aşa cum vântul poartă parfumul. Eu sunt Cel Infinit, Cel Nelimitat. Eu rămân liber şi neîmpovărat de efortul creaţiei. Eu sunt, şi privesc cum viaţa se desfăşoară. Eu stabilesc direcţia, iar natura o urmează şi dă naştere tuturor fiinţelor".

15:37. „Proştii de pe Pământ, care închid ochii şi se plâng că se împiedică, cei ignoranţi, care aleg să meargă prin întuneric, şi cei apatici, care preferă căile uşoare şi confortabile, nu cunosc nimic despre Mine. Speranţele lor sunt deşarte. Ei aleg întunericul; ei aleg ignoranţa, ei aleg apatia şi inerţia. Învăţătura lor este inutilă, gândurile le sunt sterile, iar faptele lor nu au niciun scop. Cu toate că omul este născut în ignoranţă şi întuneric, ele este totuşi moştenitorul luminii călăuzitoare care le risipeşte. Lumina îl aşteaptă ca să o ia. Mai există apoi şi unii oameni cu sufletele trezite, care se hrănesc cu natura Mea. Ei ştiu că Spiritul Meu se află printre oameni ca o sursă veşnică de întărire şi împrospătare a celor obosiţi şi descurajaţi. Aceştia sunt în armonie cu Spiritul Meu şi de aceea Mă cunosc".

15:38. „Oamenii Mă numesc Dumnezeul Bătăliilor, ceea ce Eu nu sunt, pentru că atunci când regii declară război, oamenii buni se luptă unii împotriva altora. Oamenii Mă numesc în multe feluri, însă asta nu Mă face să devin ceea ce ei cred că sunt. Eu sunt puterea ascunsă, care la final va îndrepta toate lucrurile rele, care în cele din urmă va corecta toate nedreptăţile. Eu vin la toţi aceia care sunt vrednici, însă îi caut pe cei singuri, pe cei nedoriţi, pe cei neacceptaţi. Pentru Mine, sufletul trist, dezorientat, îndurerat şi umilit constituie un magnet irezistibil. Eu sunt lumina primitoare de la capătul drumului, tovarăşul care veghează într-o tăcere plină de compasiune, prietenul înţelegător, braţul mereu pregătit. Eu sunt Acela care veghează asupra limanului de liniște din inima voastră".

15:39. „Pe cei care îşi unesc spiritul cu al Meu şi pe cei care sunt în armonie cu Mine, dar nu în unitate, eu îi ajut să dezvolte ceea ce au şi le dau ceea ce le lipseşte. Eu îi privesc pe toţi oamenii la fel. Iubirea pentru ei rămâne constantă, însă aceia care se unesc cu Mine şi sunt devotaţi cauzei Mele se găsesc cu adevărat în Mine, iar Eu sunt în ei. Aceasta este promisiunea Mea veşnică: Cel care umblă cu Mine, care slujeşte cauza Mea, nu va pieri. Aşa că uniţi-vă spiritul cu al Meu, daţi-Mi încrederea voastră, şi astfel, uniţi într-o relaţie armonioasă, veţi ajunge să cunoaşteţi scopul suprem. Oamenii spun că nu Mă pot cunoaşte prin simţurile lor, şi acest lucru este adevărat, fiindcă Eu sunt deasupra şi dincolo de percepţia simţurilor lor finite. Simţurile omului nu sunt făcute cu scopul de a Mă percepe pe Mine, ci ele sunt menite să perceapă lucrurile materiale. Chiar şi aşa sunt limitate, pentru că lasă în afară mai multe decât pot cuprinde. Însă oamenii au în ei un simţ mai măreţ, cu care Mă pot cunoaşte, însă la cei mai mulţi dintre oameni el este adormit. Eu sunt Dumnezeul Inimilor Oamenilor, Conştiinţa Tuturor Fiinţelor Vii. Eu sunt Dumnezeul Conştiinţei, Cel Care Ascultă Tăcerile".

15:40. „Eu nu mă manifest astfel încât oamenii să mă poată percepe prin simţurile lor pieritoare, căci acestea sunt limitate de firea lor pământească. Eu mă manifest prin marele simţ al spiritului, prin simţul sufletului. Aşa cum lumina pură ascunde multe culori, la fel sunt şi Eu ascuns în inimile oamenilor. Aşa cum scânteia zboară din foc când foalele suflă, aşa iese şi scânteia vieţii din Focul Veşnic pentru a străluci o clipă în materie înainte să cadă la loc.

Aşa cum soarele radiază căldură, cum floarea îşi împrăştie parfumul, iar felinarul lumina, tot aşa şi inima omului îşi creează propria stare spirituală. Ochiul omului vede o pietricică, o stea, o oaie sau un copac, şi acestea nu îi par că sunt la fel. Însă toate sunt forme diferite de manifestare a unicei forţe care se revarsă din Mine. Această forţă curgătoare a dat naştere substanţei şi a înzestrat-o cu tiparul formei. Fragmentele de Spirit Divin interpretează lucrurile create de Spiritul Divin, însă nu le pot cunoaşte în realitate, pentru că ele au fost învăluite de materie şi au adormit. Deoarece sfera materială este o parte separată a marelui întreg, partea muritoare a omului nu poate spera să cunoască vreodată în totalitate frumuseţea nelimitată a spiritului sau să experimenteze fericirea sa fără margini. Dincolo de limitele gândirii şi concepţiilor omeneşti, dincolo de cea mai vie imaginaţie, se întinde perfecţiunea absolută, minunăţia şi slava spiritului. Chiar şi la marginile sale exterioare, acolo unde începe veşnicia,

© Biblioteca Spirituală

minunea slavei interioare este învăluită. Cuvintele omului nu pot spera vreodată să poată descrie adevărata natură a lucrurilor divine; ***divinul nu poate fi cunoscut decât de divin***. Inima vie care pulsează şi radiază iubire nu va putea fi cunoscută niciodată de către om ca om, însă când omul va deveni mai mult decât om, atunci va putea arunca pentru prima dată o privire in spatele vălului. Eu sunt Inspiraţia şi Scopul Omului".

15:41. „Înaintea creaţiei, Eu am fost Unul Singur. Am gândit, iar gândul a devenit o poruncă de putere, şi în neantul nevăzutului a apărut acea substanţă potenţială, care pe-atunci era o parte a sferei invizibile. Lumina s-a născut din putere, iar Spiritul Meu era în mijlocul luminii, dar nu acea lumină care luminează ziua. Un firmament a devenit temelia tuturor lucrurilor; acolo a început treptat-treptat să se formeze materie, care a devenit din ce în ce mai densă pe măsură ce s-a îndepărtat de sfera nevăzută. A trecut de la o stare subtilă la una mai solidă, de la necorporal la substanţă, de la o substanţă lipsită de coerenţă la o stare de densitate şi formă. Eu am poruncit substanţei subtile luminoase, dar fără formă, să se unească cu substanţa întunericului şi să devină densă. A făcut acest lucru şi a devenit apă. Apoi, am turnat apa peste întunericul aflat dedesubtul luminii şi am aşezat un izvor de lumină deasupra apelor. Aşa a luat naştere lumina lumii muritoare, care nu este nici lumina spiritului, nici lumina puterii. Atunci a fost făcut universul, iar ulterior a căpătat formă şi Pământul. Acesta dormea la căldură în mijlocul apelor, care nu erau apele Pământului, căci acest lucru se petrecea înainte de începutul vieţii sub forma materiei pământeşti. Eu sunt Dumnezeul Creaţiei".

15:42. „La temelia creaţiei Mele stau Adevărul şi Realitatea; acestea sunt cu Mine şi sunt parte din Mine, însă nu reprezintă substanţa Mea, dar totuşi nu pot fi înţelese pe Pământ. Ele sunt cu adevărat nişte lucruri măreţe, pe care cuvintele oamenilor nu le pot descrie, căci acestea nu pot contura decât o imagine imperfectă, incompletă şi deformată a lor; lucrurile simple pot fi descrise limpede în câteva cuvinte pe care oamenii să le înţeleagă, însă lucrurile măreţe nu pot fi abordate doar cu ajutorul cuvintelor. Ce cuvinte omeneşti s-ar putea folosi pentru a descrie ceea ce nu poate fi descris? Cum s-ar putea ca lucrurile aflate dincolo de înţelegerea omului să fie închise în limitele înţelegerii sale? Înainte de întuneric a existat o lumină atât de puternică, încât dacă nu ar fi fost învăluită în beznă, ea ar fi mistuit totul. Încercarea de a explica şi a descrie lucrurile transcendentale în limbajul oamenilor duce la neclaritate şi confuzie; cuvintele formează propoziţii de neînţeles, iar oamenii care nu gândesc vor spune că acestea sunt lipsite de coerenţă. Aşadar, căutaţi în spatele propoziţiilor alcătuite din simple cuvinte. Eu sunt Dumnezeul Necunoscut, ascuns de oameni din cauza limitărilor fiinţei lor muritoare".

15:43. „Universul a luat naştere şi există pentru că Eu Sunt. Este reflectarea Mea în materie. Aşa cum omul rămâne neafectat de mişcările umbrei sale, tot aşa rămân şi Eu neafectat de creaţia materială. Aşa cum căldura iese din foc şi conţine natura şi esenţa sa, deşi ea nici nu este foc, nici nu este alcătuită din substanţa focului, tot aşa şi creaţia Mea se află în legătură cu Mine. Eu sunt ca un obiect care se reflectă în apă. Apa nici nu cunoaşte reflexia, nici nu o poate afla în interiorul ei, însă acest lucru nu are niciun efect asupra realităţii obiectului ori asupra reflexiei sale. Un om poate privi într-o apă limpede, într-o zi liniştită, şi să îşi vadă reflexia, însă dacă vântul începe să bată, imaginea se deformează, iar dacă soarele îşi ascunde faţa, reflexia dispare. Însă niciunul dintre aceste efecte nu influenţează chipul omului sau apa în care se reflectă. Când vântul se opreşte, când norul dispare şi soarele se arată din nou, atunci deformarea şi umbrirea iau sfârşit, iar realitatea se reflectă din nou. În creaţia Mea se găseşte Spiritul Meu, care o susţine, iar acest Spirit este legătura dintre creaţia Mea şi Eu Însumi. Niciun om nu bagă de seamă aerul, pentru că acesta este liniştit, dar când acelaşi aer devine un vârtej, oamenii îi acordă întreaga lor atenţie. La Mine, toate lucrurile sunt reale; la om, toate sunt o iluzie. Dar omul poate renunţa la iluzia lui şi Mă poate căuta, iar astfel va descoperi realitatea. Eu sunt Realitatea din Spatele Reflexiei; Eu sunt Cauza Lipsită de Cauză".

15:44. „Cei care întorc spatele minunatei bijuterii din interior pentru a căuta un dumnezeu în afara lor, o fiinţă separată, care nu răspunde, caută doar o biată tinichea, nesocotind comoara inestimabilă pe care o au deja. Oamenii luminii se închină luminii; oamenii întunericului şi ai ignoranţei venerează fantome şi spirite întunecate, demoni ai nopţii. Sunt

© Biblioteca Spirituală

oameni care, animaţi de credinţele întunecate ale poftelor carnale şi ale pasiunilor pervertite, practică austerităţi groaznice şi auto-mutilări, pe care Eu niciodată nu le-am poruncit. Aceştia se desfată chinuind viaţa şi spiritul din trupurile lor. Ei sunt cu adevărat nişte victime amăgite de formele întunecate ale ignoranţei. Totuşi, unii găsesc plăcere în dureri şi chinuri, aşa încât continuă să le caute, dar aceştia nu sunt altceva decât nişte suflete mutilate. Unii oameni se închină unor zei care pedepsesc răutatea şi răsplătesc bunătatea, dar nu este oare o nebunie să te închini unor dumnezei non-existenţi? Toţi oamenii îşi aleg destinul lor spiritual, indiferent dacă fac acest lucru în cunoştinţă de cauză sau nu, căci sub Lege, situaţia lor viitoare este în mâinile lor. Eu sunt Dumnezeul care a dat Legea, iar omul nu poate face nimic ca să o schimbe. Numai iubirea mea atenuează consecinţele răutăţii nerăscumpărate a oamenilor. Eu sunt Cel Neschimbător. Ar putea un Dumnezeu al Iubirii să devină un Dumnezeu al Răzbunării? Răzbunarea îmi este străină. Prin urmare, cum pot oamenii să creadă că Eu sunt astăzi ceva, iar pentru că ei păcătuiesc, mâine voi fi altceva? Firea Mea nu este ca aceea a omului. Eu Sunt Cel Ce Sunt".

15:45. „Eu nu sunt influenţat de acţiunile formale ale oamenilor sau de jertfele lor inutile. Aprinderea candelelor şi lumânărilor, zilele de post şi autoflagelările oamenilor nu Mă fac să le fiu favorabil. Eu nu pot fi mituit, pentru că Eu sunt Dumnezeu. Cel care umblă neglijent cu focul şi se arde, nu poate da vina pe foc; nici cel care intră în apele repezi şi se îneacă nu poate da vina pe ape. Există legi a căror încălcare atrage după sine pedeapsa. Cei care prin faptele lor aduc singuri durere şi suferinţă asupra capului lor nu pot da vina pe Mine pentru asta. Acestea sunt efectele legilor mai mici, care sunt uşor de înţeles, dar mai presus de ele este Marea Lege, care nici ea nu este chiar atât de greu de priceput. Aceasta dă naştere legăturii dintre fapte şi efectele lor, o lege care nu este chiar atât de evidentă; oamenii atrag asupra lor nenorociri şi suferinţe şi dau vina pe Mine, când de fapt vina este a lor, pentru că au idei greşite şi nu se poartă aşa cum se cuvine. Oamenii culeg ceea ce seamănă, iar Eu sunt Ogorul Fertil, care nu ia parte la semănat şi la cules. Omul este stăpânul său şi al destinului său. El nu trebuie să aştepte ajutor de la vreo putere mai înaltă, decât dacă el însuşi a făcut eforturi pentru a intra în contact cu o astfel de putere sau dacă merită să primească ajutor. Tot ce este sau devine omul este rezultatul propriilor străduanii şi eforturi sau a lipsei acestora. Eu l-am făcut pe om să fie om, nu o biată marionetă sau un copil de ţâţâ. Eu sunt Dumnezeul Legii. Eu sunt Dumnezeul Celor Viteji".

15:46. „Omul este moştenitorul divinităţii, iar calea spre divinitate este spiritualitatea. Omul nu poate deveni spiritual decât prin străduaniile şi eforturile sale. El nu poate obţine divinitatea nici lăsându-se dus de mână sau fiind ameninţat cu pedeapsa, nici momit cu o recompensă pe care urmează să o primească. Cel care va intra în posesia moştenirii sale divine nu va fi un om lipsit de voinţă, ci unul care va trebui să parcurgă o cărare aspră şi pietroasă".

15:47. „Omul Mă poate cunoaşte în două feluri. Mă poate cunoaşte prin trezirea sa spirituală sau prin revelarea continuă a legilor morale şi a scopului divin de către slujitorii Mei inspiraţi. Calea cea mai sigură este să mă cunoască prin trezirea sinelui spiritual, însă puţini pot îndura austerităţile şi disciplina riguroasă pe care le impune această cale".

15:48. „Dacă spiritul omului nu s-a trezit, atunci el nu poate cunoaşte marele sine din interiorul său, de care este separat. Aşa că necunoscând adevărata sa natură şi nefiind capabil să vadă limpede, el va fi orbit de iluziile materiale. Oare nu se întâmplă asta şi cu creaturile nopţii, care nevăzând niciodată soarele cred că lumina lunii este cea mai strălucitoare din cer? La fel stau lucrurile şi cu omul care merge prin întunericul inconştienţei sale spirituale, şi zice, „*Eu sunt trupul, iar trupul este întrega mea fiinţă*"; prin urmare, lăsându-se amăgit de această credinţă, el cade în capcana existenţei materiale. De aceea, oamenii aflaţi în întunericul ignoranţei spirituale sunt precum creaturile nopţii, care nu pot cunoaşte slava lucrurilor ce înfloresc la lumina zilei".

15:49. „Aşa cum o umbră a nopţii este luată drept un intrus sau cum cineva vede întrun miraj o apă limpede, tot aşa şi omul imatur din punct de vedere spiritual ia ***trupul material drept întreaga sa fiinţă***. Aşa cum căldura care se ridică ca o ceaţă sclipitoare seamănă cu apa îngheţată, tot aşa şi trupul exterior apare celui care nu s-a trezit din punct de vedere spiritual ca fiind întreaga lui fiinţă. Aşa cum unui om care merge cu o barcă i se pare că barca lui stă pe loc şi

© Biblioteca Spirituală

că altă barcă care stă pe apă se află în mişcare, tot aşa şi spiritul care nu s-a trezit este amăgit de aparenţe, crezând că trupul muritor este întreaga lui fiinţă. Când norii zboară pe deasupra capului avem impresia că luna este cea care aleargă în Ceruri; doar cunoaşterea şi experienţa noastră în privinţa cerurilor de deasupra ne spun că acest lucru nu este adevărat. La fel este şi omul al cărui spirit nu s-a trezit, care în ignoranţa sa crede că trupul muritor este întreaga lui fiinţă; şi pentru că nu cunoaşte lumea spirituală, şi nici nu a avut vreo experienţă în privinţa ei va fi amăgit. De altfel, toate credinţele omului care susţin că trupul muritor este întrega lui fiinţă au apărut din întunericul ignoranţei. Un om poate fi înţelept în problemele oamenilor, dar complet ignorant şi inconştient în privinţa lucrurilor superioare şi pline de slavă, care sunt dezvăluite de lumina spiritului".

15:50. „Omul aflat în robia iluziei zice, «*Dacă mai există un alt corp, o parte a mea de care nu sunt conştient, acesta nu poate fi real, căci altfel l-aş fi cunoscut. Ochii mei sunt nişte călăuze infailibile, ei văd lucrurile exact aşa cum sunt ele, aşa că orice trăiri aş putea avea, acestea îşi au originea în fiinţa mea muritoare. Eu sunt copilul trupului meu*». Acest om este amăgit, el este precum creaturile nopţii sau precum acela care vede un miraj. Ne putem oare baza în totalitate pe ochii care văd miraje? Firele de praf care înoată în raza soarelui sunt lipsite de substanţă, şi la fel sunt şi cărămizile trupului omenesc; ochii le arată ca fiind solide şi substanţiale, căci ei percep lucrurile ireale ca fiind reale şi trupul muritor ca fiind întreaga fiinţă. Omul amăgit ignoră partea spirituală a fiinţei sale, precum şi nevoile acesteia. El iubeşte trupul muritor şi îi satisface dorinţele cu plăceri muritoare. Şi asemenea viermelui de mătase, devine prizonier într-o gogoaşă pe care şi-a creat-o singur. Omul care are o grijă exagerată de trupul său îşi arată propria ignoranţă spirituală şi propriile lipsuri. Pentru a scăpa de întunericul ignoranţei, pentru a cunoaşte slava vieţii luminate de conştiinţa spirituală, ***omul trebuie mai întâi să îşi trezească spiritul***; doar în felul acesta poate deveni conştient de adevărata sa natură".

15:51. „Întrebaţi-vă singuri, «*Ce sunt eu? Ce este real în mine însumi? Ce înseamnă omul întreg? Oare cu adevărat sunt doar acest trup de carne, o fiinţă măruntă, imatură şi instabilă, care oscilează între idealuri nepământeşti inutile, pe de-o parte, şi între pofte şi cruzime carnală, pe de altă parte? Sau sunt ceva mai măreţ, ceva ce simţurile muritoare nu pot să perceapă? Sunt într-adevăr înrudit cu ceva divin şi plin de slavă, cu acea sursă unică din care au ieşit idealurile şi virtuţile care transcend nevoile mondene ale existenţei pământeşti?*». Întrebaţi-vă atunci când sunteţi doar cu voi înşivă, şi poate că nu veţi rămâne fără răspuns. Eu sunt Dumnezeul Tăcerilor".

15:52. „Cuvintele oamenilor nu pot exprima exact ceea ce este omul cu adevărat; cunoaşterea naturii sale este dincolo de înţelegerea spiritului care nu s-a trezit. Moştenirea aflată la îndemâna omului nu are limite, căci ea se referă la totalitatea lucrurilor. Omul nu a fost amăgit, astfel încât să ajungă să spere şi să creadă că ceea ce este muritor este de fapt nemuritor. Spiritul nu îi induce în eroare pe oameni. Ei sunt amăgiţi de ochii lor; ei sunt induşi în eroare, şi de aceea nu pot vedea lucrurile aşa cum sunt ele în realitate. Tot ceea ce oamenii văd şi experimentează pe parcursul existenţei lor pământeşti reprezintă o iluzie. Omul poate crede că ochii arată lucrurile aşa cum sunt, dar ***niciodată un ochi material nu a văzut vreun lucru exact aşa cum este el în realitate***. Căci ceea ce vede omul este deformat de sticla colorată a firii sale muritoare. Din punct de vedere spiritual, oamenii în general sunt puţin diferiţi de nebunul care îşi construieşte o împărăţie pe baza imaginaţiei sale. Viaţa care curge pe lângă ei este percepută ca o imagine deformată, din cauza limitărilor simţurilor lor. Însă era normal să se întâmple aşa, deoarece omul trăieşte în nişte condiţii specifice. El este acela care trebuie să descopere de ce stau lucrurile în felul acesta, căci aflând răspunsul se va descoperi pe sine însuşi. Eu sunt Adevărul. Eu sunt Realitatea".

15:53. „Viaţa pământească pe care v-am dat-o nu trebuie privită doar în aspectul ei momentan, ci în lumina infinităţii. Toată suferinţa şi dezamăgirea, deşertăciunea, deznădăjduirea şi eforturile irosite, opresiunea şi nedreptatea, nu sunt lipsite de scop. Acest scop este dincolo de ceea ce omul este capabil să înţeleagă şi este cu mult mai măreţ decât orice concepţie în privinţa lui. Singurul om care poate înţelege ***scopul vieţii*** este acela care s-a trezit cu adevărat".

© Biblioteca Spirituală

15:54. „Acestea sunt lucruri divine, însă atunci când sunt transpuse în cuvintele simple ale oamenilor sunt reduse la stadiul de lucruri fragile şi pieritoare. ***Cuvintele simple vor fi citite, însă înţelesul lor va fi departe de Adevăr şi Realitate.*** Gustul unui fruct sau mirosul unei flori nu pot fi cunoscute doar dacă citim despre ele. Fructul trebuie mâncat, iar floarea trebuie mirosită. Doar în comuniune cu Mine, când spiritul comunică cu Spiritul, poate fi găsită dovada existenţei Mele. Însă pentru că lucrurile sunt aşa cum sunt, **Adevărul** trebuie ascuns întotdeauna de omul material. Căci dacă oamenii ar fi plătiţi indiferent dacă au muncit sau nu, atunci cine ar mai munci? Dacă omului ignorant i-ar fi dezvăluite lucruri măreţe acesta nu lear înţelege; prin urmare, lumina nu este pentru el. Căutătorul nesincer şi superficial, care caută distracţia şi plăcerea, găseşte puţină satisfacţie în aceste cuvinte. Omul cu adevărat iluminat va şti deja nişte lucruri despre Adevăr, de aceea îl va urmări cu râvnă pe o cale mai înaltă. Aşa că aceste cuvinte sunt spuse doar pentru acei căutători sinceri, care sunt conştienţi de propriile lipsuri şi de propria ignoranţă. Aceştia vor fi nişte oameni ale căror gânduri nu vor fi sufocate de prejudecăţi şi care nu vor fi cantonaţi în opiniile lor. Căci cine este cel mai încrezător în opiniile sale? Cine face afirmaţii hotărâte şi vorbeşte cu voce tare? Oare nu omul cel mai ignorant? Eu nu-l voi lăsa pe căutătorul sincer să nu aibă parte de călăuzire. Eu sunt Lumina de pe Cale”.

15:55. „Eu cunosc prea bine inimile oamenilor; ei caută mereu să se amăgească. Pot vedea limpede greşelile şi ciudăţeniile altora, dar sunt orbi în privinţa celor proprii. Pentru unii, ideea de moralitate este aceea de a mormăi cuvinte şi de a spune mereu rugăciuni. Sufletele lor sunt deformate de dorinţe egoiste, iar Raiul lor este reprezentat de satisfacerea acestora. În rugăciunile lor cerşesc plăcerea sau puterea, şi nicidecum lucrurile care dezvoltă spiritul. Iubitorii de plăcere şi putere se desfată urmând calea propriilor înclinaţii; aceştia construiesc un crez al dorinţelor lor. Nu au nici curajul, nici voinţa de a urma o potecă mai dificilă, dar adevărată. Evitaţi tovărăşia unor astfel de oameni şi fixaţi-vă inima mai degrabă ***pe sarcina*** pe care o aveţi de îndeplinit decât pe răsplata care vă aşteaptă. Eu sunt Cunoscătorul; Eu sunt Răsplătitorul”.

15:56. „Dacă un om îşi concentrează atenţia în totalitate asupra unui scop sau asupra unui lucru cu care să-şi satisfacă egoismul, ca şi cum ar fi independent şi nu ar avea nicio legătură cu ceilalţi, atunci acesta bâjbâie prin întunericul ignoranţei. Dacă întreprinde ceva cu mintea tulburată, fără să se gândească la consecinţe sau la necazurile pe care le poate provoca altora sau chiar lui însuşi, atunci înseamnă că ceea ce face reperezintă o lucrare malefică. Există o înţelepciune care ştie când să mergi şi când să stai, când să vorbeşti şi când să rămâi tăcut, ce trebuie făcut şi ce trebuie să rămână nefăcut. De asemenea, aceasta cunoaşte limitările impuse de teamă şi de curaj şi ştie ce înseamnă sclavia şi ce înseamnă libertatea. Aceasta este înţelepciunea pe care Eu am pus-o la dispoziţia oamenilor; este adevărata înţelepciune a spiritului, pe care nu trebuie decât să o caute. În opoziţie cu această înţelepciune limpede este înţelepciunea falsă făurită de oameni, care este învăluită de întunericul ce se naşte din iluzii. Ea consideră răul ca fiind bine, şi greşeala ca fiind Adevăr. Lucrurile sunt considerate a fi ceea ce nu sunt. Oamenii neiluminaţi, care locuiesc în întunericul comfortabil, nederanjaţi de provocările realităţii dezvăluite de lumina Adevărului, nu pot înţelege adevăratele valori. Ceea ce le pare a fi doar o cupă cu venin este de fapt un pocal plin cu vinul nemuririi. Plăcerile deşarte care vin din poftele carnale ale simţurilor par a fi la început o cupă cu dulceaţă, care în cele din urmă se va dovedi a fi plină cu fiere. Cel care face ceea ce trebuie nu face pentru Mine, ci pentru el însuşi; el este cel care profită, nu Dumnezeu. Cel care face răul se răneşte singur, aşa că el va fi cel care va suferi. Cel care face binele îl face spre binele lui, iar cel care face răul se vatămă singur. Într-o creaţie justă, nu ar fi posibil ca cei care fac răul să fie trataţi ca aceia care duc nişte vieţi frumoase şi fac fapte bune. Soarta egoistului şi a celui lipsit de egoism nu poate fi aceeaşi. Eu sunt Dumnezeul Dreptăţii, Făcătorul Legii”.

15:57. „Spiritul omului are potenţialul de a face toate lucrurile; chiar şi să se ridice deasupra limitărilor pământeşti. Sufletul trezit poate face orice îi place. Omul este cel care creează mediul pentru propria dezvoltare; aşa cum este acum, aşa l-au făurit nenumăratele voinţe din trecut. Când trupul se trezeşte dimineaţa, este ca atunci când un om intră în locuinţa

© Biblioteca Spirituală

sa, fiindcă în el se trezeşte conştiinţa. Prin urmare, sufletul devine activ în materie, aşa că ceea ce auziţi, gustaţi, mirosiţi şi simţiţi sunt experienţe ale sufletului. Din punct de vedere fizic, urechea unui mort este încă în stare perfectă pentru a auzi, însă cel care aude şi interpretează a plecat. Ochii unui cadavru nu sunt orbi, însă ceea ce acţiona prin intermediul lor nu mai este acolo".

15:58. „Atâta timp cât sufletul priveşte numai în afară, în mediul înşelător alcătuit din materie, şi este satisfăcut doar de plăcerile materiale pe care le găseşte acolo şi pe care corpul inferior le găseşte adecvate, el va rămâne desprins de tărâmul mai măreţ al spiritului. Şi în felul acesta se leagă de materie, nereuşind să găsească plăcerile mai mari care se găsesc întotdeauna în adâncurile tăcute ale fiinţei sale. Încurajat de experienţele pe care le are într-un mediu iluzoriu, omul muritor ajunge să fie convins că toate lucrurile dezirabile se află în exteriorul lui. El trage concluzia că satisfacţia vine din câştigarea lucrurilor care favorizează bunăstarea materială. Aceasta este nebunia omului dezechilibrat. Totuşi, ***cuvântul cheie este echilibru***, căci este o prostie să întorci spatele complet lucrurilor materiale. Omul este alcătuit din elemente pământeşti, pentru că intenţia a fost aceea ca el să trăiască şi să se exprime pe Pământ. De asemenea, ***scopul este*** acela ca el să îşi descopere propria natură cu ajutorul condiţiilor existente pe Pământ şi a experienţelor sale".

15:59. „***Totuşi, Scânteia Divină trebuie să aprindă spiritul***. Ea nu trebuie sufocată. Cel mai bine este să se păstreze echilibrul, astfel încât fiinţa să nu fie orientată nici total spre interior, dar nici total spre exterior. Omul are nevoie de trupul său şi nu trebuie să îl nege, căci dacă munceşte pentru întreţinerea lui, nu înseamnă că este îndreptăţit să se bucure şi de plăcerile acestuia? Şi aici este vorba tot despre echilibru. Omul trăieşte într-o mare de manifestari materiale, unde Eu sunt reflectat în mod indirect, aşa cum sufletul omului este reflectat în mod indirect în trupul său. Dacă omul priveşte doar cu ochii trupeşti, el nu mă poate percepe, fiindcă Mă aflu dincolo de ceea ce poate el să vadă. Eu sunt Dumnezeul Ascuns în Spatele Materiei; Eu sunt Dumnezeul Spiritului".

15:60. „Totuşi omul poate dobândi o privire care să străpungă vălul universal, o privire neafectată de întuneric, o privire necontaminată de umbrele întunecate ale dorinţelor inferioare, ale fricii, ale emoţiilor nestatornice sau ale motivelor nevrednice. Este privirea care apare atunci când omul îşi dezvoltă o nouă facultate, un nou simţ. Este o privire interioară care vede splendoarea. Omul va fi acoperit de un val de lumină spirituală; o putere misterioasă şi inefabilă va coborî ca o stea căzătoare asupra spiritului său, iluminându-i brusc întreaga fiinţă interioară, întregul său ***suflet***. Şi această lumină strălucitoare îi va permite să vadă pentru scurt timp o privelişte minunată. Atunci se va uni cu inima vie a universului printr-o legătură care ajunge la infinit. Nimic din ceea ce cunoaşte omul, niciun simbol pe care l-a creat, nu poate exprima bucuria care îi inundă întreaga fiinţă. Aceasta poate fi experimentată în tihna şi tăcerea spiritului. Ea poate distruge toate legăturile care îl ţin în robie pe om, fiindcă se exprimă sub forma unei iubiri copleşitoare, care cuprinde totul. Pierdut în marea adâncă a contemplării tăcute, trupul va fi strălucitor datorită luminii interioare şi totul în jur va avea o lucire spirituală luminoasă. Odată intrate în comuniune cu Dumnezeu, aceste spirite trezite vor cunoaşte bucuria supremă, aşa că niciodată nu vor mai umbla prin negura suferinţelor celor muritori. Sufletul cu adevărat trezit se află dincolo de pofele carnale şi de durerea muritorilor; el va iubi la fel întreaga Mea creaţie, arătându-şi astfel iubirea supremă pentru Mine. Numai prin această iubire mă poate cunoaşte în Adevăr, Cine şi Ce sunt Eu. Şi cunoscându-Mă în Adevăr, el participă la Întreaga Mea Fiinţă. Cei care caută să se unească cu Mine trebuie mai întâi să pregătească o locuinţă pentru Mine în inimile lor; însă aceia care nu sunt puri, care nu luptă pentru Mine, care nu au suferit din iubire şi care sunt lipsiţi de înţelepciune nu pot ajunge la această unire, indiferent cât de mult s-ar sili. Eu sunt Dumnezeul Iluminării; Eu sunt Dumnezeul Luminii".

15:61. „Vreţi să ştiţi ce se întâmplă cu omul care a atins ţelul final, care a intrat în posesia moştenirii lui Dumnezeu? El a dobândit o stare de slavă care transcende tot ceea ce el şi-a putut imagina în timpul existenţei sale pământeşti. Conştiinţa lui se dilată şi cuprinde totul, tot ceea ce a fost sau va fi. El vede totul. El ştie totul. El este în toate şi le cuprinde pe toate. Aceste lucruri sunt posibile datorită puterilor infinite ale percepţiei; însă el se află mai presus de toate aceste

© Biblioteca Spirituală

puteri. El este dincolo de toate şi totuşi în toate. El este dincolo de tărâmul materiei, liber de orice constrângeri; însă nu şi-a pierdut capacitatea de a se bucura, iar dacă vrea, se poate manifesta din nou în materie. ***Gândurile sale au putere creatoare.*** El este una cu Lumina Luminilor, cu Lumina care transcende simţul vizual. El se împărtăşeşte din Substanţa Mea, este fiul Meu în veac, moştenitorul vieţii veşnice. Eu sunt Dumnezeul vostru, Tatăl Omului".

CAPITOLUL XVI - SPIRITUL LUI DUMNEZEU

16:1. „Eu sunt nemurirea latentă din toate lucrurile muritoare. Lumina care umple cu strălucire toate lucrurile, puterea care menţine forma tuturor lucrurilor. Eu sunt şuvoiul pur şi invulnerabil ce nu poate fi atins de răutate, izvorul suprem al gândurilor, fântâna nesecată a conştiinţei, lumina veşniciei. Eu sunt acel ceva de care este legat sufletul omului. Eu sunt puterea lui, viaţa lui, tăria lui. Eu sunt acela în faţa căruia el trebuie să dea socoteală".

16:2. „Eu sunt răcoarea dulce din apele înviorătoare şi căldura mângâietoare a soarelui. Eu sunt pacea din lumina lunii şi gingăşia razelor sale. Eu sunt sunetul care se aude atunci când e linişte, tovarăşul celor care stau în singurătate şi emoţia din inimile oamenilor. Eu sunt veselia din râsul celor tineri şi blândeţea din oftatul fecioarei. Eu sunt bucuria din viaţa tuturor fiinţelor vii şi mulţumirea din inimile celor care s-au trezit. Eu sunt frumuseţea lucrurilor frumoase şi mireasma lucrurilor plăcut mirositoare. Eu sunt dulceaţa din miere şi mirosul parfumului. Eu sunt puterea braţului tare şi melancolia dintr-un surâs. Eu sunt impulsul din dorinţele bune şi cumpătate. Eu sunt buna dispoziţie din veselie, neastâmpărul vieţii, înviorarea adusă de somn. Dar deşi mă aflu în toate acestea, eu nu sunt închis în ele, căci mai degrabă ele sunt în mine decât eu în ele. Ce jalnice sunt cuvintele oamenilor atunci când descriu lucrurile sublime! Dacă sufletele oamenilor sunt adormite şi învăluite în norii iluziei, cum ar putea ei să mă cunoască?".

16:3. „Eu aparţin Celui Suprem, Celui Veşnic, lui Dumnezeu, căci sunt de la Dumnezeu, dar nu sunt Dumnezeu. Eu sunt faţă de Dumnezeu aşa cum este căldura faţă de foc, parfumul faţă de flori şi lumina faţă de felinar. Eu sunt puterea lui Dumnezeu care acţionează în materie. Eu sunt primul creat din întreaga creaţie, eu sunt firul veşnic pe care este înşirată întreaga creaţie. ***Eu sunt gândul lui Dumnezeu***. Eu sunt acel ceva care a luat naştere prin porunca Sa creatoare şi care dă viaţă tuturor lucrurilor. Eu sunt Stăpânul formelor, cel care ţine toate lucrurile laolaltă".

16:4. „Eu sunt puterea formatoare, eu sunt tovarăşul care vă mângâie pe cale. Eu sunt acela care materializează speranţele şi dorinţele oamenilor. Aşadar, gândiţi-vă la mine oricum vreţi. Eu sunt cel care vă însoţeşte, cel care vă alină. Eu sunt apele inspiraţiei ce ţâşnesc din Izvorul Veşnic. Eu sunt slava iubirii care radiază din Soarele Central. Eu sunt în toate lucrurile".

16:5. „Eu sunt rădăcina pomului vieţii, cuvintele scrise în Cartea lui Dumnezeu. Eu sunt păzitorul cunoaşterii, înţelepciunea sufletului. Eu sunt cel ce dă armonie sunetului, cel ce controlează puterea, cel ce veghează asupra materiei şi cel ce păstrează formele. Eu desfăşor sulul timpului şi îi consemnez schimbările. Eu sunt cititorul trecutului şi al prezentului, scribul schimbării, cel ce hotărăşte norocul".

16:6. „Eu sunt victoria şi lupta pentru victorie, dar sunt mai mult decât atât, eu sunt acela care biruieşte înfrângerea, căci sunt biruinţa din înfrângere. Eu sunt bunătatea celor care sunt buni, dar sunt mai mult decât atât, căci eu sunt succesul care se naşte din eşec, eu sunt realizarea care rămâne atunci când toate celelalte s-au dus".

16:7. „Eu sunt sublimul care ascunde misterele sacre. Eu sunt paznicul care destăinuie cu gelozie lucrurile ascunse. Eu sunt cunoaşterea cunoscătorului. Eu sunt sămânţa din sămânţă, din care ies toate lucrurile. Eu sunt cărămizile din care sunt alcătuite toate lucrurile; şi sunt chiar mai mult, sunt lutul şi apa din cărămizi. Eu sunt mişcarea din toate lucrurile mişcătoare, fără mine nu există mişcare. Eu sunt stabilitatea din toate lucrurile stabile, fără mine nimic nu îşi păstrează forma".

16:8. „Eu sunt meşterul cu nenumărate forme, artistul cu nenumărate culori. Lucrările mele nu pot fi cunoscute de oameni, lucrările mele sunt dincolo de capacitatea lor de a vedea.

© Biblioteca Spirituală

Capodoperele mele nu vor fi niciodată văzute de ochii muritori".

16:9. „Cel care sălăşluieşte în respiraţie, dar este diferit de ea, pe care respiraţia nu îl poate cunoaşte sau influenţa, acela sunt eu. Cel aflat în spatele vocii, pe care vocea nu îl poate cunoaşte sau influenţa, care o controlează din spatele ei, acela sunt eu. Cel care este în ochi, dar este diferit de el, cel pe care ochiul nu îl poate cunoaşte sau influenţa, cel care îl controlează din interior, acela sunt eu. Cel aflat în spatele atingerii, dar diferit de ea, pe care atingerea nu îl poate cunoaşte sau influenţa, cel care o manipulează din spate, acela sunt eu. Însă trebuie să ştiţi acest lucru: Eu nu sunt voi, iar voi nu sunteţi eu, deşi locuiesc în voi, aşa cum şi voi locuiţi în mine. Fie ca înţelepciunea să vă descâlcească aceste cuvinte firave aşternute prin mâinile oamenilor muritori".

16:10. „Slava care străluceşte de la Stăpânul Zilei, raza blândă care radiază de la Stăpâna Nopţii, căldura mângâietoare a focului din vatră; toate acestea sunt făcute din substanţa mea. Eu străpung pământul cu iubire. Eu fac să crească sămânţa. Eu sunt suflarea din suflarea tuturor fiinţelor vii. Eu sunt parfumul dulce al florilor şi gustul puternic al oţetului. Eu sunt esenţa proprie fiecărui lucru".

CAPITOLUL XVII - CÂNTECUL SUFLETULUI

17:1. „Eu sunt cel adormit care s-a trezit din somnul adânc. Eu sunt sămânţa vieţii veşnice. Eu sunt speranţa eternă a omului. Eu sunt o mlădiţă a Spiritului Divin. ***Eu sunt sufletul***".

17:2. „Eu sunt de la începutul timpurilor şi voi fi pe vecie. Eu sunt modelul făurit în războiul de ţesut al creaţiei. Eu sunt esenţa indestructibilă a vieţii. Eu sunt cufărul cu speranţele şi aspiraţiile oamenilor, depozitul iubirilor pierdute şi al visurilor împlinite".

17:3. „Înaintea timpului, eu eram un spirit potenţial inconştient, aflat în unitate cu Cel Suprem. Atunci când timpul a început, eu eram scufundat în marea adormită a spiritului, aşteptând să fiu scos şi trimis într-o încarnare muritoare. Acum, deşi trupul muritor care mă învăluie se destramă şi putrezeşte, eu rămân veşnic şi nemuritor. Indiferent de urcuşurile şi coborâşurile vieţii, indiferent de ce hotărăşte destinul, eu rămân nestemata veşnică a veacurilor, ce nu poate fi văzută de ochi muritori sau atinsă de mâini muritoare".

17:4. „Eu sunt mireasa veşnică a oamenilor muritori, care aşteaptă mereu sărutul care să o trezească, şoapta de recunoaştere. O, fiinţă de carne, nu te lepăda de mine; nu mă lăsa să trăiesc în uitare şi singurătate, nedorit şi nebăgat în seamă. Ţine-mă strâns, aşa cum iubitul o ţine pe iubită; caută dincolo de lucrurile pământeşti şi sărută buzele care sunt ale tale pe veci. Priveşte dincolo de sfera dualităţii pământeşti, dincolo de meschinăriile câştigurilor şi ale posesiunilor. Apucă-mă şi posedă-mă pe mine, sufletul tău veşnic şi sensibil".

17:5. „Nu o să mă găseşti acolo unde sunt izbucniri temperamentale sau acolo unde furtunile senzuale aduc cu ele agitaţie şi nelinişte. Mai întîi biruie-le pe acestea, căci eu aştept dincolo de ele, acolo unde apele sunt liniştite. Trebuie să mă cauţi aşa cum iubitul o caută pe fiinţa iubită, în singurătate, în linişte şi pace, căci doar aşa voi răspunde la sărutul de recunoaştere şi trezire".

17:6. „Nu mă neglija, iubitule, şi nu mă întina, căci eu vin la tine ca o comoară inestimabilă. Eu aduc frumuseţe şi inocenţă, veselie şi sănătate, decenţă şi consideraţie, o bijuterie cu o perfecţiune potenţială. Nu mă târî cu tine în regiunile întunecate şi groaznice bântuite de demoni. Eu sunt al tău, sunt mai aproape de tine decât orice persoană iubită de pe Pământ. Dacă mă dispreţuieşti, sunt sortit să mă scufund într-un întuneric teribil, unde să fiu curăţat şi purificat de mizeria atingerii tale. Şi lucrul cel mai bun la care pot să sper este să îi fiu dat altuia".

17:7. „Eu sunt vehiculul sublim care aşteaptă porunca de a-ţi duce adevăratul sine către destinul lui plin de slavă. Ar putea fi cineva atât de nesăbuit să nu aibă grijă de mine? Fără să mă mişc, eu sunt mai iute decât gândul; pe aripi celeste, depăşesc cu mult raza de acţiune a simţurilor muritoare. Eu mă adap din izvorul vieţii şi mă hrănesc cu fructele energiei veşnice".

© Biblioteca Spirituală

17:8. „Ce altceva eşti tu, iubitule, decât un lucru trecător făurit din lut? O mână de ţărână căreia i s-a dat viaţă printr-o scânteie din focul veşnic. Eu însumi sunt doar un potenţial. Dar împreună suntem atât de măreţi, încât Pământul nu ne poate cuprinde, căci noi îl transcendem pentru a căuta tărâmul divinităţii. Ia-mă, trezeşte-mă, recunoaşte-mă, ai grijă de mine, iar eu te voi purta spre tărâmurile de slavă ce nu pot fi imaginate pe Pământ".

17:9. „Eu sunt prizonieru întemniţat care tânjeşte să se întoarcă în libertatea infinitului. Însă din cauza iubirii mele muritoare simt junghiuri în inimă pentru lucrurile care trec. Cu toate acestea, ştiu că dincolo de durerile inerente unui pelerinaj în valea lacrimilor străluceşte un curcubeu de speranţă şi bucurie. În centrul infinitului există un loc al iubirii; dacă ai grijă de mine, nu ni se va refuza această iubire".

17:10. „Eu sunt atras de legea spirituală a gravitaţiei către unirea cu Sufletul Universal, de unde nu mai există scăpare, nu ca în cazul elementelor muritoare ale omului, care pot scăpa şi se pot întoarce în ţărână. Omul vede slava datorită faptului că în el se reflectă lumina slavei; el cunoaşte iubirea datorită iubirii din el însuşi. Soarele este văzut datorită luminii sale şi nu datorită vreunei lumini din om. Omul vede spiritul datorită luminii spiritului, şi nu datorită vreunei lumini din trupul său muritor. Doar cu ajutorul luminii spiritului poate fi aprins spiritul omului".

17:11. „Eu mă simt împăcat atunci când sunt trezit şi intru în comuniune cu Dumnezeul meu. Sunt bucuros când sunt înscăunat în conştiinţă şi când sunt înzestrat cu înţelepciune şi putinţa de a vedea dincolo de Pământ. Mă desfăt în comuniunea cu sfera cea înaltă, cu care sunt înrudit. Mă bucur de uniunea cu Spiritul Divin din care am venit. Eu sunt sinele vostru real, de care trebuie să aveţi grijă mereu. Dacă veţi asculta şoaptele mele, dacă vă veţi lăsa gândurile să zăbovească asupra mea şi dacă mă veţi cunoaşte, atunci sferele măreţe se vor deschide în faţa voastră".

17:12. „Eu sunt acela care citeşte ceea ce văd ochii, care înţelege ceea ce aud urechile, care cunoaşte ceea ce ating mâinile, care gustă tot ce intră în gură şi care miroase tot ce ajunge la nas. Eu sunt conştiinţa care locuieşte în interior, care cunoaşte şi se bucură de toate lucrurile bune ale Pământului. Cei ce trăiesc în întunericul iluziilor nu mă pot cunoaşte, aşa că aceştia vor pierde măreţia şi slava vieţii. Toate ideile de frumuseţe, iubire şi bunătate se datorează conştiinţei care este în mine. Când voi părăsi locuinţa mea pământească, voi lua cu mine cunoaşterea simţurilor, aşa cum vântul poartă cu el parfumul florilor".

17:13. „Eu nu sunt născut şi nici nu voi muri vroedată. Odată trezit la o existenţă în planul conştiinţei, nu mă pot pierde în neant. Eu sunt cel veşnic, care nu moare atunci când viaţa pleacă din trup. O, chemaţi-mă, treziţi-mă din somn cu sărutul care dă viaţă conştientă! Nu mă lăsaţi să zac nebăgat în seamă, învelit în mantia grea a somnului necontenit, fără vise şi lipsit de cunoaştere".

17:14. „Eu sunt cel indestructibil. Focul nu mă poate arde, sabia nu mă poate mutila, apa nu mă poate îneca. Când cineva bate toba, sunetul pe care aceasta îl scoate nu poate fi prins sau oprit. Ca acel sunet sunt şi eu. Când cineva suflă într-o scoică, notele pe care le scoate nu pot fi prinse sau oprite. Ca notele acelea sunt şi eu. Când cineva cântă la fluier, muzica pe care o creează nu poate fi prinsă sau oprită. Ca muzica aceea sunt şi eu. Eu sunt acel element imaterial din materie, care aşteaptă să fie recunoscut, însă în sfera de unde provin eu sunt elementul care are substanţă. Acolo, materia cunoscută de om nu este mai substanţială decât ceţurile zorilor de aici".

17:15. „Eu sunt focul vieţii din toate lucrurile care respiră, şi împreună cu respiraţia eu mistui substanţele nutritive din mâncare, acele substanţe care hrănesc trupul. Eu sunt miezul din sămânţa aflată în inima tuturor. Eu sunt păzitorul amintirilor şi mijlocitorul înţelepciunii".

17:16. „Aceste lucruri sunt ale mele şi sunt veşnic cu mine. Ele sunt în raport cu mine ceea ce sunt oasele şi muşchii în raport cu trupul muritor. Eu sunt conştiinţa trează şi adormită. Conştienţa de sine. Cele cinci puteri ale simţirii şi cele cinci ale acţiunii. Spiritul iscoditor, care este fiinţa sensibilă".

17:17. „Eu sunt conştiinţa vie din interiorul vostru; eu sunt ***cunoscătorul***. Lucrurile

© Biblioteca Spirituală

văzute de ochi şi cele mirosite de nas sunt percepute de mine. Lucrurile auzite şi cele simţite sunt înregistrate de mine. Eu sunt fiinţa interioară care stă la baza luării tuturor deciziilor, chiar dacă limba transmite în afară lucrurile pe care eu, ***sufletul şi spiritul***, le-am perceput. Toate lucrurile care se fac şi se întreprind, cum ar fi lucrul mâinilor şi mişcarea picioarelor, toate sunt făcute la porunca mea".

17:18. „Când plec, trupul fără mine este la fel de nefolositor ca un veşmânt uzat, la care omul renunţă şi pe care îl aruncă. O să mergem împreună, iubitule, ţinându-ne de mână ca doi îndrăgostiţi? O să mă întorc acasă strălucitor şi mândru, cu o conştiinţă înfloritoare, sau o să fiu dispreţuit şi umilit şi mă voi întoarce lipsit de sensibilitate, amintiri sau cunoaştere? O să mă întorc pentru a fi primit cu bucurie în lumina slavei sau va trebui să-mi caut cu ruşine refugiul în întuneric? Eu sunt al tău, iubitule, fă cu mine ce vrei. Eu sunt al tău pe vecie".

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos.***"

© Biblioteca Spirituală